

SERXWEBÛN
JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE
Sal: 38 / Hejmar 449 / Gulan 2019

Direniş kazandı

şimdi sıra faşizmi yıkmada

Rêber Apo ve üç yoldaşın 2 Mayıs 2019 tarihli deklarasyonu

1- İçinden geçtiğimiz tarihi süreçte derin bir toplumsal uzlaşmaya ihtiyaç vardır.

Sorunların çözümünde her türlü kutuplaşma ve çatışma kültüründen uzak, demokratik müzakere yöntemine şiddetle ihtiyaç vardır.

2- Türkiye'nin ve hatta bölgenin sorunlarını, başta savaş olmak üzere, fiziki şiddet araçlarıyla değil, yumuşak güçle yani akıl, politik ve kültürel güçle çözebiliriz.

3- İnanıyoruz ki Suriye Demokratik Güçleri (SDG) kapsamında Suriye'deki sorunların çatışma kültüründen uzak durularak; içinde bulundukları konumun, durumun Suriye'nin bütünlüğü çerçevesinde Anayasal güvenceye kavuşturulmuş yerel demokrasi perspektifinde çözüme ulaştırılması amaçlanmalıdır. Bu bağlamda Türkiye'nin hassasiyetlerine de duyarlı olunmalıdır.

4- Cezaevleri içindeki ve dışındaki arkadaşların direnişlerine saygı duymakla birlikte, sağlıklarını tehlikeye atacak ve ölümle sonuçlandıracak konumlara taşıracak noktaya taşımamalarını önemle belirtmek isteriz. Bizim için onların akli, fiziki ve ruhi sağlıkları her şeyin üstündedir. Ayrıca en anlamlı yaklaşımın zihinsel ve ruhi duruşun geliştirilmesiyle bağlantılı olduğuna inanıyoruz.

5- Bizlerin İmralı'daki duruşu, 2013 Newroz Bildirgesinde belirttiğimiz ifade tarzını daha da derinleştirerek ve netleştirerek sürdürme kararlılığındadır.

6- Bizim için onurlu bir barış ve demokratik siyaset çözümü esastır.

7- İmralı'daki duruşumuz nedeniyle merak eden, tavır koyan herkesi saygıyla anarken yüksek bir teşekkürü de borç biliriz.

Rêber Apo'nun 22 Mayıs 2019 tarihli mesajı

Değerli yoldaşlar,

Başta açlık grevi ve ölüm orucuna kendini yatırmış arkadaşlar olmak üzere iki avukatımın yapacağı geniş açıklamalar ışığında eyleminizin sona ermesini bekliyorum. Bana ilişkin maksadınızın hasıl olduğunu da rahatlıkla belirtip hepinize en derin sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Asıl bundan sonrasında da bana yeterli yoğunluk ve iradeyle eşlik etmenizi de özenle belirtiyor ve umuyorum.

Bitmeyen sevgi ve selamlarımla

43. şehitler ayında özgürlük hamlemizi zafere ulaştırmak için seferber olalım
PKK Yürütme Komitesi >7-13

Önder Apo: Bir halkın varolma tarihi
Besê Hozat >14-15

Önder Apo Türkiye ve bölgedeki bütün sorunların önünü açacak yolu göstermiştir
Duran Kalkan >4-6

Komploya karşı mücadele uluslararasılaşmıştır
Cemil Bayık >20-23

Ana-kadın ruhuyla faşizmi sarsan Beyaz Tülbentliler Hareketi
Besta Firat >24-25

Meha Gulanê berxwedana gelê Başûrê Kurdistanê û helwêsta hikûmeta herêmê
Diyar Xerîb >26-27

Saniye saniye direniş adım adım zafere
Cihan Eren >28-29

Bi pêşxistina pêngava berxwedanê em ê bi serkevin

Hevdîtina 22 ê Gulanê, Pêngava 'Tecrîdê Bişkîne Faşîzmê Têk Bibe û Kurdistanê Azad Bike' gihande qonaxekê nû. Di vê mijarê de mirov dikare rola diyarker, guherîner, xuliqkar û bihêz a Rêber Abdullah Ocalan bibîne. Hêzek wer mezin ku bi milyonan kes tecrîda li ser wî wek tecrîda li ser xwe, nasname û hebûna xwe dîtin. Hêza ku bi carekî bi hezaran kesan ber bi çalakiyek fedayiyane ya girevên birçîbûnê yên bêdem û bêdorveger ve bir. Bi carekî civak zindî bû, rabû ser piyan.

Pêngava 'Tecrîdê Bişkîne, Faşîzmê Têk Bibe, Kurdistanê Azad Bike', piştî berxwedaniya 14'ê Tîrmehê, berxwedaniya li Zindana Amedê wek duyemîn pêngava mezin a têkoşînê ket qonaxeke nû. Çawa ku pêngava 14 ê Tîrmehê bi berdelên ku hatin dayîn, li ser asta Kurdistan, Tirkiye û Rojhilata Navîn li dijî hikûmeta faşzîm a wê demê rê li ber destpêkirina şoreşa herî mezin a Kurdan vekir, pêngava roja îro jî wek gulekeyî li nava sînga faşîzma qert bûyî ya AKP-MHP xistiye. Berxwedana bi pêşengiya Leyla Guven û girtiyên zindana destpêkir, belavî seranserî Kurdistan û cihanê bû. Di dîroka mirovahiyê de ji bo cara yekê, bihezaran kes li derve û hundir ji bo armancekî bihevre û di demek wiha dirêj de di grevên birçîbûnê de dimînin. Bi vê pêngavê re her kes bê hesiya ku ne tenê tecrîd li Imraliyê heye, di rastî de bi tecrîda 21 salan a li Imraliyê tevahiya civakê, di serî de jin û ciwan di bin tecrîda pergala faşizan de ne. Wek deskeftiya herî mezin a vê pêngavê li ser asta cihanê jî hat dîtin ku qeyrana di cewherê modernîteya kapîtalîzm de heye, ji bo xwe li ser piyan bihêle her ku diçe, bêhna civakê diçikîne, li pey hev kiriz û kaosên cuda hildiberîne, ji bo vê yekê jî civakê li gor xwe dizyan dike, ango di tecrîdeke mutleq de radigire. Her gav avêtinek, liv û tevgera civakî bi amûrên cur be cur ên pergala heyî tê şopandin, neçarî şêwazeke din têkirin. Jixwe pergala Imraliyê jî bi vê mebestê hatiye avakirin û ferzkirin. Ji bo serê heqîqetên civakî, jiyana azad a alternatîf li beramber xwe pêş dikeve, bigire û bê wate bike, pergala tecrîda mutleq a Imraliyê çêkiriye. Heta pergala Imraliyê baş neyê lêkolînkirin û famkirin, tecrîda li ser civakê jî bi hemû aliyên xwe ve nayê naskirin û famkirin. Hevdîtnên dawî nîşan da ku tecrîda li Imraliyê ne li gor ti qanûn û zagonane, biryarên siyasî û helwesta îdeolojîk a pergala modernîteya kapîtalîste ku ger were xwestin di rojekê de wan qanûnan rakin, parêzer jî di navê de CPT jî her kes dikare biçe Imraliyê. Deskeftiyek din a vê pêngavê ew e ku rayedarên dewletê û heta CPT jî –herçend daxuyanî nedaye- bi xwe mukur werin ku helwesta wan li beramber Imraliyê siyasî û li gor berjewendiyên wan e. Wezîrê Tirk eşkere diyar kir ku tecrîd heye û ew qanûnan binpê dikin.

Pêngava Tecrîdê Bişkîne Faşîzmê têk bibe Kurdistanê Azad bike, bi daxuyaniya parêzan re derbasî qonaxa duyemîn bû. Tecrîd nehatiye şikandin lê belê darbe xariye û li gel wê jî qanûnên ji bo danîna tecrîdê, kesên tecrîd ferz dikirin li gel Kurdan, raya giştî ya Tirkiye û cihanê teşhir û deşifre bûn. Her wiha hêvî û baweriya têkoşînê li beramber faşizm û zilmê hîn zêdetir bû û hat famkirin ku bi berxwedaniyê jiyana azad pêkane. Encama grevên birçîbûn yên bi hezaran girtiyan jî îspat kir ku her çend faşîzma AKP-MHP rojane bi dehan kesan bigre û bavêje zindana lê îro li tevahiya Tirkiye zindan wek qada herî bingehîn a têkoşîn û têkbirina faşîzmê rola xwe dilîze. Ji bo wê jî li derve yan jî hundir êdî ji bo kesên azadîxwaz û tekoşer ne girînge, êdî her der berxwedane. Bêwate kirina qadên ku faşizm dixwaze bi rêka wan qirkirinê li ser Kurdan bi selmîne, şêwazek tekoşînê ye û îro em bi taybet li Bakurê Kurdistanê vê yekê pir baş dibînin. Di hilbijartinên 31 ê Adarê de jî derket holê ku gelê Kurd di cihê ku herî zêde dixwaze îradeya Kurdan tê de bişkîne li heman cihê têkoşîn û berxwedan bilind dibe. Qada siyasetê, bi taybet şaredariyên ku bi desteserkirina wan hewl hat dayîn politikaya qirkirina Kurdan bikeve meriyetê lê encamên hilbijartinê nîşan da ku yên xwe li ser tinebûna gelekî avakirine û heta îro bi darê zorê xwe dimeşînin, êdî hebûna wan mijara nîqaşê ye. Yan wê ji vê hişmendiya faşizan û netewperest dest berdin yan jî wê wek bixwe jî dibêjin; pirsgirêka wan a beqahebûnê êdî ketiye rojevê. Xwe spartina bi hêzek hîn netewperest û qirker ne tenê pirsgirêk çareser nabe, berovajî bertekên gelan, bi taybet alîgirên wan bixwe jî zêdetir dibe. Ji bo wê jî ger mirov encamên hilbijartinên 31 ê Adarê wek encama pêngava ji bo şikandina tecrîdê binirxîne wê hîn rastir bibe. Ne du tiştên ji hev cuda, raste rast bihevdû ve girêdayî û ger mirov bêje grevên birçîbûnê û berxwedana ku hat nîşandayîn, di heman demê de encamên hilbijartinê jî diyar kir, wê şaş nebe.

Dibe ku bi qasî li Kurdistanê li Tirkiyê, destek û piştgiriya ji bo çalakiyên grevên birçîbûnê wek dihat xwestin nebû lê belê ev ne ji ber wê ye ku gelên Tirkiyê ji rewşa heyî razî ne yan jî helwestek wan li beramber faşîzmê tineye. Berovajî gelên li Tirkiyê jî tecrîda heyî li ser xwe jî dibînin, ji polîtîkayên faşizan ên Tayip Erdogan û hewldanên wî yên ji bo meşandina dîktatoriya xwe li ser tevahiya civaka Tirkiyê dibînin, dinirxînin û wek me dît di hilbijartinên dawî de helwesta xwe bi eşkere nîşan dan. Helwest û berxwedaniya Kurdan, bêguman herî zêde li ser gelên din ên Tirkiyê bandorê dike. Gel êdî çavkaniya gelek alozî û nexweşiyên civakî, pirsgirêkên aborî û siyasên şaş ên hundir û derve, faşizma AKP-MHP dibînin û ew êdî di çavên gel de tewanbarin û rewabûnek wan nemaye. Dubarekirina bi darê zarê ya hilbijartinan û eşkere îradeya gel jinedîtî ve hatin, ji bo gelên li Tirkiyê êdî rola dawî bû. Bêguman bi salan AKP ê bi hîle û fêlbaziyan, îradeya bi milyonan kes li Kurdistanê ji nedîtî ve hatiye û ev ji bo Kurdan rewşek nû nîne. Lê îro vê yekê tenê li Kurdistanê nake, vê carê li tevahiya Tirkiyê rewabûna xwe di hilbijartinê de wenda kiriye. Ger hêzên demokratik bi kijan nêrîn û helwestekî dibin bila bibin lê faşîzma heyî wek nexweşiya penceşêrê dibînin ku her kêlî bedena civaka Tirkiyê dixwe, dikarin di bin sîwanek berfireh a demokratik werin gel hevdû. Gelek xalên hevbeş îro gelên li Tirkiyê digihêne hevdû. Tayip Erdogan her tim xwest bi terorîzekirina pirsgirêka Kurd li Bakurê Kurdistanê, raya giştî ya Tirkiyê û cihanê bixapîne, êrîş û siyaseten qirkirinê di bin navê qaşo têkoşîna bi PKK ê re bi civakê bide bawerkirin. Ji bo wê zindan tije kirin, bajar bi erdê re kirin yek, wek ku têr nebe, ne tenê li ser xaka Bakur, li parçeyên din ên Kurdistanê jî hebûna Kurdan û deskeftiyên wan ji bo xwe wek xetereya herî mezin dît. Ji bo vê jî bi hêzên herêmî û navnetewî re ket nav bazartiyek qirêj. Faşîzma ku li Sûriye, Iraq, Efganistan û heta welatên Afrîqa dest avête nirx û deskeftiyên gelan, nakokî û aloziyên heyî bi rêka çeteyên xwe kûrtir kir û sûcê şer kir. Ya rast ji bo hêzên derve li dijî Kurdan bide şerkirin û tewîzan ji wan bistîne, bê ku haj xwe hebe, gelên herêmê, welatên cîran li dijî xwe derxist. Wer hat bikaranîn ku êdî kesên ew ji bo berjwendiyên xwe bikar anîn îro nikarin bi çengên wî bigrin û ji çiravê derxin. Tayyip Erdogan li herêmê gora xwe bi destê xwe kolaye û hêjî dikole.

Asta têkoşîna gelê Kurd dewlet neçar hişt ku parêzeran bişîne Îmraliyê

Bêguman hêza herî berxwedêr li beramber faşîzma Erdogan gelê Kurd in. Têkoşîna Kurdan bû sedem ku îro rûyê rast ê vê faşîzmê eşkere bibe. Erdogan ev yek baş dizanî ji bo wê jî herî zêde li Tirkiyê Kurda kire hedefa êrîşên xwe, bê perwa tevgeriya, destek û erêkirina hêzên derve jî ew anî vê rojê. Wer hesiband ku wê bikare Kurdan tine bike. Lê rewşa îro derketiye holê nîşan dide ku Kurdan carekedin ji xweliya xwe xwe afirandin, çok nedanîn û wê nedeynin. Bi bilinkirina têkoşînê li zindana, çiya û li bajaran xeyalên ku Bakurê Kurdistanê bêdeng kiriye îja dikare bi hêsanî berê xwe bide parçeyên din, bi avê re berda. Têkbirina DAIŞ ê li ser xaka Sûriyê bêguman projeya bi salan a AKP ê ku xwest bi vê garana çeteyan re Kurdan qir bike, vala derket.

Asta têkoşîna gelê Kurd dewlet neçar hişt ku parêzeran bişîne Imraliyê. Di vê mijarê de jî bêguman gelek dek û dolab dane meşandin. Ji roja çalakiyên grevên birçîbûnê yên bêdem û bêdorveger destpêkirin, her tim xwestin bi rêkên cur be cur, dawî li van çalakiyan bînin, bê bandor bikin û ji raya giştî veşêrin. Lê dema israra di berxwedaniyê de dîtin, neçar man gav paşde bavêjin. Ger hevdîtin çêbûne, ne ji ber ku nermbûnek di politikaya AKP-MHP ê de heye. Ji bo ev berxwedanî mezin û girseyî nebe, tevahiya Kurdistan û Tirkiyê, her wiha belavî cihanê nebe, neçar man parêzeran bişînin Imraliyê. Her carê ku israra di berxwedaniyê de dîtin, vê carê neçar man, qanûnên taybet ên di derbarê Imraliyê de bi biryarekê eşkere bikin. Encama ji hilbijartinan derketî û her wiha siyaseta di derve re ger mirov ser zêde bike, ew gelekî tengav kiriye, ji bo nefesê bikşîne, neçarî Imraliyê bûn. Helwesta Rêber Abdullah Ocalan a ji bo çareseriyê ew hîn xistine rewşek tengav. Sekna Rêber Ocalan rûyê wan ê ku di şer û înkarê de israr dikin, derxist holê. Gelekî hewl dan deklarasyona hatiye amadekirin û nêrînên Rêber Ocalan negihêje raya giştî. Wek çawa piştî hevdîtina li Imraliyê jî hat dîtin, ev hevdîtin û deklarasyon hem li Tirkiyê hem jî li cihanê deng veda. Derket holê ku li gel şert û mercên zehmet ên tecrîda girankirî, Rêber Ocalan di aştiyek birûmet û demokratîkbûna Tirkiyê de israr dike.

Hevdîtina 22 ê Gulanê, Pêngava Tecrîdê Bişkîne Faşîzmê Têk Bibe û Kurdistanê Azad bike, gihande qonaxeke nû. Di vê mijarê de mirov dikare rola diyarker, guherîner, xuliqkar û bihêz a Rêber Abdullah Ocalan bibîne. Hêzek wer mezin ku bi milyonan kes tecrîda li ser wî wek tecrîda li ser xwe, nasname û hebûna xwe dîtin. Hêza ku bi carekî bi hezaran kesan ber bi çalakiyek fedayiyane ya girevên birçîbûnê yên bêdem û bêdorveger ve bir. Bi carekî civak zindî bû, rabû ser piyan, hebûna xwe di hebûna Rêber Ocalan de dît û pêşengiya vê pêngavê kirin. Pêngav bi ruhê berxwedaniyê di dîroka tevgera azadiya Kurd de ji bo cara yekê ewçend xwedî bandor bû û di demek kurt de belav bû. Bêguman di serî de rol û fedakariya çalakgeran, israr û îdiaya wan a ji bo jiyana azad, tevlîbûna wan a felsefîk û bîrdozî hişt ku rengê çalakiyê ji her demê cudatir bibe. Xeteke zelal a têkoşînê derket holê, zimanê demê hîn dijwartir bû û seknên liberal, marjinal, seknên ku di demek kurt de çareseriyê hêvî dike yan bi berxwedaniyek kêm re dixwaze bigihêje encamê, diyar bûn û rê û şêwazek hîn zelal a têkoşînê derket holê. Ger em temaşeyî naveroka hevdîtinên Rêber Ocalan bikin, ev şêwazê zelal çiqasî dikare encamên erênî jî bixwe re bîne.

Jina Kurd carekedin pêşengiya serdemê kir

Helwestek din jî ku mirov behs neke nabe, helwesta gel bi taybet a dayikên Laçik Spî ye. Di demên bihorî de dayikên Laçik Spî tenê wek dayikên aştiyê dihatin pênasekirin û ji wê wêdetir nediçû. Bi çalakiyên Grevên Birçîbûnê û Rojiya Mirinê re, dayikan di serî de wek xwedî derketina ji zarokên xwe derketin qadan, lê paşê bûne tevgera herî pêşeng a vê pêngavê. Jixwe jinan di vê pêngavê de rola esasî û diyarker lîstin. Ji helwesta Leyla Guven bigire heta helwesta dayikên bi rojan li qadan li dijî faşizm, zilm, heqaret û hovîtiyê li ber xwe dan, dide nîşan ku jina Kurd carekedin pêşengiya serdemek din kir. Tevgera Dayikên Laçik Spî di serî de li derdora Leyla Guven û paşê li dor tevahiya çalakgeran bû xelekek ji berxwedaniyê. Her gava ku dayikan avêtin ew hîn zêdetir nêzî serkeftinê kir. Ger em temaşeyî dîmenên berxwedana dayikan li kolanan jî bikin, em ê bibînin ku bi şikandina her dorpêça leşker, polês û tîmên taybet, gavek din ber bi azadiyê û şikandina tecrîdê ve hat avêtin. Dayikan li qadan ne tenê ji bo zarokên xwe li ber xwe dan, ji bo her kesî li ber xwe dan. Hest û seh kirina dayikan a pêvajoyê hişt ku di dema xwe de gav bavêjin, ji du kesan bibin deh kes, ji sed kesan bibe hezaran. Heqaret û rola klasik a ji dayik û jina Kurd re hatiye dayîn bi çalakiyên vê dawiyê bi erdê re bû yek û nasnameyek nû bi dest xist. Dayika îro li kolana, ji hebûn û dayiktiyek biyolojîk zêdetir, rola dayikê ya civakê li dora hev dicivîne, civakbûn û yekbûna ruhî û manevî ya di navbera mirovan de zêde dike, derxist pêş. Çawa mirovahiyê ji bo cara yekê dersa civakbûnê ji jin-dayikê fêr bû, îro jî heman rol dîsa dayika Kurd dilîze. Girêdana dayikan bi zarokên xwe ve tenê girêdaneke atifî ya ku bila keç û kurê min nemire, nîne. Ji şêwazê ferdî û girêdaneke bi sînor derket û xwe gihande seranserî Tirkiye û Kurdistanê. Di tutanakên polîsên faşîzma AKP ê de wek heqaret gotina cahil ji bo dayikan tê nivîsandin. Mirov xwe nagire û dixwaze vê pirsê bike, ger cahile, wê demê çima li dor çar dayikan, çar taburên tîmên taybet bicih dibin? Bi bangawaziya Rêber Ocalan a ji bo bidawî hatina girevên birçîbûnê, ji aliyekê ve jî tevgera Dayikên Laçik Spî bi serketin.

Mirov nikare bêje bi dawî hatina çalakiyên grevên birçîbûnê û rojiya mirinê, tecrîd şikestiye lê faşîzm hejiya, tecrîd derizî û darbeyek mezin xwar û berxwedanî bi ser ket. Berxwedaniya grevên birçîbûnê şêwazek têkoşîna li beramber faşîzmê bû û wek Rêber Ocalan jî di hevdîtina xwe de destnîşan kiriye, gihişte encama xwe. Dema tê gotin tecrîd deriziye ev nayê wê wateyê ku bi temamî ji holê rabûye ji ber hêj faşîzma AKP-MHP dixwazin xwe bi şêwazên cur bi cur bidomînin û serî li her cure rêbazan didin. Di nava 6 mehên pêngavê de diyar bû ku tenê bi rêbazekî pêngava ji bo şikandina tecrîdê nayê meşandin, ger rêbazên çalakiyan hîn xurt û dewlemend bibe wê demê encam dide. Li her ciha ku dewlet dixwaze xwe serwer bike, faşîzma xwe li wir bi darê zorê bisepîne, dema ew der bû qada berxwedanê, qada siyaseta demokratîk, qada pêşbirina çalakiyên demokratîk û rewa wê demê faşîzm nikare xwe li beramber pêla daxwazên demokratîk ên gelan bigire. Em li welatên wek Cezayir û Sûdanê, beriya wê jî li gelek welatên Rojhilata Navîn bûn şahide wê ku dema gel bi milyonan bi rojan li kolana li ber xwe dan, ne dîktatorî ne jî artêş û hêza wê karî li pêşiya gel bisekine.

Ji bo wê jî sekinandina çalakiyên greva birçîbûnê nayê wê wateyê ku têkoşîn sekniye û me pişta dîktatoriyê li erdê daye, divê nirxandinek wisa jî neyêkirin. Têkoşîn berdewam dike heta dawî li vê zilm û faşîzmê were. Di wê kêliya ku têkoşîn were sekinandin, faşîzm wê wek penceşêrê ji valatiya heyî sûd wergire û xwe belav bike. Îro faşîzm di tengasiyê de ye û li valatiyekê digere. Lê şêwazên dewlemend ên têkoşînê, yekbûna gelên li Tirkiyê wê destûr ji vê yekê re nede. Gelek deskeftiyên vê pêngavê hebû û ji bo bigihêje encamek divê berdewam bike. Av diherike û di cihê xwe de nasekine ji bo wê ti caran qirêj namîne, her herikîn zelalbûnê jî çêdike, her herikîn, bi xwe re nû bûn û guhertinê tîne. Ti caran dubarebûn di herikîna avê de nîne û nabe jî, kêlî bi kêlî xwe nû dike. Gel û têkoşîna pêngava duyemîn a Tecrîdê Bişkîn Faşîzmê Têk Bibe û Kurdistanê Azad bike! Ger wek ava diherike be, dikare guhertinên mezin çêbike. Şêwaza girevên birçîbûnê, ev pêngav heta astekî serkeftî anî û ji vir û şûnve wê bi rêbazên cuda berdewam bike. Çawa ku çalakgera di serî de jî diyar kiribû ku armanca wan şikandina bi temamî ya tecrîdê û azadiya Rêber Ocalane. Leyla Guven di destpêka çalakiya xwe de jî diyar kiribû ku; 'Ev ji bo me hemiyan şermek mezine ku heta niha Rêber Apo girtî ye!' bidawî hatina çalakiya çalakgeran nayê wê wateyê ku çalakger ji daxwaza xwe ya azadiya Rêber Ocalan vegeriyane. Berovajî wan

bi berxwedaniya xwe pêngava azadiya Rêber Ocalan dabûn destpêkirin û 6 mehan ev pêngav bi serkeftî meşandin. Ji vir û şûnve Însiyatîf û Tevgerên siyasî û civakî yên wek Tevgera Dayikên Leçik Spî wê pêngavê derbasî qonaxake din a berxwedaniyê bike.

Nîqaşên jibo rojev kirina deklarasyona Rêber Ocalan, bi taybet 7 xalên ku di hevdîtina 2 Gulanê de hatibû diyarkirin, bingeha perspektîfa Rêber Ocalan ji bo vê pêvajoyê ye. Xalên mijara gotinê bi berfirehî yek bi yek divê werin nîqaşkirin û nirxandin. Dewlet çiqas lîstikan jî bike lê nikare bi Rêber Ocalan deklarasyonekê bide amadekirin. Yan jî nêrînên ku gavên dewlet davêjin ji ber hilbijartinên Stenbolê ye. Tiştek wisa nîne û divê herî zêde çalakiya grevên birçîbûnê û berxwedaniya gel, gerîla û tevhiya civakê hişt ku dewlet dema dît lîstikên dike jî encam nagire, hinek tawîzan bide. Her wiha ev nayê wê wateyê ku hişmendiya dewleta faşîst a qirker hatiye guhertin. Çend roj beriya niha me li Xelfetiyê carekedin rûyê rast ê vê rejîmê dît, em rojane dibin şahide êrîşên dagirkeriyê li ser xaka Başûrê Kurdistan û Bakur Rojhilat û tevahiya Sûriyê. Hişmendiya ku YSK bê bandor kir, qanûnên ku Tayip Erdogan kiribû serokkomar û qaşo bi ser ketibû, hemû carekedin danî aliyekî, hişmendî û tirsa dîktatorekî ji hebûn û beqaya xwe ye. Ger bi vê boneyê re politikaya AKP di warê qanûnî, siyasî, civakî û çandî de were teşhîrkirin û deşîfrekirin, wê hîn baştir bibe.

Amerîka di serî de dixwaze Kurdan bikşîne xeta xwe, marjinal û bê bandor bike

Du hêzên hegemon Rûsya û Amerîka dixwazin her yek serweriya xwe li ser Sûriyê zêdetir bikin. Ji bo wê jî her yek li gor xwe hinek hêzên herêmî û dewletên herêmê digirin gel xwe, hem wan li gor xwestek û berjwendiyên xwe dizayn dikin hem jî wan hêzan ji bo berjwendiyên xwe berdidin pêsîra hev yan jî hevsengiyekê di navbera wan de çêdikin. Şerê parvekirinê yên din navbera van her du hêzan de, rewş û pozisyona hêzan jî diyar dike. Yek ji mutefiqê herî esasî yê Rûsyayê, Îran wek nakokiya herî esasî di navbera wan de ye. Lê bi giştî dixwazin destê du hêzên wek Îran û Tirkiyê li Sûriyê qut bikin û wan bê bandor bikin. Armanca esasî ya Amerîka ew e ku piştî pêgeha xwe ya esasî li Sûriyê saxlem kir, berê xwe bide Îranê. Piştî biryara şandina hezar û 500 leşkeran ji bo Rojhilata Navîn, diyare ku wê herêm hîn zêdetir bikeve pêvajoyeke bi şer û nakokiyan. Nakokiya li ser Idlibê û rola neyênî ya Tirkiyê di Sûriyê de hîn zêdetir derdikeve pêş. Amerîka û Rûsya di serî de dixwazin hêzên wek Îran û Tirkiyê bê bandor bikin, paşê hêzên muxalif jî di bin serweriya xwe de bimeşînin û wisa dest daynin ser tevahiya Sûriyê. Amerîka di serî de dixwaze Kurdan bikşîne xeta xwe, marjinal û bê bandor bike. Rola dixwaze bide Kurdan ew e ku tenê wek leşkerên xwe ji bo berejwendiyên xwe yê leşkerî û siyasî bikar bîne. Hewl dide hem Kurdan hem jî dewleta Tirk di hevsengiyekê de bimeşîne, ji bo vê yekê jî hewl dide tawîzan ji Kurdan bistîne. Nîqaşa ji bo çêkirina qaşo herêma bi ewle, her carê ji bo dilê Tirkiyê xweş bike û li dijî Kurdan bikar bîne, dirêj dike. Hêzên herêmî yên hewl tê dayîn li ser sînor werin bi cih kirin, wer xuyaye naxwaze ji YPG ê pêk were, behsa hêzên herêmî dike lê belê ev hêzên herêmî kîne û çawa dixwaze bi cihe bike, ne diyare.

Amerîka dixwaze di serî de Îranê ji Sûriyê derxîne

Proje û alternatîfên ku hêzên hegemonîk dixwazin li Sûriyê pêş bixin, dibe sedema kûrbûna kiriz û kaosa heyî. Derket holê ku derveyî projeya Rêber Ocalan a ji bo Sûriyê ti projeyên din serkeftî nabin. Şerê parvekirinê û gihiştina bi deryaya sipî mijara wan a herî esasî ye. Ji bo wê jî çareseriya wan ne li ser esasê demokratîk kirina Sûriyê de, her wiha ne ji bo gelên Sûriyê bi hevre di nava aştî û aramiyê de bijîn, ji bo berjewendiyên xwe amade ne, carekedin li Sûriyê şereke wek pêvajoya DAIŞ ê bidin destpêkirin û wê ji vê jî paşde nemînin. Di rêbazên xwe de dibe guhertinan çêbikin lê ev nayê wê wateyê ku alîgirê çareseriyên demokratik in. Demek beriya niha komcivîna eşîrên li Sûriyê bi pêşengiya Meclîsa Sûriya Demkratik hat organîzekirin. Hem helwesta rejîma Sûriyê hem jî hêzên ku qaşo xwe mutefiqên Kurdan dibînin nîşan da ku ew jî yekgirtina gelên Sûriyê ditirsin û ji bo ev yek pêk neyê wê serî li her rêbazên qirêj bidin. Yekîtiya di navbera gelan de bi taybet yekîtiya Kurd-Ereb dikare gelek pîlanan ser û binî hev bike û hesabên ku li ser dabeşkirina Sûriyê tên meşandin jî vala derbixe.

Nakokiyên di navbera Îran û Amerîka de her ku diçe zêdetir dibe. Şerê sar ên niha di navbera her du welatan de heye, wê vegere şerek germ yan na, ihtimalek pir biçûke. Lê belê Amerîka dixwaze di serî de Îranê ji Sûriyê derxîne. Her wiha welatên Korfêzê di serî de, Tirkiye, Iraq û gelek welatên din wek eniyekê li dijî Îranê bîne gel hev. Ambargoya heyî wê Îranê neçar bike ku biryarekê bide. Di demên dawî de Îranê 60 roj wext da û gef xwar ku ew ê ji lihevkirina li ser xenî kirina uranyûm derbikeve. Aloziya li Navtenga Hurmuzê didome û wê bêguman ne tenê bandorê li ser rewşa petrola Îranê bike, welatên din jî ku wek rêya derbaskirina petrolê bikar tînin jî bandor bibin. Ev alozî dibe ku Îranê neçarî hinek tewîzan bike. Her çend rayedarên Îranê behsa berxwedaniya li beramber zext û ambargoya li dijî Îranê dike, lê bi rastî jî şert û mercên niha yên navxweyî ya Îranê, rewşa heyî ya li herêma Rojhilata Navîn wê çiqasî ji bo vê yekê guncav be. Her wiha ji niha ve nakokiya di navbera rayedarên Îranê li ser vê yekê ku em li ber xwe bidin yan jî tewîzan bidin, destpêkiriye û kûr dibe. Aliyên muhafezekar herçend wek reformîstan niyeta xwe ya esasî eşkere nakin lê belê dizanin ku wergitina helwestek hişktir wê Îranê ber bi rewşeke hîn kambaxtir ve bibe. Amerîka dixwaze hemû welatan, her wiha muxalefeta derve û hundirê Îranê motive bike ku bikare di vê pêvajoyê de wek şivê zextê li ser serê Îranê bikar bîne. Ji bo vê jî bi taybet bi rêka medyayên ku li derve weşanê dikin, dixwaze muxalefeta hundir bikar bîne. Di vê mijarê de yek ji muxalefeta herî bi hêz ku niha xuya dike, Kurdin. Lê Amerîka derveyî partiyên wek PJAK û KODAR dixwaze partiyên din ên Kurdî bide pêş û wan li gor dilê xwe bikar bîne. Ti caran naxwazin ezmûna li Rojavayê Kurdistanê li Rojhilat û Îranê dubare bibe. Her çend niha di ber destê Trump bijareya mudaxeleya leşkerî nebe lê belê ambargoya giran a aborî, mudaxeleya ji hebûna hêzên Îranê li Sûriye, Iraq û Yemenê wê Îranê bixe rewşeke zehmet. Ger muxalefeta hundir bikare di bin sîwana Îrana Demokratîk de werin gel hev, wê ne bendewariya ku Amerîka mudaxele bike, çêbibe ne jî qebûlkirina rejîma heyî û bi halê xwe yê perîşan dibe. Her çend projeya Netewa Demokratîk a Rêber Ocalan wek xeta sêyemîn tê pênasekirin lê hêj ev yek bi tevahiya gelên Îran û bi taybet Kurdan nehatiye nasandin û vegotin.

Iraq ji her guhertina ku li welatên cîran çêdibe bandor dibe û aloz dibe. Nakokiyên di navbera Îran û Amerîka herî zêde Iraq bandor kir. Amerîka dixwaze Iraqê wek pêgehekê li dijî Îranê ji bo xwe bikar bîne. Di vê mijarê de hikûmetê bihêz û serhev ku bikare tercihek rast bike mixabin li holê tineye.

Her wiha destwerdanên raste rastên dewleta Tirk jî rewşa Iraqê bandor dike. Ji nakokiyên di avanebûna hikûmetê de bigire heta zindî hiştina nakokiyên di navbera Şîa û Suniyan de, kirîza avê li Iraqê, pirsgirêk û aloziya li Kerkûk û Şengal û hemû herêmên li gor madeya 140 heta bi qeyrana li Başûrê Kurdistanê hemû çavkaniya xwe ji mudaxeleyên faşizan ên dewleta Tirk digire. Bêguman em dikarin behsa aktorên din ên Îran û Amerîka jî bikin. Kaosa di hikûmeta navendî de bandorê li ser Herêma Kurdistanê jî dike. Her carê Mesûd Barzanî bi sifetê serokê PDK ê lê wek serokê Herêma Kurdistanê berê xwe dide Iraqê û qaşo wer nîşan dide ku dixwaze pirsgirêkê çareser bike, lê bi helwesta xwe ya parçe, teng, netewperest û madiyadperest aloziya heyî kûr dike. Jixwe ger mirov bibêje rolek wiha jî jê re hatiye dayîn wê şaş nebe. Berdevkiya hêzên ku dixwazin li Iraqê her tim alozî bidome dike. Hikûmeta ku hêj bixwe hikûmet ava nekiriye û kiriz didome, ji bo çareseriyê berê xwe dide Bexdayê. Ger Kurd li Başûr hevgirtî nebin li Bexdayê jî hebûna wan nayê qebûlkirin û wê bikeve nîqaşê. Ya Barzanî dike hewldanek ji bo parekê ji xwe re li Bexdayê veqetîne ye, derveyî wê ti caran hewldanên çareseriyê nebûye.

Başûrê Kurdistanê îro bi malbatekî tê birêvebirin. Yek du kesên ku wek cîgir û alîkar hatine erkdarkirin jî ji bo werin bêdengkirine. Dema malbatek li ser desthilatdariyê be li wir mirov nikare hêviya rêveberiyek demokratik bike. Muxalefet ji holê tê rakirin, partiyên ku demekî îdiaya muxalefetiyê dikirin îro tenê ji bo di hikûmetê de şirîk bibin, berovajî helwestên xwe yên berê ketin û berê xwe dane hikûmeta malbata Barzanî. Tevgera Azadî û Neweyê nû wek muxalifet hene, ew jî her roj zext û êrîşa li ser wan bi mebesta ku gav paşde bavêjin û teslîm bibin tê kirin. Hewldanên ferdî yên wek Şahsiwar û wek ku yekem care li Başûr muxalefet ji qada siyasete tê qewitandin, encam nade. Goran bi salan têkoşîna li dijî PDK da meşandin, ji bo ku bikeve Hewlêrê û parlementoyê. Dibe ku heta astekî hewldan û têkoşînek girîng li gor dema xwe bû. Lê niha em dibînin ji ber şêwazê têkoşîna ferdî, têkoşîna ku gel esas nagire, bi gel re heta berjewendiyên wê îcab dike, dimeşe, paşê xwe dide aliyekî zirarê dide siyaseta demokratik a Başûrê Kurdistanê. Muxalefeta ku bi desthilatdariya xwe re mijûl bibe nikare siyaseta qirkirina li ser Kurdan jî binirxîne û li gor wê helwest dayne.

■■■

Büyük Açlık Grevi Direnişi tarihi bir ideolojik zafer kazanmıştır

Demokratik Toplum Kongresi Eşbaşkanı ve HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven'in Diyarbakır Cezaevi'nde 7 Kasım 2018 tarihinde İmralı tecrit ve işkence sisteminin kırılması amacıyla başlattığı süresiz-dönüşümsüz açlık grevi direnişi, Kürdistan ve Türkiye'deki yüze yakın zindana, dört parça Kürdistan'a ve dünyanın dört bir yanına yayılarak, 30 Nisan'dan itibaren zindanlarda ölüm orucuna dönüşerek, dokuz şehit verip yedi binden fazla insanı çeşitli biçimlerde içine alarak, tarihin en geniş katılımlı ve uzun süreli bir açlık grevi eylemi olarak, iki yüzüncü gününde Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın direnişin sonuç verdiğini içeren yazılı çağrı mesajı sonucunda direnişçilerin verdikleri karar temelinde, 26 Mayıs 2019 günü başarıyla sona ermiştir.

Tıpkı 1982 büyük zindan direnişi gibi, bu büyük açlık grevi direnişi de faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti kırarak tarihi bir ideolojik zafer kazanmıştır. Devrimci direnişin başaran ve kazandıran gücü bir kez daha ortaya çıkmıştır. 31 Mart'ta faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin yediği ağır darbe ardından, 2 ve 22 Mayıs tarihli avukat görüşmeleri ve Önder Abdullah Öcalan ile İmralı'daki diğer tutsak yoldaşların birlikte yayınladıkları 7 maddelik Demokrasi Deklarasyonu temelinde İmralı tecridinin kapıları da aralanmıştır. Böylece Kürt halkı ve Kürdistan Özgürlük Hareketi olarak açlık grevleri etrafında yürüttüğümüz 'Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim' direniş hamlemiz tarihi önemde sonuçlar elde etmiştir. Şimdi amacına ulaşan açlık grevi ve ölüm orucu direnişleri sona ermekte, ancak direniş hamlemiz devam etmektedir. Hemen tüm açlık grevi direnişçilerinin de çok açık bir biçimde ifade ettikleri gibi, Önder Abdullah Öcalan özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşana kadar da devam edecektir.

Bu temelde, öncelikle Leyla Güven ve ölüm orucu direnişçileri şahsında zindanlarda, dört parça Kürdistan'da ve dünyanın dört bir yanında iki yüz günlük büyük direnişe katılan tüm açlık grevi direnişçilerini, ortaya koydukları büyük kararlılık, fedakârlık, cesaret, irade, inanç, iddia ve elde ettikleri tarihi sonuç nedeniyle yürekten kutluyor, selamlıyor, sağlık dileklerimizle birlikte yeni mücadelelerinde de üstün başarılar elde edeceklerine dair inancımızı belirtiyoruz. Bu tarihi direnişin kahraman şehitleri Zülküf Gezen, Ayten Beçet, Zehra Sağlam, Medya Çınar, Yonca Akici, Siraç Yüksek, Mahsum Pamay, Ümit Acar, Uğur Şakar'ı ve şahıslarında tüm özgürlük mücadelesi şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Başta İmralı direnişi olmak üzere, son dönemde geliştirdikleri etkili eylemlerle açlık grevi direnişine en büyük katkıyı sunan Kürt anaları ve özgürlük gerillası şahsında 'Tecridi Kırma ve Faşizmi Yıkalım' direniş hamlesine katılan tüm halkımızı ve her alandaki dostlarımızı, tüm devrimci-demokratik güçleri selamlıyor, yürüttüğümüz ortak insanlık mücadelesinde başarılar diliyoruz.

Açlık grevini sona erdiren tüm direnişçilerin de ortak bir görüş olarak ifade ettikleri gibi, açlık grevleri ve ölüm oruçları sona ermiş, ancak faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı özgürlük ve demokrasi mücadelemiz devam etmektedir. 31 Mart'ta AKP-MHP faşizmi, Mayıs ayında ise İmralı tecrit ve işkence sistemi önemli darbe yemiş, ancak tecrit tümden kırılmamış ve faşizm tümden yıkılmamıştır. Dolayısıyla Kürdistan özgür ve Türkiye demokratik hale gelmemiştir. Bu nedenle, tecride ve faşizme karşı Önder Abdullah Öcalan'ın özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturulması temelinde Kürdistan'ı özgürleştirme ve Türkiye'yi demokratikleştirme mücadelemiz sürmektedir. 'Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım, Kürdistan'ı Özgürleştirelim, Türkiye ve Ortadoğu'yu Demokratikleştirelim' direniş hamlemiz yeni ve daha zengin eylem biçimleriyle devam etmektedir.

Bu konuda herhangi bir yanılgı, toplumsal direnişte herhangi bir zayıflama ve duraksama kesinlikle olmamalıdır. Önder Abdullah Öcalan, açlık grevi ve ölüm orucu eylemlerinin sona erdirilmesini isterken, aynı zamanda tecride ve faşizme karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesinin daha kitlesel, yaratıcı ve zengin eylem biçimleriyle geliştirilmesini de istemiştir. Bu konuda başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm toplumsal kesimleri ve demokratik siyaset güçlerini aktif ve etkili demokrasi mücadelesine çağırmış, sürecin demokrasi açısından başarılmasının bu güçlerin mücadelesine bağlı olduğunu belirtmiştir. Yine açlık grevini sonlandıran tüm direnişçiler de görevin demokratik toplumda ve demokratik siyasette olduğunu belirterek, tüm demokratik güçleri tecride ve faşizme karşı ortak demokrasi mücadelesine çağırmışlardır.

Biz Kürdistan Özgürlük Hareketi PKK olarak, bu çağrıların tümüne katılıyoruz ve bu temelde üzerimize düşen tüm görevleri yerine getirmek için seferberlik temelinde mücadele edeceğimizi belirtiyoruz. Önder Abdullah Öcalan ve İmralı'daki diğer yoldaşların yayınladıkları 7 maddelik duyuruyu önemsiyor, buradaki görüşlerin daha yaygın tartışılmasını, daha güçlü sahiplenilmesini ve hayata geçmesi için aktif mücadele edilmesini istiyoruz. Bu temelde içerde ve dışardaki tüm demokrasi güçlerini görev ve sorumluluğa çağırıyoruz. Yine İmralı'da mevcut hukukun işleyeceğine dair AKP sözcüsünün, TC Adalet Bakanı'nın ve tüm demokratik kurumların sözlerinin gereğinin aksaklık ve ihlal olmaksızın yerine getirilmesini umut ediyoruz. Bunlar temelinde faşist zihniyet ve siyasetin gerilemesi ve demokratik zihniyet ve siyasetin gelişmesi için biz de üzerimize düşenin gereğini yerine getireceğimizi bilinmesini istiyoruz.

Ancak bu konuda saf ve aldanan konumda da olmayacağız. Dolayısıyla pasif bekleyen değil, aktif mücadele eden olacağız. Nitekim 1 Haziran 2010 Dördüncü Stratejik Hamlemizin dokuzuncu yıl dönümünü yaşıyor, onuncu yılına giriyoruz. 'Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim' direniş hamlesini, dokuz yıllık Devrimci Halk Savaşı stratejisinin finali olarak yürütüyoruz. Onuncu yılda Devrimci Halk Savaşı stratejisinin tüm taktik ve tarz gereklerini doğru ve yeterli bir biçimde yerine getirerek tecridi tümden kıracağımıza, faşizmi yıkacağımıza, Önder Abdullah Öcalan'ı özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturacağımıza inanıyoruz.

Bu inançla tarihi zafer kazanan büyük açlık grevi direnişini bir kez daha kutluyor, kahraman şehitlerini bir kez daha anıyor, tüm yoldaşları, gençler ve kadınlar öncülüğündeki tüm halkımızı, dostlarımızı, kahraman gerilla güçlerimizi, tüm devrimci-demokratik güçleri, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı 'Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım, Kürdistan'ı Özgür ve Türkiye'yi Demokratik Kılalım' direniş hamlesini yaratıcı ve zengin bir eylemlilik temelinde her alanda geliştirmeye ve zafere taşımaya çağırıyoruz!

PKK Yürütme Komitesi
28 Mayıs 2019

Önder Apo Türkiye ve bölgedeki bütün sorunların önünü açacak yolu göstermiştir

Duran Kalkan

Açlık grevleri 90 zindana, Kürdistan'ın ve dünyanın dört bir yanına yayıldı. 1 Mart'tan itibaren açlık grevleri kitleselleşti. Tarihin belki de en kapsamlı, en çok katılımlı, en uzun süreli açlık grevi oldu. 30 Nisan'da 15 yoldaş bunu ölüm orucuna dönüştürdü. 10 Mayıs itibariyle 15 yoldaş daha açlık grevini ölüm orucuna dönüştürdüğünü ilan etti. Altı aylık süresiz-dönüşümsüz açlık grevleri Nisan sonundan bu yana gruplar halinde ölüm orucuna başlamakla birlikte ölüm oruçları öncülüğünde süren kitlesel açlık grevleri haline geldi.

"Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" hamle şehitleri

Siyasi-askeri durumu değerlendirmek, başkalarının ne yaptığını konuşmak, ne yapabileceklerini tahmin etmekten öte bir önem ve anlam taşıyor. Bu çerçevede siyasi-askeri duruma, ideolojik ve çizgisel yaklaşım önemlidir. Evet, günlük siyasi-askeri gelişmeler çok hızlı ve çok hareketli gelişiyor. Günde belki de iki sefer yeni politika belirlemek, birçok alanda taktik değiştirmek; yine birçok farklı mücadele biçimini, farklı politik duruşu bir arada ve bütünlük içinde yürütmek gerekiyor. Fakat böyle hızlı bir politik-taktik süreç, doğru politika, derinlikli, ilkeli, kapsamlı bir ideolojik-siyasi çizgi duruşunu gerektiriyor. Niye siyaset yapıyoruz? Niye savaş yürütüyoruz, bununla nereye ulaşmak istiyoruz? Bunları yaparken bağlı kaldığımız ilkeler nelerdir? Bunlardan kopuk bir siyasi ve askeri durum yoktur. Dolayısıyla günlük gelişmeleri doğru anlayabilmek ve doğru bir siyaset, taktik belirleyebilmek için ideolojik-siyasi çizgiye derinliğine hakimiyet gerekiyor. Bütün bunlara ideolojik-siyasi çizgi ve program amaçlarımız temelinde bakmak önemli oluyor.

Bütünlüklü topyekûn direnişi ifade eden bir özgürlük hamlesi geliştirmeyi öngördük. "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" sloganıyla bu hamlenin hedeflerini ortaya koyduk. Bu hedefler birbirine bağlı hedeflerdi. Tecrit ve faşizm, faşizmle sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaset, dolayısıyla Kürdistan'ın özgürlüğü, Türkiye ve Ortadoğu'nun demokratikleştirilmesi birbirine bağlı hususlardır. Öyle birbirinden kopuk hedefler değildir. Bu temelde topyekûn bir direniş öngörüldü.

Direnişin merkezinde açlık grevleri yer aldı

Altı ayı aşan bir süredir tüm imkanlar seferber edilerek önemli bir direniş geliştirildi. Merkezinde kuşkusuz açlık grevleri yer aldı. Onu da 7 Kasım 2018'de DTK Eşbaşkanı, Colamêrg Milletvekili Leyla Güven başlattı. Hareket olarak bu hususları tartışıp, kararlaştırır, böyle bir hareketi planlarken benzer değerlendirmeler içinde olacak ki, o zaman Diyarbakır zindanında bulunan Leyla Güven bireysel olarak bu sonuçlara ulaştı ve pratik olarak açlık grevi direnişini başlattı. Anlayış, karar ve plan çerçevemiz böyle olduğu için Hareket olarak biz de bu başlangıca sahip çıktık. Halk direnişinden gerilla eylemine kadar her türlü eylemlilikle yürütmeyi öngördük. Ortaya topyekûn bir direniş çıktı. Açlık grevleri 90 zindana, Kürdistan'ın ve dünyanın dört bir yanına yayıldı. İnsanlar kendi iradeleriyle bu greve katıldılar. Özellikle katılım olarak, 1 Mart'tan itibaren açlık grevleri kitleselleşti. Tarihin belki de en kapsamlı, en çok katılımlı, en uzun süreli açlık grevi oldu. 30 Nisan'da 15 yoldaş bunu ölüm orucuna dönüştürdü. 10 Mayıs itibariyle 15 yoldaş daha açlık grevini ölüm orucuna dönüştürdüğünü ilan etti. Altı aylık süresiz-dönüşümsüz açlık grevleri Nisan sonundan bu yana gruplar halinde ölüm orucuna başlamakla birlikte ölüm oruçları öncülüğünde süren kitlesel açlık grevleri haline geldi. Ölüm oruçlarını bugün zindanlarda 30 devrimci militan yürütüyor. Son derece kararlılar. Amaçlarını net bir biçimde ortaya koyuyorlar, propaganda ediyorlar. Bütün açlık grevi direnişçileri bunu yapıyor. Kendi amaçlarını tecridin tamamen kırılması olarak ortaya koyuyorlar.

Bu mücadele belli bir sonuç da ortaya çıkardı. İşin gerçeği olduğu gibi değerlendirildiği zaman; 27 Temmuz 2011'den beri avukatları İmralı'ya götürmeyen yönetimin, Önderlikle avukat görüşü yaptırmak zorunda kaldığı bir sonuç var. Neredeyse, avukat görüşü olmaz diye bir hava yaratıldı. Demek ki olurmuş. Direniş faşizmin iradesini kırdı. Tayyip Erdoğan, "Avukatlar bir daha görüşemeyecek" diyordu. Sözünü geri almak zorunda kaldı. Demek ki avukat gidebilirmiş, görüşme olabilirmiş. Bu 8 yıllık süreçte de her zaman avukat görüşü yapılabilirmiş. Yapılmıyorsa bunun bir siyasi karar, faşist-soykırımcı zihniyet temelinde gerçekleştiği net bir biçimde ortaya çıktı.

Direniş faşizmin iradesini kırdı

Faşist iradenin ne kadar zayıflatıldığı, zorlandığı, 2 Mayıs görüşmesiyle net bir biçimde somutlaştı. Özü, özel savaş kapsamındadır. Yine daha dar anlamda İstanbul seçimleriyle de ilgisi var. Tayyip Erdoğan çok pragmatist bir kişiliktir. İktidarı için her şeyi yapmaya hazır bir kişiliktir. İktidardan düşmekten son derece korkan bu kişi, iktidardan düşerse kazandığı her şeyi kaybedecek. Çünkü; bunları iktidarla kazandı. Öncesinde bunlar yoktu. Saddam'dan bu yana düşen diktatörler her şeylerini kaybediyorlar. Bunların verdiği korku var, kişilik özellikleri var. Dolayısıyla her türlü yalanı söyleyebiliyor, her türlü 'u' dönüşünü çok keskin bir biçimde rahatlıkla yapabiliyor. Bu keskin 'u' dönüşlerini yapabilmek için herkesi susturdu, bireysel diktatörlüğü ortaya çıkarttı. Önünde kimse engel oluşturamasın diye bunları yaptı; çünkü, demokratik sistem olursa böyle bir 'u' dönüşü yapılamazdı. Bir kişinin çıkarına göre siyaset belirlenemez. Çıkara göre siyaset belirlemek için bunları yaptı.

Dolayısıyla İstanbul seçimleriyle bağlantısı var. 31 Mart'ta da, 7 Haziran 2015'te de Tayyip Erdoğan'a seçimle yenilgiyi yaşatan Kürtler oldu. Onun örgütlü, politik temsilciliğini yapan HDP oldu. 31 Mart yerel seçiminde HDP'nin seçim stratejisi başarı kazandı. Kürdistan'da seçimi kazanmak, Türkiye'de AKP-MHP'ye kaybettirme stratejisi sonuç verdi. Bunu gördüğü için sonucu hazmetmedi. Uzun süre tıpkı 7 Haziran 2015 seçiminden sonra yaptığı gibi gerekçeler yarattı, ardından İstanbul seçimini iptal ettirdi. Her halde CHP ile anlaştılar; Tayyip Erdoğan böyle bir 'u' dönüşü yapmayı, bağlı olduğu yerlere kabul ettirdi ki, ondan sonra İstanbul seçiminin yenilenmesi kararını YSK'ye verdirttiler. O kararın başarılı olmasının yolu da tabii ki Kürtlerden geçiyor. Tayyip Erdoğan yönetimi bunu çok iyi biliyor. En azından Kürtlerin karşı tarafa oy vermesini engellemekten geçiyor. Bu anlamda siyasetle de bağı var. Özellikle CHP'nin Kürt sorunu ve demokratikleşme konusunda hiçbir politik açılım yapamamasıyla bağı var. Gerçekten de bu kadar şeyi söyledikten sonra Tayyip Erdoğan dönüp yine de Kürtler için iki söz söyleyebiliyor ama CHP yönetimi, CHP'nin başındaki kişi Kürt kavramını kullanamıyor.

Şimdi şunu söylemek lazım: 2 Mayıs görüşmesi 12 Ocak görüşmesiyle bir ve aynı tutulamaz. Öyle de görmemek lazım. Dünya tartışıyor. 2 Mayıs görüşmesi çok daha farklı. 12 Ocak görüşmesi basit bir özel savaş düzmecesiydi. 11 Eylül 2016'da yaptıkları gibi işin içinden çıkmak istediler. O kıl payı önlendi. Fakat 2 Mayıs'taki avukat görüşmesi çok farklı, bu ne kadar zorlandıklarını gösteriyor. Açıktan avukatları götürmek zorunda kaldılar ki, avukat görüşü olmayacak demesine rağmen bunu yapmak zorunda kaldı. Tayyip Erdoğan, "Ben var oldukça İmralı yok olmaz" demişti. Bunu hiçbir zaman hatırdan çıkarmamamız lazım. Ama aynı kişi, "Bir daha bu avukat görüşü de olmayacak" dedi. Bakın, zorlanınca değiştirdi; çok pragmatisttir, değişiklik yapabilir; demek ki iradesi kırılabiliyor.

Önder Apo ve tutsak yoldaşların açıklamalarının içeriğini görmek önemlidir

Diğer yandan 2 Mayıs'ta sadece görüşme yapılmadı, Önder Apo oradaki tutsak yoldaşlarla birlikte 7 maddelik yeni bir deklarasyon yayınladı. Bu önemli bir durumdu. Bütün dünyada tartışılıyor. Oldukça etkili oldu, ses getirdi. Kürt sorununun çözümünün de, Türkiye'nin demokratikleşmesinin anahtarının da Önder Apo olduğu bir kez daha net bir biçimde ispatlandı. 7 maddelik deklarasyon Türkiye'deki havayı, tartışmaları değiştirdi. Dünyadaki yaklaşımları, tartışmaları değiştirdi. Kürt toplumuna önemli bir güç, moral verdi, direnişe önemli bir katkı sundu. Direniş bunu yarattı. Bunu bilmemiz lazım.

Kürt sorununu da çözecek, Türkiye'deki bütün sorunların önünü açacak yolu gösterdi. Oldukça etkili oldu. Onu görmeli, değerlendirmeliyiz. Bu temelde direnişi doğru bir üslupla geliştirirsek zafer kazanacağımız net bir biçimde ortaya çıkmıştır. 12 Ocak görüşmesine yaklaştığımız gibi, 2 Mayıs görüşmesine yaklaşamayız. Çünkü orada, Önder Apo hiçbir şey söyleyememişti. Burada deklarasyon yayınladı. Hem de yazılı kağıt çıktı, imzalıdır. Bu iktidar bir kere daha Önder Apo'dan yazılı kağıdı alıp, getirip avukatlar üzerinden basına vermek zorunda kaldı. Halbuki İdris Baluken'le Sırrı Süreyya Önder bu işi yaptıkları için hapis yatıyorlar. Yaptıkları sadece bu işti. Burada direnişin gücünü görelim. Önder Apo'nun ve tutsak yoldaşların açıklamalarının içeriğini görmek çok önemli oluyor.

İçinde bulunduğumuz süreç yoğun, son derecede eğitici ve öğreticidir. Hem şiddeti hem de hareketliliği öğreticidir. Bir gününün politik-askeri özelliklerini doğru kavrayan birisi gerçekten de ideolojik-politik bilincini çok güçlü edinir, bir de güçlü bir üslup ve tarz kazanır.

Hamlenin geçtiğimiz altı aylık siyasi-askeri mücadelede önemli bir rolü ve yeri oldu, belli bir inisiyatif de oluşturdu. Hem Kürdistan ve Türkiye'deki politik-askeri sürecin yönlendirilmesinde hem de Ortadoğu'daki 3. Dünya Savaşı'nın seyrinin belirlenmesinde belli bir inisiyatif ve etkisi de oldu. Biz bu hamleyle Ortadoğu'daki mücadelenin eksenini TC faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetine karşı mücadelede odaklandırmaya çalıştık. Küresel kapitalist modernite sistemi ise bu ekseni İran'a karşı mücadelede odaklandırmak istedi. Kapitalist modernitenin karar ve planlarına karşı bu konuda altı aydır bir mücadele yürütüyoruz. Ne biz tümüyle etkili hale geldik ne de tümüyle küresel kapitalist modernite sistemi etkili hale geldi. Onlar da kendi çizgilerinde Ortadoğu'daki çatışmaları yönlendirmek hatta dünya genelinde bunu destekleyecek gelişmeler yaratmak için çaba harcıyorlar. Ama biz de özellikle DAİŞ faşizmine karşı yürütülen savaşın sonuçlarını AKP-MHP faşizmine karşı savaşta odaklandırmak için "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım, Kürdistan'ı Özgürleştirelim" hamlesi temelinde önemli bir mücadele yürüttük, inisiyatif oluşturduk. Belli bir odaklanma sağladık ve bunu hala sürdürüyoruz. Böyle bir çekişme kapitalist modernite zihniyeti ve siyasetiyle, Demokratik Modernite zihniyet ve siyaseti arasında sürüyor.

Bölgedeki kapitalist modernite sisteminin zayıf halkası AKP-MHP siyasetidir

Diğer yandan ise DAİŞ'e karşı mücadelenin sonuçları, TC faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetini, AKP-MHP faşist diktatörlüğünü son derece zayıflatmış bulunuyor. Mevcut durumda bölgedeki kapitalist modernite sisteminin zayıf halkası AKP-MHP faşist zihniyet ve siyaseti oluyor. Faşist çeteciliğin yenilgiye uğratılması, darbelenmesi temelinde, bölgede ve küresel alandaki gelişmeler sonucunda aslında AKP-MHP faşizmi kuşatılmış, böyle zayıf bir hale, yıkımın, çözülüşün eşiğine getirilmiş bulunuyor.

Üç ananın bir araya gelip bir yerde oturmasından korkuyorlar. Aslında korkuları direnen anaların istekleri değil, "açlık grevlerine sahip çıkıyoruz, çocuklarımız ölmesin" dedikleri için değil, üç ana bir yere oturursa yarın on üç kişi daha gelir, üç yüz kişi etrafına gelip oturdu mu, kaldıramazsa bitmiştir. Faşist diktatörlükler Ortadoğu'da böyle yıkılıyor. Ondan korkuyor. Üç kişinin bir arada oturmasının böyle bir sürecin kıvılcımı olacağı, ateşleyeceği korkusunu yaşıyor.

ABD öncülüğündeki küresel kapitalist modernite sisteminin, Avrupa'nın, Rusya'nın yaklaşımlarının bir boyutu da, çökmekte olan TC faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaset yapısının korunmasıdır. Tümden Kürdistan Özgürlük Devrimi tarafından yıkılıp, yok edilmesini önlemeye çalışıyorlar. Onu kendileri için tehlikeli görüyorlar. Böyle bir durumun tüm Ortadoğu'da bir demokratik devrimin başlangıcı olacağını, sadece Bakurê Kurdistan ve Türkiye ile sınırlı kalmayacağını, Arap devletlerindeki gelişmelere benzemeyeceğini, bütün Ortadoğu'yu çok derinden etkileyerek demokratik devrimin içine çekeceğini gördükleri için TC faşizmini korumaya çalışıyorlar. AKP-MHP oligarşisiyle çelişkili, çatışmalı durumda olsalar da, TC faşist-askeri oligarşisiyle tümden çelişki ve çatışmaları yoktur. Onun tümden yıkılmasını istemiyorlar, savunuyorlar, korumaya çalışıyorlar. Bu nedenle PKK'ye karşı çıkıyorlar, PKK'nin mücadeleyi burada odaklamasını engellemeye çalışıyor, bölgedeki çatışmanın yönünü diğer tarafa götürmek istiyorlar. Esas bu göründüğü için, bu biçimde bölgedeki kapitalist modernite sisteminin son derece tutucu, statükocu, oligarşik sistemini korumak istiyorlar. İran'da da yapmak istedikleri tümüyle İran'daki mevcut zihniyet ve siyaseti değiştirmek, İran'daki devletçi iktidarcı yapıyı yıkmak değil; kendilerine karşıtlıklarını ortadan kaldırmak, zorlayarak teslim almak, kendileriyle daha uyumlu hale getirmek istiyorlar. Bu konuda AKP-MHP'yi rahatlıkla denetim altına alarak, TC'yi yeniden yapılandıracaklarına güveniyorlar. Çünkü; kendi sistemleri içerisinde İran'ı da erkenden öyle bir duruma getirirlerse, Ortadoğu'da statükoculuğu biraz törpüleyerek, kapitalist modernite sisteminin, küresel sermayenin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'yu yeniden yapılandırmayı gerçekleştirmiş olacaklarını hesaplıyorlar. O nedenle onlar için baş çelişki mevcut İran zihniyetini hedeflemek oluyor. Ama Özgürlük Hareketi için sadece tutucu modernist yapıyı törpüleyen değil, onu yıkıma götürecek bir demokratik devrimi geliştirmenin merkez halkası, Türkiye oluyor.

Bu temelde, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım Kürdistan'ı Özgürleştirelim" hamlesini geliştirdik ve önemli bir inisiyatif oldu. Aslında 31 Mart yerel seçim sonuçları çok net bir biçimde gösterdi ki; eğer iyi hazırlansaymış, bütünlüklü yaklaşılsaymış, herkes tarafından sahiplenilse ve yaratıcı yöntemlerle yürütülseymiş AKP-MHP faşizminin yıkıldığı bir süreç olacakmış. Seçimlerde ortaya çıkan sonucun doğru değerlendirilmesi kesinlikle böyledir. Dikkat edelim; birçok çevre, "Seçimden bir şey olmaz, zaten her şey AKP-MHP'nin elinde, her türlü baskıyı uyguluyorlar, hile yapıyorlar; boykot edelim, böyle bir şeyi önemsemeyelim" diyorlardı ama tüm bunlara rağmen AKP-MHP ittifakı ciddi bir seçim yenilgisi yaşadı.

Seçim, yerel seçim olsa da başta AKP-MHP ittifakı olmak üzere birçok çevre bunun genel siyasi yönetim üzerinde etkide bulunacağını, hatta referandum düzeyinde olduğunu ifade ettiler. Dolayısıyla 31 Mart seçimi sadece yerel yönetimleri belirlemeyle sınırlı bir seçim olmaktan öteye bir anlam taşıyordu. Genel siyasi yönetimin kaderini belirleyecek özellikleri vardı. Onun için faşist şef Devlet Bahçeli durmadan "beka" kavramını gündeme getirdi. Mevcut yönetimin bekasının oylandığı bir seçim olduğunu ifade etti ama sonuçta yenildi. Bu seçimde AKP-MHP ittifakı sadece yerel yönetimleri kaybetmedi, aslında genel yönetim olmada yenilgi yaşadı genel yönetim olma meşruiyetini kaybetti. Önemli bir sonuçtu.

Bu seçim aynı zamanda bazı ezberleri bozdu

'Türkiye'de bir şey olmaz, Türkiye toplumu eyleme kalkmaz, hepsi faşizmin kuyruğunda' deniliyordu. Dar, milliyetçi yaklaşım bunu propaganda ediyordu. Aslında milliyetçilikten de öte dar politik yaklaşımdı. PKK'nin ortaya çıkardığı siyasi kazanımlar üzerine oturup kendini yaşatmak isteyen, onu daha derinleşmiş ve yayılmış bir devrime dönüştürme cesaretine, gücüne, anlayışına ulaşamayan yaklaşım da bunu propaganda ediyordu. Sonuçta hiç de propaganda edildiği gibi olmadığı görüldü. Demek ki Türkiye toplumu AKP-MHP'nin kitlesi değilmiş, sandıkta da karşı çıkabilirmiş; bu kitle eğitilir ve örgütlendirilirse sokakta da en radikal bir biçimde karşı çıkar.

Zaten diğerlerini söylemeye gerek yoktur. Kemal Kılıçdaroğlu yönetimindeki CHP gerçekten de faşist zihniyet ve siyasetin ruhu ve esasıdır. TC'nin kendisidir. Hala da TC, CHP'dir. Böyle görmek lazım. O nedenle AKP-MHP, Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğüne bir alternatif olarak çıkmak bir yana, sıkıştığı zaman, stratejik olarak yıkılma tehlikesi yaşadığı zaman onu tekrar ayakta tutan koltuk değneği olma görevi var. Tayyip Erdoğan'ı iktidara getiren akıl, yönetim, güç; Kemal Kılıçdaroğlu'nu da CHP'nin başına getirdi. İkisi ortak bir projedir. Tayyip Erdoğan'a yönetim olmak, Kemal Kılıçdaroğlu'na da zorlandığı zaman Tayyip Erdoğan'ı yönetimde tutma görevi verildi. Bu iki kişi de politikacı değildir. Birileri tarafından; derin devlet mi diyelim, kapitalist modernite mi diyelim, özel savaş merkezi mi diyelim, ırkçı-şoven Türk milliyetçiliği mi diyelim kim dersek diyelim birileri tarafından görevlendirilmiş kişiliklerdir. Dolayısıyla kendilerine verilmiş görevin gereğini icra ediyorlar. Seçimden sonra da buna uygun davrandılar.

7 Haziran 2015 seçiminden sonra Tayyip Erdoğan, Ahmet Davutoğlu'na hükümeti kurmak için değil, hükümeti kurmama, boşa çıkartma görevi verdi. Aslında Ahmet Davutoğlu hükümet kuracakken onu azarladı, hükümet kurmasını reddetti. O arada Amerika ve MHP ile anlaştı, sahte bir biçimde ABD ile birlikte DAİŞ karşıtı ikinci bir koalisyon oluşturduklarını ilan ettiler. DAİŞ'e karşı mücadele ediyoruz diyerek 24 Temmuz 2015 topyekûn saldırısını başlattılar ve 1 Kasım sahte seçimiyle yönetimi gasp etti. Böyle bir ittifakla, manevrayla yenilgisini değiştirdi. İktidarı yeniden gasp etti; aslında meşruiyetini o zamandan kaybetmişti.

31 Mart seçim sonuçlarının politik anlamı yeterince gündemleştirilemedi, seçimi kaybetmiş olan iktidara 'çekil biz yöneteceğiz' diyen bir alternatif yönetim çıkamadı. Böyle bir gündem oluşturulamadı. Yine de AKP-MHP faşizmi için seçim sonuçları ciddi yenilgiydi. Zaten bölgesel düzeyde de birçok dostunu kaybetti. ABD ve Rusya ile ilişki-çelişkileri, şantajı sürüyor. S-400, F-35 kesinlikle iki tarafa da Kürt soykırımını kabul ettirme pazarlığıydı. Öyle

Kemal Kılıçdaroğlu yönetimindeki CHP gerçekten de faşist zihniyet ve siyasetin ruhu ve esasıdır. TC'nin kendisidir. Hala da TC, CHP'dir. Böyle görmek lazım. O nedenle AKP-MHP, Erdoğan-Bahçeli faşist diktatörlüğüne bir alternatif olarak çıkmak bir yana, sıkıştığı zaman, stratejik olarak yıkılma tehlikesi yaşadığı zaman onu tekrar ayakta tutan koltuk değneği olma görevi var. Tayyip Erdoğan'ı iktidara getiren akıl, yönetim, güç; Kemal Kılıçdaroğlu'nu da CHP'nin başına getirdi. İkisi ortak bir projedir.

farklı bir şey görülmemelidir. Ekonomik boyutundan çok ideolojik ve siyasi boyutu öndedir. Ekonomik kriz çok derin durumda, seçimde açıkça yenilgi aldı, yönetimden düştü.

AKP-MHP ittifakının sürdürülmesi zordur

Buna karşı zayıf da olsa AKP-MHP faşizminin yenildiğini ortaya koyan, düşmesi gerektiğini söyleyen, demokratik güçleri birliğe çağıran tutumlar da gelişti. Çok hızlı, zamanında etkili olmadı ama parça parça da olsa bunlar gelişti ve bunların etkisi var. Tayyip Erdoğan yönetimi son derece kuşatılmış, daraltılmış, dünyadan ve bölgeden önemli düzeyde tecrit olmuş, içte seçimi kaybetmiş zayıf bir yönetim durumundadır. AKP-MHP ittifakının sürdürülmesi zordur. Çünkü Tayyip Erdoğan, Fethullahçılarla ittifak yaptı, PKK ile ilişkilendi, hep onlara dayanarak kendisini ayakta tutmayı hesapladı. ABD vb. güçlerle yürüdü. Fakat sonuçta gördü ki kaybediyor. Kendisine fazla kazanç getirmiyor. PKK ile ilişki, Kürtler nezdinde PKK'yi güçlendirdi. Fethullahçılarla ilişki, Fethullahçıları devlette güçlendirdi. Bunları terk ederek MHP ilişkisine dayandı; MHP ile ilişkide, MHP'yi geriletirim, faşist milliyetçi söylemi ben kullanırım, siyasi gücü ben alırım diye düşündü. 31 Mart yerel seçim sonuçları bunun da olmadığını gösterdi. O ittifaktan da Tayyip Erdoğan değil, MHP kazançlı çıktı. Bir; ittifak yapacak güçleri tüketmiştir. İki; referandumda ittifak yaptılar, cumhurbaşkanlığı seçiminde ittifak yaptılar ve biraz ömrünü uzattı, kendisini ayakta tuttu ama bu ittifak çok fazla gelişmesine, güçlenmesine hizmet etmiyor, tam tersine daralttı ve karşısında MHP'yi güçlendirdi. Çelişkileri gelişecek; AKP içerisinde çelişki ve çatışmalar var, arayışlar var. Tayyip Erdoğan ve AKP'nin tılsımı bozuldu. Aslında 7 Haziran 2015 seçiminde bozulmuştu. 31 Mart 2019 seçimi bunu bir kere daha teyit etti. 'Yenilmez, lider, her şeyi bilir, toplumda her zaman yüzde ellinin üzerinde oy alır' imajı, intibası kırıldı ve yenileceği, aşılacağı ortaya çıktı. Artık yakın geçmişte Tayyip Erdoğan etrafında toplanarak, merkezileşerek çıkar sağlayan birçok güç şimdi kendisine yeni ve çıkarını yürüteceği siyaset arıyor, alan arıyor, örgüt arıyor. Tayyip Erdoğan ve AKP yönetimine dair güveni ciddi biçimde zayıfladı. Böylece ciddi bir imaj ve itibar kaybı yaşadı. Çöküş sürecindedir.

Şimdi bunu önlemek için her şeye saldırıyor. Rusya ve Amerika ile şantaj pazarlıklarını sürdürüyor. Avrupa ile öyledir. İran'a bütün gücüyle dayanıyor. KDP-YNK'ye dayanmaya çalışıyor. Soykırımı tüm boyutlarıyla sürdürmeye çalışıyor. Dahası, demokratik direnişi ezmek için bütün faşist diktatörlüklerin yaptığı düzeyde bir saldırı yürütüyor. Bu emir verilmiştir. Üç kişinin bir araya gelmesine izin vermiyorlar, bir siyasi partinin basın açıklaması yapmasına izin vermiyorlar. Üç ananın bir araya gelip bir yerde oturmasından korkuyorlar. Aslında korkuları direnen anaların istekleri değil, "açlık grevlerine sahip çıkıyoruz, çocuklarımız ölmesin" dedikleri için değil, üç ana bir yere oturursa yarın on üç kişi daha gelir, üç yüz kişi etrafına gelip oturdu mu, kaldıramazsa bitmiştir. Faşist diktatörlükler Ortadoğu'da böyle yıkılıyor. Ondan korkuyor. Üç kişinin bir arada oturmasının böyle bir sürecin kıvılcımı olacağı, ateşleyeceği korkusunu yaşıyor. Bu durumda zayıftır. Bunların gerçekleşebileceğini Tayyip Erdoğan yönetimi hesap ediyor. Bu kadar korku içerisindedir. Kendisi bu kadar zayıf duruma düşmüştür.

Mevcut Tayyip Erdoğan yönetiminin iktidarda kalma şansı yoktur, ona yetecek gücü yoktur. İktidardan düşmemesini, iktidar ömrünün uzatılmasını sağlatan etkenler var. Bir; kapitalist modernite sistemi esas olarak arkasındadır. ABD, Rusya, Avrupa, İran'ın desteği var. Onların aralarındaki çelişki, çıkar çelişkisidir; sistem içi çelişkidir. Dolayısıyla kapitalist modernite sisteminin içinde, iktidarcı devletçi sistemin kendi arasındaki çelişki ve çatışmaları, sistem dışı, sistem alternatifi güçlerle, halklarla, devletçi iktidarcı sistem arasındaki çelişki ve çatışmayla karıştır-

mamak lazım. Bizde öyle bir yanılgı da var. "Çelişki, çatışma" diyoruz, hepsini aynılaştırıyoruz. Çıkar için çelişiyor ve çatışıyorlar ama bir yerde koruyorlar, ayakta tutuyorlar, destek veriyorlar. TC faşist diktatörlüğünün yaşaması için en büyük desteği ABD, Rusya, Avrupa veriyor. Zaten TC'yi kendileri yarattılar. En çok karşıt görünen İsrail destek veriyor. Cerablus, Bab'a saldırısına da onlar karar verdiler. Tayyip Erdoğan kendi yiğitliği ve kahramanlığıyla mı yaptı? Cerablus'a saldırı yaparken ABD Başkan Yardımcısı da Ankara'daydı, KDP Başkanı Barzani de Ankara'daydı. Hem Kürt onayını aldılar hem kapitalist modernitenin onayını aldılar. Bu kadar geniş bir kararla oraya sokuldu. Bunun görülmesi lazım. Öyle Tayyip Erdoğan'ın yaptıklarının Tayyip Erdoğan'a ve çevresine mal edilmesi yanlıştır. Bu nedenle ABD-Rusya-Avrupa ile TC arasındaki çelişki ve çatışmaların doğru anlaşılması lazım. Onlar bize büyük imkan ve fırsatlar sunar ama son tahlilde sıkıştığında ve düşme noktasına gelince de TC'yi de koruyorlar. AKP-MHP, Tayyip Erdoğan yönetimi düşerse PKK yönetimde etkili hale gelecek, TC devleti sarsılır, diye korkuyorlar, TC'yi ayakta tutmak için Tayyip Erdoğan'la uzlaşıyorlar. Bunlar lıyor. Bu konuda anti-faşist demokratik birliği en çok engelleyen güç, CHP'dir.

Sistem, Rojava ve Suriye'deki gelişmeleri kendi lehine dönüştürmek istiyor

Rojava ve Suriye'deki gelişmeler açısından mevcut durumu doğru değerlendirmek lazım. 2014 Eylül-Ekim'inde Kobanê'de DAİŞ'e karşı direniş etrafında bir koalisyon ve dünya ittifakı oluştu. ABD'de de dışında kalmamak için geldi buna katıldı. Fakat 2015 Mayıs'ında Kobanê tümden DAİŞ'ten kurtarılıp DAİŞ ilk tarihi yenilgisini aldıktan sonra da hemen 22 Haziran'da ABD, TC ile ayrı bir anlaşma yaparak DAİŞ karşısında Kobanê'de oluşan koalisyona alternatif ABD-Türkiye koalisyonunu oluşturdu. Bu, PKK'ye karşı bir koalisyondu, Kürt karşıtı bir ittifaktı. DAİŞ karşısında Kobanê'de kazanılan zafer sonuçlarının AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleye dönüşmesini önleme, Tayyip Erdoğan yönetimini ayakta tutarak ABD çıkarları doğrultusunda o kazanımları başka alanlara yönlendirmeyi sağlama ittifakıydı. 20 Ekim 2017'de Reqa'da DAİŞ yenildi, başkentini kaybetti, tarihi yenilgisini aldı. herkes daha kârlı çıkmak için direniyor. Türkiye ve Rusya, Esad yönetiminin bazı yerleri almasını kabul ediyor ama Türkiye, en az alanı alsın diyor, çoğu yine çetelerde ve bende kalsın, diyor, bunun mücadelesini veriyor. Öteki de biraz daha fazla alma mücadelesi veriyor. İlişki, mücadeleyi ortadan kaldırmıyor. Siyasi ilişki mücadele demektir. Öyle ideolojik birliğe benzemez, bunları birbirine karıştırmamalıyız. Dolayısıyla en son Kuzey-Doğu Suriye yönetiminin Şam yönetimiyle görüşmeleri durduruldu. Tehditler var. Görüşmelerin durdurulmasının arkasında Amerika var; Amerika görüşmeleri istemiyor. Rusya bu sonucu ortaya çıkardı, dediler. Amerika, Rusya üzerinden de yapmış olabilir. O halde Rusya yeni hamleler yapabilir. Yeni hamle yapması nedir? Türkiye sopasını kullanmaktır. Şunu bilmeliyiz: ABD ve Rusya hem ilişki hem de çelişki içerisinde Türkiye sopasını her zaman bir tehdit, baskı unsuru olarak Rojava üzerinde kullanıyor ve kullanacaktır. Gittikçe daha fazla da kullanacaktır. Rojava ile Türkiye'yi PKK'siz uzlaştırmak, Rojava'daki yönetim anlayışını bu temelde KDP-YNK ile birleşir hale getirmek ve onlarla ittifak halinde İran'a karşı pozisyonda tutmak isteyecektir;

hep sistem adına NATO sistemi ve BM çerçevesinde, iktidarcı devletçi sistemin kendi iç yapısı, mantığı temelinde ortaya çıkartılan gelişmeler oluyor.

İkincisi; CHP ayakta tutuyor. Mevcut CHP'nin politikaları, AKP-MHP'nin iktidarda kalmasını sağlatan düzeydedir. Onun bir alternatifi değildir. Tayyip Erdoğan'ın en büyük şansı CHP'nin varlığı, onun başına da Kemal Kılıçdaroğlu'nun getirilmiş olmasıdır. Kendisi her zaman, "Böyle bir muhalefet lideri herkesin eline geçmez" dedi. Ne kadar biliyor, bunu bilemeyiz ama bilmeliyiz ki; ikisini de yöneten, görev veren merkez, aynı merkezdir. İkisine de rol veriliyor, yönlendiriliyor ve ikisi de rollerini oynuyorlar. Böylece CHP mevcut politikalarıyla AKP yönetimini korudu. Kemal Kılıçdaroğlu, Tayyip Erdoğan yönetimine alternatif bir yönetim, 'Ben başbakan olacağım bu ülkeyi yöneteceğim' diye çıkmadı ki kazanabilsin. Belediye başkanları, 'Biz yöneteceğiz' diye çıktılar ve hepsi de kazandı. Ama cumhurbaşkanı seçiminde Kemal Kılıçdaroğlu çıkmadı, daha önceki başbakanlık seçimlerinde de çıkmadı, hep başkalarını aday gösterdi. Bu durum Tayyip Erdoğan'ı alternatifsiz bırakıyor. Mevcut durumda sistemin içinden bir alternatifin çıkmasını engelliyor. Sistem dışından gelişecek demokratik alternatifi de CHP ve Kılıçdaroğlu yönetimi engelliyor. Demokratik güçlerin, sol sosyalist güçlerin bir araya gelmesini, ortak demokrasi bloku oluşturmasını engelliyor, parça-

Ardından Kerkûk'e saldırdılar, ABD bunun başını çekti. 20 Ocak 2018'de de Efrîn'e saldırdılar. ABD bu saldırının da temel karar gücüydü. Sonuçta Dêrazor'da, Fırat havzasının tümünde DAİŞ toprak hakimiyetini kaybetti. ABD Parti yönetimimiz hakkında tutuklama kararı çıkardı. Böylece o sonucun yine AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleye dönüştürülmesini bu biçimde engellemek istedi. Şimdi bu çerçevede; DAİŞ toprak hakimiyetini kaybetti, ortaya çıkan sonucu herkes kendi lehine nasıl dönüştürecek, onun mücadelesini veriyor. Rusya Suriye'de giderek tümüyle kendi etkinliğinin geliştiği pratik adımların atılmasını istiyor.

ABD, İsrail şudur: Bir; onlar nezdinde Suriye bölünmüştür. Zaten DAİŞ ortaya çıkmadan önce Suriye'nin üçe bölüneceği söyleniyordu. Bölündü. Birlik onlar nezdinde hikaye gibidir. Güçleri yeterse engelleyecekler. Onun için Trump, "çekileceğiz" deyince herkes endişeye kapıldı; bu bir politik oyundu, pazarlıktı, baskı yaratmak istedi. Türkiye'ye Kuzey-Doğu Suriye yönetimini tehdit ettirdi; onun ortamını oluşturma, onun önünü açma girişimiydi. Tehdidi ABD başlattı. Rusya, Türkiye, İran Astana'da yine görüştüler. Idlib'e dönük saldırılar oldu; Idlib'in bir tarafını rejime verip oradaki güçleri Şera'ya, Efrîn'e, Bab'a taşımak istiyorlar. O tür bir anlaşma oluyor aralarında. Bu konuda anlaşma ve çekişme var. Taraflar birbiriyle karşı karşıya gelmiyorlar ama hedefi budur. Bunun için ne gerekiyorsa yapacaktır. Bu bilinmelidir. ABD'yle, Rusya'yla politik ilişki ve çatışma yürütmek öyle kolay bir iş değildir. Bunlar küresel politika yürütüyorlar; burada hiçbir ilke yoktur. Ahlak, hukuk, insan hakkı yoktur. Buz gibi küresel çıkarlar vardır. Çıkarlar neyi gerektirirse onu yaparlar. O diktatörlük gerektirirse diktatörlük, darbe gerektirirse darbe, katliam-soykırım gerektirirse soykırım yapmak isteyeceklerdir.

Soykırım, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin yönetimi tarafından uygulandı ama Birinci Dünya Savaşı içinde uygulandı; o savaşı yürüten bütün güçler İttihat ve Terakki yönetimine o zihniyet ve siyaseti verdiler. Karşı çıkmadılar. Onların yaklaşımlarını İttihat ve Terakki pratikte uygulamaya dönüştürdü. Dolayısıyla ne Alman emperyalizmi ne İngiltere-Fransa kapitalizmi bu soykırımcı-faşist zihniyet ve siyasetin dışında değildir. Tam tersine İttihat ve Terakki onların uygulayıcısı oldu. Bu temelde bir politika yürütüyorlar, yürütecekler. Dikkat edilirse öyle hemen ABD-Rusya çıkarları, Avrupa ve ABD çıkarları uzlaşmıyor. Çok ileri gitmemek kaydıyla aralarındaki çelişkili, çatışmalı durum sürecektir. Rojava'da ortaya çıkan Kürt iradesine karşı da kullanacaklar. Bu da ustalık meselesidir; kim kendisi açısından ortaya çıkan imkan ve fırsatları yerinde, zamanında etkili kullanırsa o kazanacaktır. Kuzey-Doğu Suriye'deki mücadele böyle bir mücadeledir. Bunun bilinmesi lazım. Bu gerçeklerin görülüp bunun gereklerine göre bir ideolojik-siyasi çizgi duruşu, stratejik duruş, günlük taktik politika yürütebilmek lazım. Buna göre mücadele etmek gereklidir. Günlük politika, ideolojik ve stratejik çizgi doğrultusunda son derece yaratıcı, esnek ve etkili bir biçimde yürütülebilmelidir. Yoksa başka türlü ayakta kalmak kesinlikle mümkün değildir.

Böyle bir politik duruş gösterebilmek için doğru anlayış gerekiyor. Hem ideolojik-politik çizgi temelinde hem stratejik olarak hem de günlük politik-taktik ba-

Rojava ve Suriye'deki gelişmeler açısından mevcut durumu doğru değerlendirmek lazım. 2014 Eylül-Ekim'inde Kobanê'de DAİŞ'e karşı direniş etrafında bir koalisyon ve dünya ittifakı oluştu. 2015 Mayıs'ında Kobanê tümden DAİŞ'ten kurtarılıp DAİŞ ilk tarihi yenilgisini aldıktan sonra da hemen 22 Haziran'da ABD, TC ile ayrı bir anlaşma yaparak DAİŞ karşısında Kobanê'de oluşan koalisyona alternatif ABD-Türkiye koalisyonunu oluşturdu. Bu, PKK'ye karşı bir koalisyondu, Kürt karşıtı bir ittifaktı. DAİŞ karşısında Kobanê'de kazanılan zafer sonuçlarının AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleye dönüşmesini önleme, Tayyip Erdoğan yönetimini ayakta tutarak ABD çıkarları doğrultusunda o kazanımları başka alanlara yönlendirmeyi sağlama ittifakıydı.

kımdan doğru bir çizgiye ve yaratıcı bir politik yaklaşıma ihtiyaç var. Özgür kalabilmek, kendini koruyup savunabilmek için politika yapmaya imkan verecek güce ihtiyaç var. Bu güç halkın örgütlülüğüdür, halkın eğitimi ve örgütlendirilmesidir. Esas ve stratejik olan Kuzey-Doğu Suriye'deki halkların eğitimi, örgütlendirilmesi, Demokratik Konfederalizm çizgisi temelinde oldukça etkili işleyen bir örgütsel yapıya kavuşturulması, savaşan halk gerçekliği temelinde öz savunmasına dayalı olarak böyle bir toplum örgütlülüğünün hızla ve çok güçlü bir biçimde geliştirilmesidir. Bugün Kuzey-Doğu Suriye'de, Suriye genelinde her şeyin olmasına açık bir ortam var. Öyle siyasi çözüm olacak, anayasa yapılıyor, Astana mı olacak, Cenevre mi olacak, bunlar değil, bunların hepsi basit taktik yaklaşımlar oluyor. Çok hızlı bir politik-diplomatik mücadele süreci var. Askeri boyutu her zaman var. Her gün çatışmalar yaşanıyor. Bu bakımdan da Kuzey-Doğu Suriye'deki durumu Suriye geneliyle birleştirebilmek, Kürdistan geneliyle birleştirebilmek, Ortadoğu Demokratik Devrimi'nin anlayışıyla birleştirebilmek şarttır. Büyük devletlerin savunmasına dayanmak, kendi başına bir Suriye çözümü olacakmış gibi yaklaşmak, bu temelde Rojava'ya statü kazandırmaya çalışmak çok gerçekleşecek şeyler değildir; sonuç da vermez.

Başûr'da çelişkili ortam yoğundur

Başûr'daki durum, ABD-İran gerginliği, çatışması temelinde gittikçe daha çok şekilleniyor. Irak biraz daha fazla çelişkili, çatışmalı hale geldi. Daha da gelecek gibi görünüyor. DAİŞ getirilip yerleştirildi. Türkiye oldukça etkili; Irak devleti içerisinde Şiiler, Sünniler, farklı iktidar odakları etkililer. Kürtler de bir taraftan etkide bulunuyor. ABD ve İran yönetimi Irak'ı tümden kendine bağlamak için çalışıyorlar. Birçok güç odağı var; çelişki, çatışma halindeler. Bu çerçevede KDP-YNK olumsuz rol oynuyor. Bir de çok zor durumdalar, çok güçlü olarak görmemek lazım. Onlar da Tayyip Erdoğan yönetimi nasıl daraldıysa, özünde öyle daralma durumu içerisine girmiş bulunuyorlar. Kendi iç çelişkileri de var. Yönetim olup olamama sorunları var. Bu durum özellikle YNK için de geçerlidir. Goran daha farklı kaybetti. Başûr'da sorunlar ve istikrarsızlık çok fazladır; çelişkili ortam yoğundur. Türkiye sıkışıklığını bunlar üzerinden gidermek istiyor. Onlara dayanarak daha fazla darbe vurmak istiyor. Ama Başûr toplumu gerçekten yurtsever ve mücadelecidir. Sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşıdır, TC'den yana değildir. Şeladizê'de bu net ortaya çıktı.

İran ve ABD üçüncü bir anlayışa yer vermek istemiyorlar

Rojhilat'taki durum var. İran'ın içi de karışıktır. Mevcut yönetim çatışmalıdır. Ali Hamaney yönetimi çok uzadı. Herkes bir değişim bekliyor. Ama değişim nasıl olacak? Yerini başkasına devrederek mi olacak yoksa mevcut yönetim zihniyet ve siyasetinde değişiklikler gerçekleşerek mi olacak, sorun odur. ABD zorlamalarının esası odur. Öyle çok farklı bir değişiklik zorlaması yok ortada. Yine de ABD-İran çelişkisi önemlidir; bölgeyi etkiliyor. İran, Rusya ile de ilişkilenerek kendisini korumaya çalışıyor. Dışarıdan savunmasını sürdürmeye çalışıyor. Rojhilat'ta ve İran genelindeki muhalif siyasette yanlış bir eğilim var. Çatışan güçleri, ABD, İran yönetim çelişkisi olarak koyuyorlar. Bu ikisinin de hesabına geliyor. Hamaney yönetimi de Trump yönetimi de bu konuda ustalar. Üçüncü güçlere, anlayışa yer vermek istemiyorlar. Herkesi tutum almaya zorluyorlar. İkili bir çelişki yaratıyorlar, ikisinden birini tercihe zorluyorlar ve bunu birçok çevreye kabul ettirmişlerdir. Öyle düşünüyorlar. Bir kısmı Hamaney yönetimine boyun eğiyor, öyle olmayanlar da ABD'ye 'bizi kurtarırsan sen kurtarırsın' diye kurtarıcı gibi bakıyor. 'Ya benden olacaksın ya da karşımda olacaksın.' Dayatma böyledir. Mevcut rejime muhalif kesimler çoktur. Rejim ambargo ile de çok zorlandı. Hamaney, ılımlılar denilenler ya da reformcu denilenler arasında hep biraz nüans farkı oldu ama esas Hamaney yönetimi oluyor.

■■■

43. şehitler ayında özgürlük hamlemizi zafere ulaştırmak için seferber olalım

Önderliksel doğuştan itibaren tüm dönemsel gelişmelerin şehadetler temelinde yaşanmış olduğu açık bir gerçektir. Geriye dönüp 46 yıllık Önderliksel yürüyüş tarihine baktığımızda bu gerçekliği çok net bir biçimde görürüz. Önder Apo; Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin şehadetlerinin etkisi temelinde, onların anılarına sahip çıkmak ve amaçlarını kesintiye uğratmamak için böyle bir görev ve sorumluluk yüklendiğini her zaman ifade etmiştir.

PKK Yürütme Komitesi

PKK'nin Tüm Kadro ve Sempatizanlarına!

Değerli Yoldaşlar,

Yeni bir Mayıs şehitler ayına girdik. Hareket ve halk olarak 43. şehitler ayını ve şehitler gününü yaşıyoruz. Önder Apo'nun "Benim gizli ruhum gibiydi" dediği Haki Karer yoldaşın şehadeti üzerinden tam 42 yıl geçmiş bulunuyor. 43. şehitler yılına Leyla Güven öncülüğündeki büyük açlık grevi direnişi ve 15 yoldaşın başlattığı Büyük Ölüm Orucu eylemi temelinde gelişen ve her alanda halkımızın ve gerilla güçlerimizin geliştirdiği "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesi temelinde giriyoruz. Bu temelde Önderlik ve şehitler çizgisinde tarihi görev ve sorumluluklarımızın gereğini yerine getirmeye çalışıyoruz. Bu anlamda da zafere her zamankinden çok daha yakın bulunuyoruz. Bu çerçevede öncelikle şehadetinin 42. yıldönümünde büyük şehidimiz Haki Karer yoldaş şahsında tüm özgürlük mücadelesi şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor amaçlarını başarma ve anılarını Özgür Kürdistan'da yaşatma sözümüzü bir kere daha yineliyoruz. Bize böyle büyük bir şehitler ordusu kazandıran ve bugüne getiren Önder Apo'yu saygıyla selamlıyoruz. Yine başta Leyla Güven ve Nasır Yağız olmak üzere tüm ölüm orucu ve açlık grevi direnişçilerini yürekten selamlıyor, kutluyor ve yürüttükleri direnişin kesin zafere ulaşacağına dair güçlü inancımızı ifade ediyoruz. 43. şehitler ayımızda Önderlik ve şehitler çizgisinde daha doğru ve güçlü yürüyeceğimizi, şehitler gerçeğine daha yakın olacağımızı, Önderlik ve şehitler gerçeğimizi daha doğru ve bütünlüklü anlayarak onların gereklerini pratikte daha üstün başarıyla yerine getirip tecride karşı gelişen özgürlük hamlemizi zafere ulaştırmak üzere seferber olacağımızı belirtiyoruz.

Değerli Yoldaşlar,

Partimiz PKK ve PAJK'ın bir şehitler partisi olduğunu biliyoruz. Önder Apo PKK'nin bir şehitler partisi olduğunu söyledi. "Şehitler PKK'lidir" dedi. Kahraman şehitlerimizin PKK olarak yaşadığını, her zaman ve her yerde en temel güç kaynağımız olduğunu belirtti. Doğru yaşamın, doğru devrimcilik ve yurtseverliğin şehitler gerçeği olduğunu söyledi. Önderliksel gelişimimizin ve gerçekleşmemizin şehitler ordusu olma anlamına geldiğini ve kendisinin bu büyük şehitler ordusunun sözcülüğünü yaptığını belirtti. Doğru ve insanca, ülkeye ve halka bağlı, Önderlik gerçeğini anlayan, özümseyen ve uygulayan yaşamın şehitler çizgisinde yaşamak olduğunu ifade etti. Kahraman şehitlerimizi "özgür yaşamın yaratıcı gerçekleri" olarak tanımladı ve böylece her zaman partimizin kadro ve militanlarını, yurtsever halkımızı şehitler gerçeğini doğru anlamaya, doğru sahiplenmeye ve şehitler çizgisinde doğru ve başarılı bir temelde yürümeye çağırdı. Şehitler ordusunu Kürt halkının varlığının ve özgür geleceğinin yaratıcısı ve garantisi olarak gördü. Kahraman şehitlerimize sahip çıktıkça, onları doğru anlayıp uyguladıkça, onlardan uzak düşmeyip kopmadıkça, her zaman onlara yakın olup amaçlarını başarmak için izlerinde kararlılıkla yürüdükçe özgür yaşayacağımızı, kendi irademizle var olacağımızı, demokratik bir ulus haline gelerek, güçlü ilerlemeler kaydedeceğimizi belirtti ve PKK gelişiminin her dönemin kahraman şehitlerimiz tarafından kazanıldığını, PKK tarihinin şehitler zincirinden oluştuğunu, her dönem şehitlerinin bu zincirin güçlü halkaları olarak gerçekleştiğini belirtti. Şehitler vermekten değil, vermemekten; şehitler çizgisinden kopmaktan korkmak gerektiğini söyledi. Tabii gereksiz, yersiz ve anlamsız yere kan dökmeye ve şehit vermeye de her zaman karşı çıktı. Şehadet çizgisinde yürümenin, şehitlere yakın olmanın, doğru devrimcilik ve yurtseverlik olduğunu, ancak şehadetin de yerinde, zamanında büyük anlama sahip ve tarihi gelişmeler yaratan temelde olması gerektiğini belirtti. PKK tarihini ve özgürlük mücadelemizin gelişimini her zaman şehitler gerçeğiyle tanımlayıp ifadeye kavuşturdu.

Önderliksel doğuş, kahraman şehitlerimizin anılarının bir ifadesi ve somutlaşması olmaktadır

Önderlik çözümlemelerini ve savunmalarını ele alıp okudukça ve inceledikçe göreceğiz ki, Önderliksel doğuştan itibaren tüm dönemsel gelişmelerin şehadetler temelinde yaşanmış olduğu açık bir gerçektir. Geriye dönüp 46 yıllık Önderliksel yürüyüş tarihine baktığımızda bu gerçekliği çok net bir biçimde görürüz. Örneğin Önderliksel doğuş, tamamen şehitler anısına sahip çıkma, özgürlük mücadelesini kesintiye uğratmama, Kürt halkını ve halklarımızı Önderliksiz bırakmama temelinde gerçekleşmiştir. Yüzlerce yıldır Kürdistan'ın dört parçasında özgür yaşamak için direnerek şehit düşenlerin anılarını sahiplenmeyi ve zafere taşımayı ifade etmiştir. Önder Apo; Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin şehadetlerinin etkisi temelinde, onların anılarına sahip çıkmak ve amaçlarını kesintiye uğratmamak için böyle bir görev ve sorumluluk yüklendiğini her zaman ifade etmiştir.

Demek ki, en başta Önderliksel doğuş, kahraman şehitlerimizin anılarının bir ifadesi ve somutlaşması olmaktadır. Kuşkusuz şehitlerin anılarının somutlaşması olarak gerçekleşen bir Önderliğin örgüt ve eyleme dönüşmesi, partileşmesi, gerillalaşması ve halklaşması da şehitler çizgisinde yürüyerek gerçekleşmiştir. Örneğin partileşme süreci, yine devrimci intikam direnişine yürüyüş, onun karar ve cesaretine ulaşma tamamen Haki Karer yoldaşın anısının bir gereği olarak ve bu anıya doğru sahip çıkma temelinde gerçekleşmiştir. Önder Apo her zaman PKK'nin, Haki Karer'in anısının örgütlenmesi ve eyleme geçirilmesi olduğunu söylemiştir. Ele silah almaya cesaret etmenin, silahlı eyleme girme karar ve fedakârlığını yaratmanın tamamen şehitlerin intikamını alma gereği temelinde gerçekleştiğini belirtmiştir. Haki Karer yoldaşın anısını doğru sahiplenme ve yaşatmanın gereği olarak bir yandan PKK biçimindeki bir partileşmeyi geliştirirken, diğer yandan da ajanlaşmış yapı, kurum ve kişilere karşı devrimci şiddet temelindeki intikam mücadelesini gündem-

leştirmiştir. Böylece devrimci temelde doğan ve günümüze kadar 42 yıldır halkımıza yiğitçe öncülük eden partileşme gerçeği ortaya çıkmıştır.

Bu direniş çizgisinin örgüte ve sistemli eyleme dönüştüğünü, gerillalaşma sürecimizin tamamen zindan direnişinin dağa taşırılması, gerilla tarzına kavuşturulması olduğunu biliyoruz. Gerilla direnişimizin Mazlum, Ferhat, Kemal ve Hayrilerin anılarının kahramanlık çizgisinde örgüt ve eyleme dönüştürülmesi olduğunu görüyoruz. 15 Ağustos kahramanlık atılımının tamamen 1982 yılının Newrozu'nda, 17 Mayıs'ında, 14 Temmuz'unda Amed zindanında verilen tarihi kararlar temelinde ve şehadet çizgisindeki kahramanca yürüyüşün dağda, ovada ve şehirde örgüte ve eyleme dönüşmesi olarak gerçekleştiğini çok iyi biliyoruz. Benzer biçimde halk serhildanlarımızın da, ulusal diriliş devrimimizin de tamamen Egîdlerin, Bêrîtanların öncü komutasında gelişen kahramanlık dönemi şehitlerinin anısına doğru sahip çıkma ve onların çizgisinde yürüme temelinde geliştiğini görüyoruz. Parti ve mücadele tarihimize baktığımızda halkımızın ilk serhildana yürüyüşünün, şehitlerin anısına sahip çıkma, onların cenazelerini sahiplenme ve onlara layık bir cenaze töreni düzenleme temelinde gerçekleştiği net bir biçimde görülüyor. Gerillanın kahramanca direnişinden büyük güç ve cesaret alan, her türlü korkuyu yenen halkımızın bilinçlenip örgütlenerek kahraman şehitlerimize sahip çıkma temelinde serhildana yürüdüğünü, kadın özgürlük devrimini başlattığını, ulusal diriliş devrimini gerçekleştirdiğini mücadele tarihimizden net bir biçimde öğreniyoruz.

Bu temelde demokratik uluslaşmanın tamamen şehitlerimizin anısı temelinde gerçekleşmiş olduğu açıktır. Toplumu şehitler gerçeği etkilemekte, eğitmekte, yeni ahlaki-kültürel ölçüler geliştirerek bir arada tutmaktadır. Yeni bir toplum ve Demokratik Ulus olmayı tamamen şehitler çizgisindeki eğitimle ve onlar etrafında yarattığımız birlikle gerçekleştiriyoruz. Kahraman şehitler gerçeğimiz Demokratik Ulusun her türlü ahlaki-kültürel ilke ve ölçülerini yaratıyor ve belirliyor. Özgür toplum ve Demokratik Ulus, kahraman şehitler etrafında şekillenen ve yaşayan bir gerçeklik oluyor.

Aynı durum kadın ve gençlik hareketlerimiz açısından da geçerlidir. Kadın özgürlük devriminin kahraman şehitlerimizin çizgisindeki bilinçlenme, örgütlenme, şehitlerimizin izinde yürüme temelinde gerçekleştiğini, özgür kadın devriminin Bêrîtanların, Zilanların, Bêrîvanların, Saraların kahramanca yürüyüşüyle varlık ve gelişme gösterdiğini net bir biçimde görüyoruz.

Kürt gençliğinin kahramanlık çizgisinde yürüyen, cesaret ve fedakârlık sembolü olan, dünyanın her tarafındaki gençliğe öncülük edecek, çekim gücü olacak bir düzeye gelen gerçekliğinin kahraman şehitlerimiz tarafından yaratıldığını, şehitler çizgisinde bilinçlenme ve örgütlenmenin bir sonucu olduğunu çok iyi biliyoruz.

Çok açık ki, hareket ve halk olarak bizleri Önderlik ve şehitler gerçeği eğitiyor, örgütlüyor, bir arada tutuyor, parti yapıyor, gerillalaştırıyor, Demokratik Ulus haline getiriyor. Bir olmanın ve cesaretle yürümenin tüm gücünü Önderlik ve şehitler gerçeğinden alıyoruz. Bu nedenle, 43. şehitler günü ve şehitler ayında Önderlik ve şehitler gerçeğimizi her zamankinden daha kapsamlı, derinlikli ve bütünlüklü incelememiz, şehitler çizgisinde kendimizi daha derinden eleştirel-özeleştirel sorgulamadan geçirip düzeltmemiz, Önderlik ve şehitler gerçeğine daha çok yakınlaştırıp bu çizgide daha doğru yürür kılmamız gerekiyor. Parti ve mücadele tarihimize bağlı kalmak, yürüttüğümüz özgürlük hamlesini zafere taşımak, kesinlikle şehitler ayına bu temelde yaklaşmakla, Önderlik ve şehitler çizgisini daha doğru, derinlikli ve bütünlüklü özümseyip onların gereklerini pratikte başarıyla yerine getirmeyle mümkün olacaktır. Dolayısıyla tüm yoldaşların 43. şehitler gününe ve ayına bu temelde yaklaşacağına, kendilerini şehitler çizgisinde daha derinden sorgulayarak her zaman ve her yerde başaran Apocu militanlar haline getireceklerine inanıyoruz.

Değerli Yoldaşlar,

Önderlik gerçeği ve parti öncülüğündeki özgürlük yürüyüşümüz şehitler çizgisinde gerçekleştiği gibi kahraman şehitler çizgimizin oluşumunda da Mayıs ayı şehitlerinin çok önemli bir yeri ve rolünün olduğunu görüyoruz. Nasıl ki Mart ayı halkımız açısından, başta Kürtler olmak üzere Ortadoğu halkları açısından bir kahramanlık ayı olma özelliği taşıyorsa, benzer bir biçimde Mayıs ayı da Kürdistan ve Türkiye devrimcileri ve halkları açısından bir şehitler ayı olma özelliği taşıyor. Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin ilk büyük şehitlerini Mayıs ayında verdiğini görüyoruz. Dönüp tarihimizi incelediğimizde, Türkiye ve Ortadoğu tarihine baktığımızda bu gerçeklik net bir biçimde ortaya çıkıyor. Örneğin 6 Mayıs 1972'de Türkiye devriminin öncü militanları, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu önderleri olan Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın Ankara'da, 12 Mart faşist askeri rejimi tarafından idam edildiğini biliyoruz. Yine 18 Mayıs 1973'te TKP-ML önderi İbrahim Kaypakkaya'nın Dersim'de yaralı yakalandıktan sonra Diyarbakır Zindanında işkenceyle katledildiğini çok iyi biliyoruz. Bunların öncesinde de 30 Mart 1972'de Kızıldere'de Mahir Çayan ve arkadaşlarının, tüm bu şehadetleri engellemek üzere geliştirdikleri eylem içerisinde katledildiklerini görüyoruz. 1970'lerin başında Türkiye halklarının yaşadığı büyük demokratik devrim gelişiminin böylesi şehadetler temelinde, şehadete giden kahraman önderlerin yiğit mücadelesiyle gerçekleştiği de inkar edilemez bir gerçeklik oluyor.

Tabii Kürdistan açısından da söz konusu süreçler, dört parçada önemli direnişler ve şehadetlerle geçiyor. Örneğin 13 Mayıs 1974'te faşist Saddam Hüseyin diktatörlüğünün Başûrê Kurdistan'da yiğit devrimci Leyla Kasım ve dört arkadaşını, tıpkı 12 Mart faşist askeri darbesinin THKO önderlerine yönelik geliştirdiği katliam gibi idam ettiğini biliyoruz. Başûrê Kurdistan'da, yine Kürdistan'ın Rojhilat parçasında gelişen direnişler içerisinde Mayıs ayında önemli şehadetlerin yaşanmış olduğunu biliyoruz. Örneğin Rojhilatê Kurdistan Demokrat Partisi önderlerinden Süleyman Muini'nin 14 Mayıs 1967'de, aynı işbirlikçi güçler tarafından katledilerek şehit düşürülmüş olduğunu biliyoruz.

Biraz tarihsel inceleme yaptığımızda benzer olayların çok daha fazla yaşanmış olduğunu netçe görebiliriz.

Tüm bunlar bize neyi öğretiyor? Demek ki Türkiye ve Kürdistan'da Mayıs ayında büyük mücadeleler verilmiş, kahraman direnişler içerisinde olunmuş, tarihi direnişler geliştirilerek büyük şehitler verilmiştir. İşte bütün bunların Önderliksel Doğuş üzerinde büyük etkileri vardır. Önder Apo bu gerçekliği her zaman ifade etmiştir. Kendisinin önderliksel düzeyde bilinçlenmesinin, görev-sorumluluk aşkıyla dolmasının, arayıp inceleme, bilgilenme kadar manevi yoğunlaşmalar, şehitler gerçeğinin etkileri, ülke ve halk için, özgür ve demokratik yaşam için kendilerini feda eden insanların manevi etkilerinin de çok daha fazla olduğunu her zaman söylemiştir. İnsanların yaşamlarını gözlerini kırpmadan feda ettikleri ilke ve amaçlar, Önder Apo için her zaman anlamlı, kutsal görünmüş, dikkatle incelenip değerlendirilmiş, yeni bir senteze kavuşturularak sahip çıkılıp hayata geçirilmeye çalışılmıştır. Yoksa Önderliksel Doğuş üzerinde maddi yapının çok güçlü bir etkisinin olmadığı ortadadır. 1970'lerin başını hatırlayalım. Tarihsel sayfaları çevirerek bu dönemin özelliklerini inceleyelim. Ortada Kürdistan adına gelişmiş bir düşünsel gerçeklik yoktur. Siyasi-askeri güç hiç bulunmamaktadır. Dahası Başûrê Kurdistan'da pêşmerge biçiminde çok zayıf temelde varlık gösterenler bile 1975 baharında Cezayir anlaşmasıyla dağılıp tasfiye olmuş durumdadır. Ekonomik maddi güç yok denecek kadar azdır. Sosyal gelişmeler, sınıflaşma, kadın ve gençlik bilinç ve örgütlenmesi, bu temeldeki çelişki ve çatışmalı durumlar çok zayıf, örgütsüz amaçsız bir şekilde, bireysel öfke ve tepki patlamasından öteye gitmeyen bir konumdadır. Dolayısıyla 1970'ler başında gerçekleşen Önderliksel Doğuş üzerinde Kürdistan'ın maddi yapısının, sosyo-ekonomik durumunun, ideolojik siyasi gelişiminin çok fazla bir etkisi yoktur. Bunu Önder Apo da her zaman ifade etmektedir. O halde böyle derin devrimci çizgideki Önderliksel Doğuş neyle gerçekleşmiştir? Bunu Önder Apo her zaman iki temel olguya bağladı:

Bir; dünyanın dört bir yanında özgürlük, demokrasi, kardeşlik için gelişen ve kahramanlıklarla sürerek zaferler kazanan mücadelelerin etkisidir. Özellikle 68 Gençlik Devrimi'nin tüm dünyada olduğu gibi Kürt gençliğini de etkileyecek bir düzeye sahip olmasıdır. Bilinci, iradeyi, mücadele için cesaret ve fedakârlığı, büyük ölçüde dünya halklarının, işçi ve emekçilerin, kadın ve gençlerin geliştirdiği böyle bir mücadelenin etkisiyle edinmiştir.

Diğeri ise; Kürdistan tarihinde varlık ve özgürlük için geliştirilen direnişler ve özellikle de bu direnişlerin kahraman şehitlerinin etkisidir. Dikkat edilirse direnişler zafer kazanamamışlar, hep yenilgiyle ve katliamlarla sonuçlanmışlardır. Ama böyle bir direnişe girme, varlık ve özgürlük için mücadeleye cesaret etme, böyle bir mücadelenin şehidi olmanın manevi etkisinin Önder Apo'nun duygu ve düşünce dünyasında çok güçlü yer ettiği bilinen bir gerçektir. Kürdistan parçalarında süren bu mücadelenin kahraman şehitlerinin etkisinin yanısıra bir de 12 Mart askeri darbesine karşı Türk ve Kürt gençliğinin THKP-C, THKO ve TİKKO örgütlülüğü temelinde geliştirdiği büyük direniş ve bunun Önderlerinin kahramanca yürüyüp şehadete ulaşmasının etkisi belirleyici olmuştur. 12 Mart darbesine karşı gelişen büyük gençlik direnişinin, Türkiye ve Kürdistan gençlik direnişinin ortak direnişi olduğu, Önder Apo'nun da bu direnişi sempatizan düzeyinde çok yakından gözlemlediği ve içinde olduğu bilinen bir gerçektir. Bu direnişçilerin kahraman şehadetlerinin etkisiyle Önderliksel Doğuş gerçekleşmiştir. Bilinç, ruh, duygu pekliği, düşünce gücü, örgüt ve eylem, cesaret ve fedakârlığı tamamen böyle bir temelde oluşmuştur.

PKK bir şehadetler zinciridir

Diğer yandan 46 yıllık önderliksel yürüyüşün PKK biçiminde bir örgüt ve eylem haline gelişinde de Mayıs ayında yürütülen mücadele ve verilen şehitlerin belirleyici etkisi vardır. Çok iyi biliyoruz ki Partimiz ilk büyük şehidini 18 Mayıs 1977'de Dîlok'ta vermiştir. Önder Apo'nun, "Benim gizli ruhum gibiydi" dediği Haki Karer yoldaş, Türk Kontrgerillasının planlı ve örgütlü bir saldırısı sonucu alçakça katledilmiştir. Partileşme sürecinin ve direnişin bu temelde geliştiği, PKK'nin ve gerillanın böyle bir mücadele içerisinde ortaya çıktığı bilinen bir gerçektir. Önce de ifade ettik, PKK bir şehadetler zinciridir. Her dönemin zorluklarının yenilmesi, engellerinin aşılması, görevlerinin başarılması, şehadet çizgisinde yürütülen mücadele ve verilen yeni şehitlerle gerçekleşmiştir. PKK, Haki Karer'in örgüte ve eyleme geçirilmesi olmuştur. Devrimci silahlı direniş, Haki Karer'in katledilmesinin intikamının alınması mücadelesiyle başlamıştır. Bugün tüm ezilenlere öncülük eden, yol gösteren büyük partileşme, dünya halklarının başına bela edilen faşist çeteciliği yenen kahraman gerilla direnişçiliği, Haki Karer yoldaşın anısıyla geliştirilen partileşme ve direnme kararlılığı temelinde ortaya çıkmış ve gerçekleşmiştir. Önderliksel yürüyüş ve onun örgüt ve eyleme dönüşmesinde 18 Mayıs 1977, gerçekten yeni bir karar günü, yeni bir milat olmuştur. Kuşkusuz Önderliksel çıkış, tarihi bir adımdır. Onu örgüte dönüştürmek için 1973 Newroz'unda Çubuk Barajı'nda yapılan ilk toplantı biçimindeki atılmış adım en büyük başlangıç kararıdır. Fakat böyle bir kararı örgüte ve eyleme dönüştürme sürecinde de önemli dönemeçler ve tarihi kararlaşmalar tekrar tekrar yaşanmıştır. İşte 18 Mayıs 1977, böyle bir yeniden kararlaşma anıdır. "Kafamızdan kazanlarla kaynar sular dökülüyor gibi hissettik" diyerek 18 Mayıs katliamının üzerindeki etkilerini ortaya koyan Önder Apo, böyle bir dönemeçte partileşmeye ve silahlı savunma direnişine karar verdiğini, böyle tarihi bir kararlaşma adımını yeniden yaşadığını ifade etmiştir. Dikkat edilirse daha sonraki süreç bu büyük şehadetin anısını doğru sahiplenme ve güçlü yaşatmak için yeni devrimci adımlar atma temelinde olmuştur.

Tabii bu güçlü adımlar da şehitler verme pahasına gerçekleşmiştir. Haki Karer yoldaşın şehadetinin birinci yıldönümünde, anısını eyleme dönüştürme mücadelesi içerisinde, 19 Mayıs 1978'de Hilvan'da Halil Çavgun yoldaş, faşist polis ve gerici yerli çete işbirliği ile katledilmiştir. Böyle bir katliama Önderlik ve Parti gerçeğimizin verdiği tarihi cevap ise, muzaffer Hilvan Direnişi olmuştur. O Hilvan Direnişi ki, bugün de önümüzü aydınlatan özellikleri içinde güçlü bir biçimde barındıran, hareket olarak halklaşmamızı, partileşmemizi sağlayan ve gerillalaşma sürecimizi başlatan tarihi, büyük bir gelişmedir. Dikkat edilirse daha sonraki süreçte, özellikle 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin Hareketimizi ezmek, direnişi bastırmak, halkı tümden sindirmek temelinde geliştirdiği saldırıları zindandaki devrimciliği yok etme, teslim alma temelinde yoğunlaştırdığı bir süreçte, zindanda devrimciliğin sınavdan geçtiği ve ciddi bir biçimde zorlandığı bir ortamda, yine böyle önemli tarihi günlerin, şehadetlerin etkisi, insanları doğruya çeken, devrimci ve yurtsever çizgide tutan özellikler taşımıştır. Örneğin; Mazlum Doğan'ın Çağdaş Kawa olmasını, böyle tarihi bir direniş başlatmasını sağlatan önemli bir etkinin Newroz direniş ve kahramanlık ruhu olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. Mazlum Doğan'ın başlattığı bu tarihi direniş sürecini Ferhat Kurtay öncülüğündeki Dörtler, Haki Karer yoldaşın şehadetinin 5. yıldönümünde hem Mazlum Doğan'ın hem de Haki Karer'in şehadetinden etkilenme, onların anılarına sahip çıkma temelinde 17 Mayıs 1982 günü tarihin en cesur eylemini geliştirerek ortaya koymuştur. Partileşmeyi gerçekleştirdiği gibi, dikkat edilirse en zor koşullarda tarihi direniş adımlarını atarak özgürlük mücadelesinin kesintisiz bir biçimde yürütülmesini sağlayan bilincin, cesaret ve fedakârlığın ortaya çıkarıcısı da kahraman şehitlerimizin etkisidir. Çok iyi biliyoruz ki böyle bir anlayış ve ruh temelinde yürütülen 42 yıllık mücadele içerisinde Mayıs ayı, boydan boya bir direniş ayı olmuştur. Her gününde onlarca kahramanlık direnişinin yaşandığı ve şehitler verildiği bir ay haline gelmiştir. Mayıs ayının hiçbir günü yoktur ki onlarca direniş yaşanmamış ve şehit verilmemiş olsun. 42 yıllık mücadele tarihimiz araştırılıp incelendiğinde bu gerçeklik rahatlıkla görülecektir. Örnek kabilinde bazılarını kısaca burada dile getirebiliriz:

Mayıs ayı her yılın büyük devrimci hamlesinin zirveleştiği bir ay olma özelliğine sahiptir

Örneğin; 1 Mayıs 1982'de 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı silahlı direniş için Lübnan-Filistin sahasında, kendimizi eğitip hazırlık yaptığımız bir dönemde İsrail uçaklarının saldırısı sonucunda Lübnan'ın başkenti Beyrut kenarındaki bir kampta Abdulkadir Çubukçu yoldaş şehit düşmüştür. Bu, parti hareketimizin yurtdışında verdiği, Lübnan-Filistin direnişi içerisinde yaşadığı ilk şehadet olmuştur. 1 Mayıs 1985'te, Xerzan'da, gerilla komutanlarımızdan Ramazan Kaplan öncülüğündeki gerilla birimimiz, yine 1 Mayıs 1988'de partimizin Merkez Komite üyelerinden Mehmet Emin Aslan yoldaş Mêrdîn'de, faşist Türk ordusuyla girdikleri çatışmalarda şehit düşmüşlerdir. 2 Mayıs'ın özgürlük mücadelesi tarihimizde çok daha önemli ve anlamlı bir yer edindiği bildiğimiz bir gerçek olmaktadır. Partimizin ilk Merkez Komitesinin askeri sorumlusu, Hilvan ve Siverek Direnişlerinin komutanı Mehmet Karasungur yoldaş, Partimizin militanı İbrahim Bilgin yoldaşla birlikte 2 Mayıs 1983 günü, YNK ile Irak Komünist Partisi arasında yaşanan çatışma içerisinde şehit düşmüşlerdir. Gerilla direnişi biraz

9 yıldır yürüttüğümüz Devrimci Halk Savaşı stratejisinin bu son altı aylık final hamlesi içerisinde gerçekten de AKP-MHP faşizmi çok yönlü kuşatılmış, dünya ve bölgeden tecrit edilmiş, Türkiye ve Kürdistan toplumu tarafından yerel seçimlerde yenilgiye uğratılmış, DAİŞ'in toprak hakimiyetine son verilerek en temel müttefikten mahrum bırakılmış bir temelde faşizm gerçekten çöküş sürecine sokulmuştur. Bunu zaten kendileri de ifade etmektedirler.

da bu şehadetin anısının örgütlendirilmesi olarak gelişmiştir. Yine 2016'da Sur direnişini koordine eden, Orta Saha Komutanlığı görevlerini yürüten Azad Siser ve Çekdar Amed yoldaşlar yürüttükleri tarihi mücadele içerisinde şehit düşmüşlerdir. 6 Mayıs, yine 17, 18, 19 Mayıs tarihlerinde yaşanan tarihi direnişleri ve büyük şehadetleri daha önce belirttik. Bunları yeniden tekrarlamaya gerek görmüyoruz ama şehitler günümüzün ve ayımızın oluşmasını belirleyen büyük direniş ve şehadetlerin bugünlerde yaşandığını, yine Önderliksel Doğuş üzerinde çok büyük etkide bulunan şehadetlerin bugünlerde gerçekleştiğini çok iyi bilmekteyiz.

Yine 9 Mayıs 2009 tarihinde sömürgeci İran devleti, Şirîn Elemhulî ve arkadaşlarını idam ederek TC ve Saddam Hüseyin'in saldırılarından geri kalmayacağını ortaya koymuştur. Bu idam parti tarihimizde Kürdistan devrimcilerine yöneltilmiş bu biçimdeki ilk saldırı ve katliam olma özelliğini taşımaktadır. Yine 9 Mayıs 2017 günü, Rojava'da DAİŞ faşizmine karşı geliştirilen Rakka'yı özgürleştirme hamlesi içerisinde değerli dostumuz ve müttefikimiz DKP'nin önder militanlarından Ulaş Bayraktaroğlu Yoldaşın şehit düştüğünü biliyoruz. 11 Mayıs 1992 tarihinde, gerillacılıkla sanatı birlikte yürütmenin öncülerinden olan Ozan Mizgîn yoldaşın Xerzan Eyalet Komutanlığı görevini yürütürken Tetwan'da şehit düştüğünü biliyoruz. 16 Mayıs 1997 tarihinde hain işbirlikçi güçlerin gerçekleştirdiği Hewlêr Katliamı'nda Salih, Hêlin ve Ozan yoldaşlar öncülüğünde 35 yoldaşı şehit verdiğimizi biliyoruz. 21 Mayıs 1985 günü Riha'nın Heweng (Bozova) alanında faşist orduyla girdiği çatışmada Sabri Gözübüyük ve komutasındaki birliğin şehit düştüğü bildiğimiz bir gerçek oluyor. Sabri Gözübüyük yoldaş ki, 1982 Haziran'ında Lübnan-Filistin sahasında çatışma içerisinde İsrail'e esir düşen ve daha sonra devrimci eylemle bu esaretten kurtularak tekrar ülkeye, gerilla saflarına dönüp 1985 hamlesine Kuzey-Batı Kürdistan'da katılmayı hedefleyen tutkulu, önder bir devrimci kişiliktir. Yine 25 Mayıs'ta mücadele tarihimizde önemli iki şehadet söz konusudur. 25 Mayıs 1988'de Serhed'in gözü pek, yiğit evladı, partimizin Merkez Komite üyesi Ahmet Kesip yoldaşı Şemdinli'de, 25 Mayıs 2012 günü Partimizin fedai çizgisinin ruhu olan Êrîş ve Andok yoldaşları Kayseri'de gerçekleştirdikleri kahramanlık eylemi içerisinde şehit verdik. Ayrıca Partimizin Koçgiri Komutanı Ayhan yoldaşı da Mayıs ayının bir gününde şehit verdiğimizi biliyoruz. 31 Mayıs 1972'de Sinan Cemgil ve arkadaşlarının da Nurhaklarda, faşist orduyla girdikleri çatışmada kahramanca şehit düştüklerini biliyoruz.

Kuşkusuz bu biçimdeki sıralamalar çoğaltılabilir. Özgürlük mücadelemizin zafer çizgisinde, bugüne kadar gelişinde ve Mayıs ayının şehitler ayı oluşunda, Mayıs ayının her gününde verdiğimiz onlarca kahraman şehit, çok büyük bir katkıda bulunmuştur. Bu temelde Mayıs ayı, hem Önderlik çizgisinde kendini sorgulama ve şehitlerin izinden yürüyen bir doğrultuya ve kararlılığa ulaşma ayı, hem de özgürlük mücadelesinin yeni eylemlerle geliştirilip güçlendirildiği, böylece her yılın büyük devrimci hamlesinin zirveleştiği bir ay olma özelliğine sahiptir. İşte 43. Mayıs şehitler ayına da hareket ve halk olarak, tüm partili militanlar olarak bu temelde yaklaşmamız gerektiği açıktır. Mayıs ayının her gününün şehitler günü olduğunu, her gününde onlarca kahraman şehidimizin bulunduğunu bilerek kendimizi Önderlik ve şehitler çizgisinde sürekli eleştiri-özeleştiri sorgulamasından geçiren, düzelten, yenileyen, çizgiye çeken ve böylece görev ve sorumluluklarına daha güçlü sahip çıkan, devrimci militanlığı geliştiren bir temelde yaklaşmalıyız. Yine her gününün büyük direnişler olduğunu, atılımlar olduğunu, kahramanlıklar olduğunu bilerek Mayıs ayı boyunca her gün "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesini daha çok güçlendirip boyutlandırarak her alanda yayıp geliştirerek karşılamayı ve yaşamayı bilmemiz gerekir. Mayıs şehitler ayına doğru devrimci yaklaşım kesinlikle böyle olmak durumundadır. 43. şehitler ayını tüm parti güçleri olarak Önderlik çizgisinde kendimizi yenileyip düzelterek yeniden partileştirdiğimiz ve tecride karşı gelişen özgürlük hamlemizi büyük eylemlerle yürüterek zafere taşıdığımız bir ay haline mutlaka getirmeliyiz.

İnsan soyunun gerçekleştirdiği en zor eylem hiç kuşkusuz açlık grevi direnişidir

Değerli Yoldaşlar,

Çok açık ki 43. şehitler ayına "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesi içerisinde giriyoruz. Mayıs şehitler ayını böyle tarihi bir özgürlük hamlesiyle karşılıyoruz. Hiç kuşkusuz bu durumun derin anlam ve öneminin bilincine ulaşmamız ve bu temelde üzerimize düşen görev ve sorumlulukların gereklerini, her alanda tüm yoldaşlar topluluğu olarak başarıyla yerine getirmemiz gerekiyor.

Leyla Güven öncülüğündeki büyük açlık grevi direnişi altıncı ayını dolduruyor. Altı aydır yüzlerce yoldaş süresiz-dönüşümsüz açlık grevinde bulunuyor. Zindanlarda, dört parça Kürdistan'da, dünyanın dört bir yanında tarihin en yaygın, en geniş, en kitlesel açlık grevi direnişini yürütüyoruz. Zindanlardaki açlık grevi direnişi 5. ayını doldurmak üzeredir. 30 Nisan tarihi itibariyle TC zindanlarındaki 15 yoldaş, yürüttükleri süresiz-dönüşümsüz açlık grevini ölüm orucu direnişine dönüştürmüş bulunmaktadır. 5 ay, 6 ay açlık grevi eyleminde bulunmak, söylenmesi kolay ama gerçekleştirmesi çok zor olan bir tutumdur. İnsan soyunun gerçekleştirdiği en zor eylem hiç kuşkusuz açlık grevi direnişidir. Böyle bir direnişi ölüm orucu çizgisinde yürütmek, insan soyunun ulaştığı en yüksek erdemdir. Çok büyük bir bilinç, irade, inanç ve kararlılığın ancak cesaret edip yürüttüğü ve başarıya taşıdığı bir insanlık duruşudur. Her zaman herkesin başvuramayacağı ve gerçekleştiremeyeceği bir özgürlük yürüyüşüdür. Kuşkusuz hareket ve halk olarak herkesten çok bu tarihi direnişin derin anlam ve öneminin bilincine bizim varmamız ve böyle bir direnişçiliği her yerde başarıyla yürütüp geliştirmemiz gereklidir. Bu temelde dört parça Kürdistan'da ve dünyanın dört bir yanında kadınlar ve gençler öncülüğünde halkımızın çok çeşitli direniş eylemliliği gelişmektedir. Dünyanın birçok alanında devrimci, demokrat, aydın, özgürlükçü, insan hakları sahibi olan kişi ve kurumların böyle bir mücadeleye ilgi ve desteği her gün büyümektedir. Özellikle yiğit Kürt anaları, faşist soykırımcı zihniyet ve siyasete geçit vermeyeceklerini, onlara bu ruh ve zihniyeti yaşatmayacaklarını, İmralı duvarlarını parçalayarak Önder Apo'nun özgür çalışır ve yaşar koşullara kavuşmasını sağlayacaklarını ilan eden ve herkesi seferberliğe çağıran, her türlü baskı ve hakarete karşı büyük bir öfke ve tepkiyle gelişen direnişleri her yerde sürmekte ve yayılmaktadır. Kahraman gerilla güçlerimizin özgürlük hamlemizi savunup geliştiren, ona yönelik her türlü saldırının intikamını alan, misillemesini yapan, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetten, onun temsilcilerinden hesap soran direniş eylemliliği gelişip yayılmaktadır.

Besbelli ki zindanda ve dışarıda, dört parça Kürdistan ve yurtdışında, 14 Temmuz direniş ruhu, 15 Ağustos atılımcılık ruhu yeniden canlanmakta ve her alanda güçlü bir biçimde hayat bulmaktadır. Her alanda 14 Temmuz ve 15 Ağustos direniş ruhunun güçlü etkileri yaşanmaktadır. İmralı işkence ve tecrit sistemini parçalama temelinde Hareketimiz ve halkımız özgürlük mücadelemizi yeni bir aşamaya taşımanın büyük çabasını ve mücadelesini yürütmektedir. Hiç kuşkusuz her alandaki tüm bu mücadeleler de yeni kahraman şehitler verilerek yürütülmekte ve geliştirilmektedir. İşte zindanda şehitler verdik, yurt dışında şehitler verdik, her gün dağda, ovada gerilla direnişi içerisinde kahraman şehitler veriyoruz. Altı aylık özgürlük hamlemizin de büyük kahraman şehitleri var. Bu tarihi direniş de şehadet çizgisinde ve büyük şehitler verilerek ilerliyor. Bu yoldaşlar mücadelemize en eski katılan, her alanda değerli görevler yürüterek büyük katkılar yapan çok değerli Parti kadroları ve militanlarıydı. İşte 3 Mayıs'ta yeni şehitler ilan ettik. 6 Ocak 2017 akşamı faşist-soykırımcı saldırı sonucu şehit verdiğimiz partimizin Merkez Komite üyesi Rubar, Xelil ve Murad yoldaşların şehadetlerini ilan ettik. Bu yoldaşlar ki her zaman bulundukları her yerde, gerçekten mücadeleye öncülük eden, çözüm gücü olan, büyük katkılar sunan yoldaşlardı. Rubar yoldaş daha partileşme sürecinde, grup döneminde Hareketimizin saflarına katılan, Lübnan-Filistin sahasında eğitim gören, 1982 güzünde 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı silahlı direnişi örgütlemek üzere Kürdistan'a ilk dönen ve Zap-Çelê sahasında gerilla direniş çalışmalarını ilk başlatan yoldaşlarımızdan birisidir. 40 yıllık ömrünü böyle bir mücadeleye Önderlik ve şehitler çizgisinde adamış, her zaman zayıflığa, geriliğe, tasfiyeciliğe karşı Önderlik ve şehitler çizgisinin savunucusu olmuş, Partimizin öncü militanlarından olmayı fazlasıyla hak etmiş bir yoldaşımızdır. Diğer kahraman şehit yoldaşlarımızın durumları da benzerdir. Xelil yoldaş Karakoçan saflığının ve yurtseverliğinin, yine çalışkan, emekçi, yaratıcı kişiliğinin çok önemli bir örneğiydi.

Hamle içerisinde zindanlarda şehit düşen yoldaşlar, cesaret ve fedakârlıkta Apocu militanlığın hangi düzeyde seyrettiğini; yurtdışında şehit düşen yoldaşlar, ülke, mücadele ve çizgi bağlılığının ne düzeyde geliştiğini; her alandaki gerilla direnişi savaşında şehit verdiğimiz yoldaşlar Apocu fedai ruhun atılımcı, girişken mücadeleciliğini, düşmana karşı saldırı ve vuruş tarzının sembolleri olarak ortaya çıkarmış ve anlam kazanmışlardır. İşte bu büyük hamlesel direnişi de, onun kahraman şehitleri şahsında doğru anlamanın ve başarıyla yürütmenin gerekli olduğu açıktır.

Bir parti ayında, 2018 Kasım'ında başlatılan böyle tarihi bir hamle, şimdi Mayıs şehitler ayında bizden zafer istemektedir. Çok yönlü ve yaratıcı eylemliliklerle İmralı işkence ve tecrit sisteminin parçalanmasını ve Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturulmasını beklemektedir. Böyle

"Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım, Kürdistan'ı Özgürleştirelim" Hamlesi'nin Ölüm Orucu Direnişçileri

42. yıldönümünde büyük şehidimiz Haki Karer yoldaş şahsında tüm özgürlük mücadelesi şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, bize böyle büyük bir şehitler ordusu kazandıran ve bugüne getiren Önder Apo'yu saygıyla selamlıyoruz. Yine başta Leyla Güven ve Nasır Yağız olmak üzere tüm ölüm orucu ve açlık grevi direnişçilerini yürekten selamlıyor, kutluyor ve yürüttükleri direnişin kesin zafere ulaşacağına dair güçlü inancımızı ifade ediyoruz.

bir final hamlesini yürütmeyi ve mutlaka başarmayı emretmektedir. Parti ayında başlayan bu büyük direniş hamlesinin şehitler ayında zafere taşınması için, her alanda analarımızın başlattığı seferberliği doğru anlayıp çok yönlü yürüterek mutlaka başarıya taşımamız gereği vardır. Bütün yoldaşların 43. Şehitler ayına bir de bu temelde yaklaşacaklarına, bu şehitler ayını İmralı tecridine karşı geliştirilen özgürlük hamlemizle doğru bir biçimde birleştirerek, onun şehitlerini doğru anlayıp izlerinden başarıyla yürüme temelinde hamlemizi zafere taşımak için seferber olacaklarına inanıyoruz.

2019 baharını büyük gelişmelerle karşıladık

Değerli Yoldaşlar,

Somut koşulları dikkatli bir biçimde incelediğimizde tecride karşı geliştirdiğimiz özgürlük hamlemizi zafere taşımak için gerekli imkân ve fırsatların mevcut olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Bu konuda zaten mevcut siyasi-askeri gelişmeleri günlük olarak izliyor, sürekli değerlendirmeye tabi tutuyoruz. Nisan başında kapsamlı bir durum değerlendirmesi yapan Parti Yürütme Komite toplantımızı zaten bu temelde gerçekleştirdik. Kış boyunca her alanda kapsamlı eğitim, hazırlık çalışmaları yürüttük. Parti toplantımızın ortaya çıkarttığı sonuçlar temelinde ideolojik, siyasi, askeri çalışmalarımızı, kadın ve gençlik örgütlenme ve mücadelemizi değerlendiren ve yeniden planlayan yönetim toplantıları yaparak Mayıs şehitler ayına Kürdistan Özgürlük Hareketi olarak topyekûn durum değerlendirmesi yapmış, kendisini yeniden kararlaştırıp planlamış ve hazırlamış olarak topyekûn direniş içerisinde çok daha güçlü bir biçimde girdik. Zaten 2019 baharını, dikkat edilirse tıpkı 2015 baharında olduğu gibi çok büyük gelişmelerle karşıladık. Her alanda kış boyu güçlü hazırlık çalışmaları yaptık. Leyla Güven öncülüğünde Kasım ayında başlayan büyük açlık grevi direnişi zindanlara, dört parça Kürdistan'a ve yurtdışına yayılarak çok büyük etkileri olan, tüm insanlığı etkileyen büyük bir direniş hamlesi haline geldi. Onun etrafında kadın ve gençlik öncülüğünde kitle eylemleri dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında 15 Şubat Komplosu'nu protesto ederek, 8 Mart ve Newroz'u kutlayarak, 4 Nisan doğuş günümüzü ve 1 Mayıs'ı kutlama temelinde çok canlı, yaygın, etkili bir biçimde gelişti. Gerilla eylemlerimiz kış boyunca mevsim koşulları nedeniyle biraz daralmış olsa da hiç kesintiye uğramadan devam etti. En önemlisi Fırat Havzası'nda, Kuzey-Doğu Suriye'de DAİŞ faşizminin toprak egemenliğine son veren büyük bir askeri zafer kazanıldı. 31 Mart yerel seçiminde AKP-MHP faşizmine, tarihinin ikinci büyük seçim yenilgisi yaşatıldı.

İşte tüm bunlar; 2019 baharına, 43. şehitler ayına hareket ve halk olarak bizim çok daha güçlü, inisiyatifli, etkili bir mücadele hamlesi içerisinde girdiğimizi göstermekte ve ifade etmektedir. Yürütme Komite toplantımız, bütün bunların sonuçlarını değerlendirerek hamleyi zafere taşımanın karar ve plan düzeyini ortaya çıkarmıştır. Bu sonuçlar bütün parti komitelerine ve kadrolarına geçtiğimiz ay içerisinde ulaştırılmış, her yerde bunlar temelinde kendini yenileme, kararlaştırma ve zafer hamlesi çerçevesinde kendini yeniden planlama düzeyine getirilmiştir.

43. Mayıs şehitler ayına hareket ve halk olarak bu temelde girilmektedir. Hareket ve halk olarak en güçlü ve hazırlıklı, planlı, eylemli bir konumda bu 43. şehitler ayını karşılıyoruz. Gerisi uygulamaktır; ideolojik, askeri, siyasi eylemliliktir; var olan imkan ve fırsatları yaratıcı bir temelde örgüte ve eyleme dönüştürmektir. Bu da, şehitler ayının her gününü Önderlik ve şehitler çizgisinde dolu dolu yaşamak, başarıyla yaşamak, zafer eylemliliği içerisinde yaşamak demektir.

9 yıldır yürüttüğümüz Devrimci Halk Savaşı stratejisinin bu son altı aylık final hamlesi içerisinde gerçekten de AKP-MHP faşizmi çok yönlü kuşatılmış, dünya ve bölgeden tecrit edilmiş, Türkiye ve Kürdistan toplumu tarafından yerel seçimlerde yenilgiye uğratılmış, DAİŞ'in toprak hakimiyetine son verilerek en temel müttefikten mahrum bırakılmış bir temelde faşizm gerçekten çöküş sürecine sokulmuştur. Bunu zaten kendileri de ifade etmektedirler. Tayyip Erdoğan ve Binali Yıldırım'ın yüzüne bakan herkes nasıl bir çöküşü, karamsarlığı, yıkılışı yaşadıklarını görmektedir. AKP-MHP ittifakı çatırdamakta, AKP'nin parçalanmasını getirecek birçok iç tartışma durumu giderek daha çok ortaya çıkmaktadır. Gerçekten Tayyip Erdoğan yönetiminin sonu gelmiştir. Tayyip Erdoğan'ın devri artık bitmiştir. Her tarafı tehdit eden, histeri düzeyinde saldıran gerçekliği de aslında güçlü olduğunu değil, çöküş ve çözülüş sürecinde olduğunu ortaya koymaktadır. Ortadoğu'nun değişik alanlarında yaşanan gelişmeler, özellikle Cezayir'de, Sudan'da diktatörlüklerin halk hareketleriyle gümbür gümbür devrilmesi, diktatör faşist Tayyip Erdoğan'ı büyük bir korku ve telaş içine sokmuştur. Bu nedenle tam bir Abdülhamit istibdatçılığını, yani ihbar ve baskı düzenini geliştirerek devleti yeniden örgütlemeye çalıştığı, devlet ve çete güçlerini 24 saat saldırı içerisinde tutarak ayakta kalmaya çalışmaktadır. Dikkat edelim, üç kişinin bir araya gelmesinden korkmaktadır. Bir küçük açıklama yapmaya bile telaşla yaklaşmaktadır. 'Birisi açıklama yaparsa gerçekler ortaya çıkar, maskem düşer, toplumu etkiler, diktatörlüğümü yıkacak ayaklanmaya yol açacak' diye korkmaktadır. Üç kişi bir araya gelirse etrafında onlarca, yüzlerce kişi birikerek diktatörlüğü yıkacak bir kalıcı halk hareketine dönüşür diye korkmaktadır. Kürt kadınlarının, analarının, her alanda devrimci hamlemize öncü düzeyde sahip çıkan yiğit analarımızın direnişine böyle vahşice, alçakça, ahlaksızca geliştirdiği saldırının aslında böyle büyük bir çöküş korkusundan kaynaklandığı son derece açıktır. Kürt analarının üçerbeşer kişilik gruplar halinde bir araya gelmesinden bile adeta ödü patlamaktadır. Neden? Çünkü onların toplum üzerindeki etkisinin çok daha fazla olacağını iyi bilmektedir. Analar sokaklara çıkmışsa, faşizme, tecride karşı direnişe geçmişse, hamlesel bir direnişe katılıyor, İmralı duvarlarının yıkılması ve parçalanmasını istiyorsa, her an onların etrafında büyük bir kitle ayaklanması, halk ayaklanması gelişebileceğinden çok büyük bir korku duymaktadır. İşte bu derin korkudur ki, her gün her tarafa sözlü-pratik, katliamcı saldırılar yaparak, herkesi tehdit edip faşist terör ve saldırganlığı geliştirmeye çalışarak ayakta kalmak, ömrünü biraz daha uzatmak istemektedir. Dikkat edelim, aslında böyle bir ömür uzatmayı sağlayacak gücü de kalmamıştır. ABD, Rusya, İran arasında oynamanın artık sonu gelmiştir. Herkese vaat verip yalan söyleyerek, Türkiye'nin imkânlarını pazarlaya pazarlaya artık sıfırı tüketme noktasına gelmiştir. Yalanlarına, psikolojik savaşına, demagojisine artık kimse inanmamakta, tehditlerinden artık hiç kimse korkmamaktadır. Dünyadan, bölgeden büyük bir kopuşu ve tecridi yaşamaktadır. Saddam Hüseyin diktatörlüğünden bu yana Ortadoğu'nun birçok alanında yıkılmış, tarihe gömülmüş diktatörlükler durumuna düşmüştür.

Erdoğan yönetiminin hiçbir demokratik meşruiyeti kalmamıştır

Aslında bütün devlet imkânlarını kullanarak, her türlü hileye-yalana ve oyuna başvurarak kendisini meşrulaştırmaya çalıştığını 31 Mart yerel seçim sonuçları da çok net bir biçimde göstermiştir ki, Türkiye toplumu da bu faşist Tayyip Erdoğan yönetimini artık istememektedir. Bu kadar baskı, hile ve oyuna rağmen Kürdistan'da ve Türkiye'nin büyük kentlerinin hepsinde seçimleri kaybetmiştir. Aslında kendileri bu seçime referandum tanımını getirmişlerdi. O halde referandumu kaybetmişlerdir. Sadece yerel seçimi kaybetmek değil, aslında siyasi yönetimi kaybetmiş olmak demektir. Dolayısıyla 31 Mart yerel seçim sonuçları itibariyle bir kere daha Tayyip Erdoğan yönetimi siyasi meşruiyetini kaybetmiştir. Aslında bu yönetim 7 Haziran 2015 seçiminde yenilmiş, iktidardan düşmüştü. Ondan sonraki geçen süre içerisinde iktidarı gayrı meşrudur. Hiçbir demokratik meşruiyeti kalmamıştır. Bu durum bir kere daha 31 Mart yerel seçim sonuçlarıyla teyit edilmiş, ortaya konmuştur. Tayyip Erdoğan yönetimine artık git denilmiştir. Fakat o, bütün diktatörler gibi her türlü baskıyı, terörü, katliamı uygulayarak, yalana-dolana başvurarak ömrünü uzatmaya, ayakta kalmaya çalışmaktadır. Ancak ömrünü daha fazla uzatabileceği imkânları, fırsatları adeta sıfırlanma noktasına gelmiştir.

Yaşadığı ekonomik kriz, yönetememe durumu, içte ve dışta tecrit olma durumu artık Tayyip Erdoğan yönetiminin sonunun geldiğini ortaya koymaktadır. Dolayısıyla bu yönetimi tutup yakasından tarihin çöp sepetine atabilmek gerekir. İşte hamlemiz bunu yapmayı hedeflemektedir.

Aslında faşist Tayyip Erdoğan yönetiminin ömrünün bu kadar uzaması onun güce, imkâna sahip olmasından değil, bazı nedenlere dayanmaktadır.

Nedir bu nedenler? Bir tanesi ABD ve Rusya gibi güçlerin, onu Kürtlere karşı saldırıya tahrik ve teşvik etmesi, yıkılma noktasına geldiğinde destek vererek bu gücü ayakta tutmasıdır. Bu gerçeği çok iyi görmek gerekiyor. Evet; Rusya ile Türkiye arasında, ABD ile Türkiye arasında, AB ile Türkiye arasında, İran ile Türkiye arasında çelişkiler, çatışma ve mücadeleler var ama bunların hepsi sistem içi çelişki ve çatışmalardır. Birer çıkar çekişmesi ve mücadelesidir. Dolayısıyla daha fazla mücadele ederler ama çıkarı sağlamak için de karşıdakini zayıf bir temelde hep ayakta tutarlar. Nitekim öyle yapıyorlar. Bu gerçeği iyi görmemiz lazım. Daha fazla teşhir etmemiz gerekiyor.

Diğer bir neden, Türkiye'deki bu CHP yönetiminin, özellikle de bu Kemal Kılıçdaroğlu yönetiminin izlediği faşizme koltuk değneği olma durumu, tutumudur. Bu nasıl gerçekleşiyor? İktidar alternatifi olamayarak gerçekleşiyor. Mevcut CHP yönetimi çökmekte olan, toplum desteğini kaybeden faşist Tayyip Erdoğan diktatörlüğüne karşı alternatif demokratik bir yönetim sunamıyor. Böyle bir alternatif yönetim olma, demokratik blok oluşturma yerine, demokrasi hareketini sürekli parçalıyor, daraltıyor, küçültüyor. Dolayısıyla Tayyip Erdoğan yönetimi ne kadar zayıf da olsa alternatifsiz bırakarak ayakta kamasına yol açıyor. Bu da onun, aslında AKP çizgisinden çok farklı bir ideolojik, politik yapıya sahip olmamasından kaynaklanıyor. Faşist karakterinden, Kürt düşmanı sömürgeci-soykırımcı karakterinden kaynaklanıyor. Özellikle de Kürt sorununun çözüm dayatmaları karşısında faşistlerin beka dedikleri çerçevede faşist soykırımcı-sömürgeci TC devletinin zihniyet ve siyaset yapısını korumaya çalışıyor. Çünkü onun da zihniyet ve siyaseti faşist-sömürgeci ve soykırımcıdır. Bu gerçeği görmemiz gerekli. Dolayısıyla pratikte görünenden çok daha fazla Tayyip Erdoğan diktatörlüğünün yaşamasına yol açan, mevcut CHP yönetiminin alternatif yönetim geliştirmeyen, dolayısıyla Tayyip Erdoğan yönetimini toplum karşısında alternatifsiz kılan tutumudur.

Üçüncü neden ise; bizim zayıflıklarımızdır. Bunu da görüp anlamamız lazım. Yaratıcı, etkili, siyasi-askeri mücadele geliştirmedeki zayıflıklarımız, toplumu çok yönlü aydınlatacak, tarihsel ve güncel verileri ortaya koyacak, anlaşılır, etkileyici dil ve üslubа sahip propaganda-ajitasyon çalışması geliştirmedeki zayıflıklarımız aslında mevcut durumun sürmesine yol açıyor. Hiçbir yönetim, -ne kadar temelleri çürürse çürüsün- kendiliğinden çökmüyor. Gerçi Sovyetler Birliği çöktü, Reel Sosyalizm çöktü. Ama onun da çöküşünü getiren bir iç mücadelesi vardı. Çürüyen yönetimleri yıkmak için mutlaka bir yıkıcıya, vurucuya, devrimci eylem gücüne ihtiyaç duyuluyor. İşte biz bu noktada direniyoruz. Ama karşıdakini yıkacak, direnişi zafere götürecek büyüklükte, kapsamda, etkinlikte bir propaganda-ajitasyon yürütemiyoruz. Siyasi-askeri eylem yürütemiyoruz. Bu konuda hep dar, yetersiz, sınırlı kalıyoruz. Mücadele ediyor, direniyor, faşist-soykırımcı zih-

Bir parti ayında, 2018 Kasım'ında başlatılan böyle tarihi bir hamle, şimdi Mayıs şehitler ayında bizden zafer istemektedir. Çok yönlü ve yaratıcı eylemliliklerle İmralı işkence ve tecrit sisteminin parçalanmasını ve Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturulmasını beklemektedir. Böyle bir final hamlesini yürütmeyi ve mutlaka başarmayı emretmektedir.

niyet ve siyasete darbeler vuruyor, onu yıpratıyoruz ama onu yıkacak bir vuruş tarzını, eylem gücünü, etkinliğini ortaya çıkaramıyoruz.

İşte "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlesiyle bu eksikliklerimizi gidermeyi hedefliyoruz. Şimdiye kadar dar, parçalı, kopuk kalan eylem tarzını, çizgisini aşarak bütünlüklü, sürekli, etkili bir tarzla faşist Tayyip Erdoğan yönetimini çökertecek, yıkacak bir devrimci eylemi geliştirmeyi öngörüyor, hedefliyoruz. Dolayısıyla hamlemizin niteliği, anlamı iyi görülmelidir. Yoksa şimdiye kadar büyük mücadeleler verdik. Faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete çok yoğun darbeler vurduk. 7 Haziran 2015 sonrası, aslında AKP yönetimini silip atacak bir siyasi ve askeri düzey kazandık ama dikkat edilirse, bunu yaratıcı siyasete dönüştürecek, etkili politik taktikler geliştirecek, toplumu ve siyasi güçleri etkileyerek Tayyip Erdoğan yönetimi karşısında birleştirip siyasi yönetimi almaya yürüyen bir siyasi süreci geliştiremedik. Yine, askeri çatışmalarda büyük bir direniş yürüttük ama faşizmi çöküşe götürecek, demokratik güçleri siyasi yönetime getirecek düzeyde bir kapsamı, derinliği, bütünlüğü ve sürekliliği olan hamlesel bir mücadele geliştiremedik. Bu konuda dar kalma, parçalı kalma yaşanıyor. Eylemsel çizgide kopukluklar var. Hamleleri yarıda bırakıyoruz. Kapsamlı, bütünlüklü ele almadığımız gibi, bir de sonuca götürmüyoruz. Yarıda bırakıp bir başkasına atlıyoruz. Bu da düşmana darbe vuruyor ama zafere gitmemizi, kalıcı sonuç elde etmemizi engelliyor. Adeta dar grup olma, muhalefet hareketi olma biçiminde yaşanıyor. Bu durumu demokratik siyaset yaklaşımında çok net görüyoruz. Türkiye'deki reel sosyalist yapının içine düştüğü marjinal kalma durumu, çeşitli biçimlerde bizi de etkiliyor. Adeta "Toplum başkalarına destek verir, Türkiye halkları partileri destekler, biz bunları propagandayla, devrimci çalışmayla eğitip örgütleyemeyiz, devrime çekemeyiz" gibi bir durum yaşanıyor. Oysa ki etkili, doğru, sürekliliği olan bir propaganda-ajitasyonla, iyi planlanmış, örgütlendirilmiş devrimci, siyasi, askeri eylemlilikle toplumun büyük kesimlerini devrime çeken, Kürdistan'da olduğu gibi Türkiye'de de faşist zihniyet ve siyaseti daraltıp marjinal kılan, dolayısıyla çöküşe götüren bir siyasi hamleyi geliştirebiliriz. Şimdiye kadar da geliştirebilirdik. Bu konulardaki hata ve eksikliklerimiz sürecin bugüne kadar gelmesine yol açtı.

Kapitalist modernite sistemi kriz, kaos, savaş, çatışma demektir

Şimdi "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" hamlesi, bizim de tüm bu eksikliklerimizi ve hatalarımızı aşarak, düzelterek zafer çizgisinde büyük bir devrimci eylemi çok yönlü örgütleyip yürütmemizi hedefliyor. Hamlemiz düşmanı, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yenme çizgisinde gelişiyor. Eğer biz bu eksikliği giderirsek kendimizi zafere yürüyen bir devrimci öncülük ve yurtsever demokratik halk hareketi durumuna getirirsek, işte o zaman CHP faşizminin engelleyiciliğini de, küresel kapitalist modernite sisteminin AKP-MHP faşizmine destek veren, onu ayakta tutmaya çalışan çabalarını da kırar, Tayyip Erdoğan yönetimini tarihe gömen büyük bir devrimci gelişmeyi ortaya çıkartabiliriz.

Ancak bunun için dışımızda olup bitenleri de, kendi mücadele çizgimizi de kesinlikle doğru anlamamız gerekiyor. Kapitalist modernite sistemi kriz, kaos, savaş, çatışma demektir. Bundan kendisini çıkartacak gücü kesinlikle yoktur. Fakat kriz ve kaos içerisinde düşük yoğunlukla savaşlarla sistemi ayakta tutma ve ömrünü uzatma çabası yürütmektedir. Bu gerçeği iyi görmemiz gerekiyor. Bir yandan kapitalist modernite içindeki çelişki ve çatışmaları, bunları kendilerinin çözme gücüne sahip olmadığını, bu durumun özgürlük mücadelesi geliştirmek için büyük imkân ve fırsat sunduğu gerçeğini iyi görmeliyiz; diğer yandan ise bu güçler arasındaki çelişki ve çatışmanın bir yere kadar olduğunu, birbirleriyle çıkar çelişki ve çatışması yürüttüklerini, sürekli bir çelişki ve çatışma içerisinde olsalar da birbirini koruyup kolladıklarını da görüp anlamamız gerekmektedir.

Şimdi kapitalist modernite sistemi içindeki çelişki ve çatışmaları, bunların devrimci mücadele için sunduğu imkân ve fırsatları görüp değerlendirmezsek elbette başarılı bir devrimci çalışma ve mücadele yürütemeyiz. Ama diğer yandan bu çelişki ve çatışmaları sanki güçler birbirini yıkıp yok edeceklermiş gibi algılar, böyle bir algılayış ve beklenti içerisine girersek de bu sistem içi çelişki ve çatışmaların devrimci mücadele için sunduğu fırsatları doğru anlayıp başarıyla onları hayata geçirme çizgisine giremeyiz. İşte dışımızdaki durumu doğru anlamayan, ya çelişki-çatışmaların sunduğu imkân ve fırsatları görüp değerlendiremeyen ya da bunları çok abartarak sanki dışımızdaki çatışmalar bize başarı, zafer getirecekmiş gibi yetersiz ve beklentili durumlar içerisine giren yaklaşımlar böyle ortaya çıkıyor. Dolayısıyla bu durum bizi, direnen ama zafere yürüyemeyen bir anlayışa ve eylem çizgisine götürüyor. Buradan kendimizi çıkartmamız, kurtarmamız gerekiyor.

Mevcut sistemin iç çelişki ve çatışmaları sürüyor, daha da sürecektir. Bu, özgürlük mücadelemizi geliştirip zafere taşımamız için bize büyük imkânlar ve fırsatlar sunuyor. Bunlar devam ediyor ama hiçbir şey, bizim mücadelemiz dışında kendiliğinden faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin yıkılmasına, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi Devrimi'nin zaferine bizi götürmeyecek, ona yol açmayacak. Böyle bir sonucu bizim ancak bilinçli, örgütlü, planlı, ideolojik, siyasi, askeri mücadelemiz yaratacak. Bu gerçeği iyi görmemiz, doğru anlamamız ve onun gereklerine göre hareket etmemiz lazım.

Devrimci kadrolar, örgütler tarihi bir görev ve sorumlulukla yüz yüzedir

Benzer durum bölgesel çelişki ve çatışmalar bakımından da var. İşte İran ve Türkiye Kürt sorununda zaman zaman bir araya gelseler bile çoğunlukla çelişki ve çatışma içerisindeler. Yine Mısır, Suudi öncülüğündeki Arap inisiyatifi de benzer bir biçimde bölgesel bir mücadele yürütmektedir. Bu da bir çelişki ve çatışma durumudur ama kendi içinde bir sistemi de var. Hem çatışıyorlar hem de birbirlerini ayakta tutuyorlar. Daha çok da mevcut sistemi korumada birbirlerine yardım ediyorlar -ki bir yerde çelişki ve çatışmalarının ortaya çıkarttığı imkân ve fırsatlar daralıyor, kayboluyor. Statükoyu koruyorlar, mevcut statüko da tabii Kürt halkına, kadınlara ve gençlere, tüm ezilenlere, bölge halklarına zarar veriyor. Onların baskı ve sömürü altında kalmasını, ezilmesini, katliamlar yaşamasını getiriyor. O halde hem çelişki ve çatışmayı göreceğiz hem de bunların bir sistem dahilinde iktidarcı-devletçi zihniyet ve siyaset temelinde birbirlerini besleyen, koruyan, birlikte var olan güçler olduklarını göreceğiz. Burada da ne çelişki ve çatışmanın yarattığı imkân ve fırsatları görmez duruma düşeceğiz, ne de bu çatışmaların birbirini yıkacak düzeye ulaşacağı anlayış ve beklentisi içinde olacağız. Tersine imkân ve fırsatları görüp onları bilince, örgüte, eyleme dönüştürerek faşist-sömürgeci soykırımcı zihniyet ve siyaseti yıkacak, tarihe gömecek bir devrimci eylemi biz örgütleyeceğiz, geliştireceğiz. Kürt halkını, komşu halkları, kadınları ve gençleri bu temelde eğitip bilinçlendireceğiz, örgütleyip eyleme çekeceğiz ki zafer kazanalım.

Aslında sosyal faşist denebilecek güçleri ve onların engellerini görüp ortadan kaldırmak ama en önemlisi de bütün bunları yapacak bir bilinci ve iradeyi kendimizde yaratarak, yine toplumu bu temelde eğitip örgütleyerek büyük zafer eylemine çekecek öncü gücü göstererek bizim devrimci mücadeleyi geliştirmemiz ve zafere taşımamız gereklidir. Bu da bize büyük görev ve sorumluluklar yüklüyor. O halde devrimci kadrolar, devrimci örgütler, devrimci öncülük, aslında devrimci mücadeleyi örgütleyip geliştirmede ve zafere taşımada tarihi bir görev ve sorumlulukla yüz yüze bulunuyor. Bir yerde devrimi yapan devrimci öncü oluyor. Ama bunu kendi dışındaki çelişki çatışmaları doğru anlayıp oradan doğan imkân ve fırsatları doğru değerlendirerek, diğer yandan toplumu doğru örgütleyip eğiterek, en geniş halk kitlelerini devrimci eyleme çekerek ancak yapabiliyor. Devrimi yapan devrimci öncü, ancak bunu halkı örgütleyip devrimci eyleme çekerek ve dış güçlerin yaşadığı çelişki ve çatışmalardan taktik olarak yararlanmayı bilerek gerçekleştirebiliyor. İşte bizim böyle bir taktik yaratıcılığı ve eylemde zafer çizgisini yakalayan bir devrimciliğe ulaşmamız kesinlikle gerekiyor.

"Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistanı Özgürleştirelim" direniş hamlesi altı aylık pratik içerisinde tüm bu gerçekleri çok yönlü açığa çıkarıp hata ve eksikliklerimizi göstererek bizi kazanan bir devrimci öncülüğe ulaştırmanın bütün yolunu, yöntemini bize gösteriyor. Ki tüm yoldaşların böyle derin bir sorgulama, değerlendirme ve doğru anlayış temelinde kendisini yenileyerek, düzelterek, etkili, zafer kazanan bir devrimci militanlığa kendisini ulaştırması gerekiyor.

Değerli Yoldaşlar,

Çok açık ki tecride karşı özgürlük hamlemizi zafere ulaştırabilmemiz için hata ve eksikliklerimizin bilincine hızla ve yeterli düzeyde vararak onları aşmamız bizi zafere taşıyacak bir eylem çizgisini, anlayış, irade ve tarz düzeyinde geliştirmemiz kesinlikle gereklidir. Bununla birlikte mevcut imkân ve fırsatları doğru ve yeterince değerlendirecek bir devrimci çalışma ve eylemliliği de en ileri düzeyde geliştirmemiz şarttır. Zafere ulaşmamız için propaganda-ajitasyonla siyasi ve askeri eylemlilikte çok ileri düzeye ulaşmamız, hamlesel yaklaşım içinde olmamız, imkân ve fırsatları doğru ve yerinde kullanarak çok yaygın, etkili ve yaratıcı mücadeleyi ortaya çıkarmamız gereklidir. İşte analarımız açlık grevlerini ve ölüm oruçlarını desteklemek, dolayısıyla tecridi kırıp Önder Apo'yu özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturmak için seferberlik ilan ettiler. Biraz mücadeleye yönelince bu işin seferberlik düzeyinde bir yaklaşımla ancak başarılacağını gördüler. Böyle bir bilince ulaştılar, bunu ilan ettiler ve çağrı yaptılar. O halde, bu çağrı herkesten önce ve daha fazla bizedir. Partimizin militan kadro ve sempatizanlarınadır. İçinde bulunduğumuz mücadele görevlerine seferberlik düzeyinde yaklaşılması için bir çağrı olmaktadır. Zaferin ancak böyle seferber olmuş bir mücadeleyle sağlanabileceği gerçeğini ifade etmektedir. Peki nedir seferberlik düzeyindeki bir mücadele? Her şeyden önce olup biten olayları doğru ve yeterli anlayarak bunun devrimci mücadele için sunduğu imkân ve fırsatları zamanında görebilmek, anlayabilmektir. İkincisi, bu imkân ve fırsatları yerinde ve zamanında azalmasına yol açmadan, gecikmeden, ertelemeden, örgüt ve eyleme dönüştürebilmektir. Bu temelde pratikleşebilmektir. Böylece propaganda, siyasi, askeri eylemliliğimizi her alanda yayıp çok yaratıcı, etkili, sonuç alıcı plan ve uygulamalar temelinde geliştirmektir.

Ancak mevcut durumda tüm bu alanlarda zayıflıklar, yetersizlikler var. Ya mücadele imkân ve fırsatları zamanında tam görülemiyor ya da yeterli bir tempoyla yaklaşılarak bu imkân ve fırsatlar daha güçlü bir devrimci pratiğe zamanında dönüştürülemiyor. Çoğunlukla ortaya çıkan imkân ve fırsatlar az kullanılıyor ve heder olup gidiyor. Mücadele ediyor, direniş geliştiriyor, bazı kazanımlar ortaya çıkartabiliyoruz. Birleştirme ve daha da ilerleterek kalıcılaştırma gücünü göstermediğimiz için elde ettiğimiz kazanımları korumak bile sorun haline geliyor ve dikkat edilirse böyle bir tarz ile yarattığımız kazanımları bile koruyamıyoruz. Bu konularda gerçekten darlık, tutuculuk, yüzeysellik, mücadelede sürekli olamama var. Kopukluklar çok yaşanıyor. Bütün bunlara da kuşkusuz anlayış, irade ve tarz yetersizliklerimiz yol açıyor. Bireyci davranışlarımız bunları ortaya çıkartıyor ya da bunları aşmamızı önlüyor.

O halde çözüm nedir? Daha doğru anlayan ve daha güçlü uygulayan bir devrimci militanlığa ve örgütlü çalışmaya ulaşmamız gerekiyor. Bu da daha güçlü bir biçimde kendimizi partileştirmemizi gerektiriyor. Partileşmek, parti öncülüğünü düşünce ve pratikte her alanda geliştirip yeterli kılmak mevcut hamlemizi başarıya götürmek için kesin gerekli ve tek doğru çözüm yolu oluyor.

Parti öncülüğünü daha güçlü, örgütlü ve yaratıcı hale getirmeliyiz

Değerli Yoldaşlar,

Çok açık ki özgürlük hamlemizi başarıya taşıyabilmemiz için Önderlik ve şehitler çizgisinde daha güçlü partileşmemize ve parti öncülüğünü daha güçlü, örgütlü ve yaratıcı hale getirmemize ihtiyaç vardır. Mücadeledeki zayıflıklar, yetersizlikler, düşman saldırılarının bu kadar zarara yol açması, kesinlikle ne düşmanın güçlülüğünden ne de devrimci mücadele imkân ve fırsatlarının azlığından kaynaklanmaktadır. Tam tersine; mevcut imkân ve fırsatları yerinde ve zamanında doğru ve yeterli bir biçimde görerek onları örgütleyip eyleme geçirecek, düşmanın saldırılarını bu temelde kırıp onu çöküşe götürecek devrimci eylemliliği geliştirmekle sorumlu olan parti öncülüğünün zayıflığından kaynaklanmaktadır. Bu zayıflıklarımızı aşabilmek için de birincil olarak Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru anlamamız, Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru ve yeterli bir partileşmeye kendimizi ulaştırmamız gerekiyor. Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru partileşmek nedir? İmkân ve fırsatları doğru ve zamanında görebilmek, onları zamanında örgütleyerek eyleme geçirebilmek, toplumu bilinçlendirip, örgütleyip mücadeleye çekerek düşmanı zamanında çökerten mücadele hamleleri yapabilmek demektir. Bu da zafer çizgisinde yürümekle, kendini başarıya kilitlemekle, Önderlik ve şehitler gerçeğini bir başarı gerçeği olarak görüp kendini ona doğru katmak, bağlamakla olur. Böyle bir katılım ve bağlama mümkündür. Haki Karer gerçeği, önümüzde en öğretici gerçek olarak durmaktadır. Önder Apo onun için "Benim gizli ruhum gibiydi'' dedi. Bu ne anlama geliyor? Demek ki Önderlik gerçeği doğru bir biçimde anlaşılıp ona tam katılım sağlanabilir, Önderlik çizgisi başarıyla uygulanabilirmiş. Hiç kimse, "Önderliği anlamada ya da uygulamada zorluklar, imkânsızlıklar var'' demesin. Bunların doğru olmadığı açıktır. Aslında Önderlik gerçeğinin anlaşılmazlığı ya da uygulanmazlığı değil, bizim ona katılımda yetersizliğimiz, anlama ve uygulamada zayıflığımız söz konusudur. O halde kendi yetersizlik ve zayıflığımızı aşacağız. Bunun için de Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru anlayacağız. Önderliğin şehadet gerçeğine yaklaşımını anlama, şehitlere verdiği önemi görmede doğruya ulaşacağız. Şehadeti yerinde ve zamanında tarihi gelişmelere yol açmak üzere, gerekli ve zorunlu olduğu zaman göğüsleyeceğiz. Şehadeti, kendini ölüm çizgisine yatırma olarak anlamak kesinlikle doğru değildir. Şehitler bizim en canlı gerçeklerimizdir. Demek ki şehitler özgür yaşamı yaratıyorlar. Aslında mevcut yaşamın kendisi iktidarcı-devletçi güçler tarafından kirletilmiş ve bitirilmiş, yani öldürülmüştür. Devrimci mücadele ve onun en önünde yürüyen şehitleri, öldürülmüş yaşamı özgürlük temelinde yeniden yaratmanın, diriltmenin gerçekleridir. O halde şehitler gerçeğini özgür yaşam gerçeği olarak ele almalı, yaşayan gerçeklerimiz olarak görmeliyiz. Şehadeti ölümden ayırmasını bilmeliyiz. Bu konuda anlayış, dil ve üslubumuza dikkat etmeliyiz. Kendini kolay, ucuz ölüme atan, yok oluşa götüren bir tutuma düşmemeliyiz. Buna karşı kesinlikle direnmeliyiz. Gözümüzü devrimci özgür yaşama, başarıya ve zafere dikeceğiz, zafere kenetleneceğiz. Daha büyük mücadeleler yürütüp zaferler elde etmek için daha fazla ayakta kalmaya, yaşamaya, düşmanı yenilgiye uğratmaya çalışacağız. Bu temelde şehitler gerçeğini, şehadeti doğru anlamak çok büyük önem taşıyor.

İkinci olarak; kuşkusuz oldukça sert, kapsamlı ve yoğunluklu bir mücadele sürecinden geçiyoruz. Böyle bir mücadele süreci hem yaratıcılık istiyor

Birçok arkadaş görev gereği değişik alanlara gönderiliyor, gittikleri yerin dil ve üslubuna uyuyorlar. Mesela birçok arkadaşı izliyoruz, kapitalist modernitenin dil ve üslubunu kullanıyorlar. "Teröristler" ve "teröristlere karşı mücadele"den söz ediyorlar. Oysa ki kendilerinin etkilendiği düşman, bize terörist diyor. Düşmanın diliyle düşmana karşı mücadele edip zafer kazanamayız. Düşmanımızın üslubuyla kendimizi başarılı hale getiremeyiz. Kendi dilimizi ve üslubumuzu esas almalıyız.

hem de çok güçlü bir irade gerektiriyor. Böyle bir yaratıcılığı ve iradeyi gösterebilmek için de elbette ideolojik ve örgütsel bir duruş gerekiyor. Böyle bir ideolojik duruşa da ancak ideolojik örgütsel çizgi mücadelesi ile ulaşırız. Bu düzeyi ancak Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi sürekli özeleştirel sorgulamadan geçirerek ve dışımıza karşı Önderlik çizgisi temelinde eleştirel yaklaşarak kazanabiliriz. Bu nedenle ideolojik, örgütsel çizgi mücadelesi yürütmeyen, eleştiri-özeleştiriye doğru yaklaşmayan, yeterince eleştiri-özeleştiri yapmayan durumları kesinlikle aşmamız lazım. Bireyciliğin, maddiyatçılığın, kendine göreliğin, pasifizmin, dağınıklığın, pratikleşmemenin tüm belirtilerini ortadan kaldırmalıyız. Bunlara karşı büyük bir öfkeyle ve örgütlü bir temelde sürekli mücadele yürütmeliyiz. Bunu gerçekten de bir yaşam tarzı, anlayış, devrimci duruş haline getirmeliyiz. Düşmanın psikolojik savaşına, her türlü yalan ve dolanına karşı duyarlı olmalı, sorgulayıcı yaklaşmalı, hep doğru anlayan ve doğru sonuçlar çıkartan bir tutumun sahibi olmalıyız. Kendimizi, çevremizi, halkı bu temelde bilinçlendirmeye ve etkilemeye çalışmalıyız.

Hepimizin kullanacağı dil ve üslup Önder Apo'nun dil ve üslubu olmalıdır

Üzerinde durmak istediğimiz üçüncü husus gerçekten de tarz, üslup ve tempo konuları olmaktadır. Tarz konusunda Önderlik gerçeğini sürekli irdelemek ve ona ulaşmak için çaba harcamamız zorunludur. Kuşkusuz her tarz bir anlayışın yansımasıdır. Fakat yanlış ve yetersiz anlayışları görebilmek için de tarzın somutluğu temelinde bakabilmemiz, eleştiri-özeleştiri geliştirmemiz gerekli ve önemli olmaktadır. Bizim tarzımızda etkisizlik, darlık, tutuculuk var. Etkili, çok yönlü, yaratıcı bir pratik tarzı geliştiremiyoruz. Yönetim gerçeğimiz, kadrosal duruşumuz propaganda etkisi yaratmıyor, halkı eğitmiyor. Propaganda ve eğitimle toplumu bilinçlendirip örgütlemeden, mücadeleye çekmeden devrimcilik yapacağımızı ya da toplumun bir çağrı yapmamızla hemen örgütlenip ayağa kalkarak devrim yapacağını sanıyoruz. Önder Apo, "Halk örgütlediğiniz kadar vardır'' dedi. Örgüt de eğitim çalışması yaptığımız kadar var olup ortaya çıkar. Örgütlülüğü ancak eğitimle yaratırız. Önderlik gerçeği bize 46 yıllık pratiğiyle çok somut bir biçimde bunu öğretmektedir. Eğitim yapmadan nasıl örgüt kuracaksın? Örgütlülüğü nasıl eyleme geçireceksin? Sadece açıklama ve çağrı yapmakla eğitilmemiş, örgütlenmemiş insanları eyleme çekemeyiz. Bu gerçekliği görmemiz gerekiyor.

Bunları şunun için belirtiyoruz: Arkadaşlar tartışıp değerlendiriyorlar, duyuyoruz; raporlara yazıyorlar, okuyoruz: "Toplum niye ayağa kalkmıyor, neden falan yer mücadele etmiyor" diyorlar. Somutta bir şeylerin olmadığını ya da zayıf kaldığını görüyorlar ama nedeninin kendileri olduğunu bilmiyorlar. Zayıflıklar var ama neden? İnsanlar kötü olduğundan mı? Çelişkilerin az olmasından mı? Korkak ve etkisiz olduklarından mı? Bilinçsiz, örgütsüz ve eğitilmemiş olmalarından mı kaynaklanıyor. Bundan dolayı mücadeleye kalkamıyor; sürekli, kalıcı, etkili, sonuç alıcı eylem yapamıyorlar. Bunun gerektirdiği cesareti, direngenliği gösteremiyorlar. O halde böyle bir eylem düzeyine ulaşabilmemiz için ne gerekli? Kendimizi de halkı da eğitip örgütlememiz gerekli. Öğrendiklerimizi; savunmalardan, talimatlardan okuduklarımızı anı anına uygulamamız, hayata geçirmemiz gerekli. Sadece konuşmak için okunulup öğreniliyor. Sadece toplantılarda söylemek ya da raporlara yazmak için yapılıyor. Dikkat edilirse önemli bir bilinç düzeyi var, fakat bu pratiğe geçmiyor. Toplumu örgütleme ve eyleme seferber etme haline gelmiyor. Bu tarzdan kendimizi kesinlikle kurtarmamız gereklidir.

Çekici ve kazanımcı bir üslup, anlaşılır ve eğitici bir dil gereklidir

Diğer yandan önemli dil ve üslup sorunlarımız pratikte kendisini ortaya çıkarıyor. ''Üslub-u beyan, ayineyle insan'' denilir. Yani dilimiz ve üslubumuz ne ise ruhumuz, duygumuz, anlayışımız, bilincimiz odur. Bunu bilmemiz gerekir. Demek ki dil ve üslup bu konuda son derece önemlidir. Çekici ve kazanımcı bir üslup, anlaşılır ve eğitici bir dil gereklidir. Biz bir Önderlik hareketiyiz. Bizim de kendimize göre dil ve üslubumuz var. Bu, Önder Apo'nun dili ve üslubudur. Önder Apo bunu çözümlemelerde, savunmalarda ve kendi pratiğinde ortaya koydu. O halde hepimizin kullanacağı dil ve üslup Önder Apo'nun dil ve üslubu olmalıdır. Arkadaşlar çoğu yerde bunu unutuyorlar. Dıştaki dil ve üsluplardan etkileniyor, onları taklit etmeye yöneliyorlar. Birçok arkadaş görev gereği değişik alanlara gönderiliyor, gittikleri yerin dil ve üslubuna uyuyorlar. Mesela birçok arkadaşı izliyoruz, kapitalist modernitenin dil ve üslubunu kullanıyorlar. "Teröristler" ve "teröristlere karşı mücadele"den söz ediyorlar. Oysa ki kendilerinin etkilendiği düşman, bize terörist diyor. Düşmanın diliyle düşmana karşı mücadele edip zafer kazanamayız. Düşmanımızın üslubuyla kendimizi başarılı hale getiremeyiz. Kendi dilimizi ve üslubumuzu esas almalıyız. Önder Apo bu konuda çok hassastı. Herkes bunu bilmeli. Düşmanın bize karşı kullandığı dili bizim de düşmana karşı kullanmamız gerekmiyor. Bizim de kendi kavram-kuramlarımız var. Buradan doğan dilimiz ve üslubumuz var. Savunmalar okunursa hepsinin başında Önderlik her şeyden çok kavram ve kuramlardan söz etti. Bunu doğru ve ortak bir dil ve üslubumuzun olması; kavramları, kuramları doğru kullanmamız için yaptı. Yoldaşlarımızın her alanda dikkat etmesi gerekiyor. Düşmana "terörist" diyerek biz onu yenemeyiz. O düşman kapitalist, emperyalist, sömürgeci, soykırımcı, katliamcı, işgalci, ilhakçıdır. Bu kavramlar çok mu daha zayıf? "Terörist" demek çok mu daha etkili? Bunu sermaye çevreleri söylüyor. Kapitalistler bu dili devrimciler için kullanıyor. Biz onu esas almak zorunda mıyız? Onlara benzemek zorunda mıyız? Bu kadar omurgasız mıyız? İdeolojik-politik çizgiden, felsefi ve teorik bilgiden yoksun muyuz? Her gittiğimiz yer bizi kendine mi benzetecek? Oysa biz başka her yeri değiştirip dönüştürmek iddiasındayız. Önderlik gerçeği doğru bir devrimci, ideolojik, felsefi duruş gerçeğidir. Doğru bir yaşam çizgisidir. Yanlışı değiştirme, dönüştürme, doğruya çekme mücadelesidir. O halde gittiğimiz yerlerdeki yanlışları, hataları büyük bir mücadele ile düzelteceğimize kendi dil ve üslubumuzu daha çok çevrelere yayıp etkili hale getireceğimize, onlara benzemek doğru değildir.

Heyecanla bazı şeylerin içine girmemek lazım. Düşman baskı yapa yapa bizi daha az amaçlarla sınırlandırmak istiyor. Şu an Türkiye'de öyle bir duruma geldi ki, biz neredeyse mevcut TC yasa ve anayasasını savunur bir noktaya itiliyoruz. Buna propaganda ve ajitasyon yapan tüm arkadaşlarımız dikkat etmelidir. Basın-yayın kurumlarımız dikkat etmelidir. Yoksa düşman baskıyla bizi kendi sınırına çekmiş, çok geriye itmiş olur. Yine eylemleri kategorize etmede de dikkat etmek lazım. Biz Parti yönetimi olarak bazı şeyleri belirlemek, ortaya çıkan yeni durumlarda izlenmesi gereken üslubu, dili göstermek istiyoruz; fakat arkadaşlarımız buna dikkat etmiyor. Tersine, "Parti yönetimi böyle kullanmışsa ben başkasını kullanayım'' der gibi bir durum ortaya çıkıyor. Bu yanlıştır. Buna dikkat etmek gerekiyor. Örneğin zindanlarda gelişen eylemler için "Bireysel olmamalı'' dedik, ancak başta basın-yayın olmak üzere birçok kurumumuz ve arkadaşımız "fedai eylem" diyerek teşvik eder bir hale geldiler. Hala da bunu sürdürenler var. Oysa mücadelemizin tamamı fedaidir. 1982 zindan direnişi Mazlum, Ferhat, Kemal ve Hayrilerin mücadelesi, PKK çizgisi fedaidir. Bu çizgide mücadele yürüten herkes fedailik çizgisinde mücadele yürütüyor. "Şu fedai, öbürü fedai değil" biçiminde bir ayrım yanlıştır. Bu yanlışı görmek gerekir. Yoksa parçalı, farklı dillerde konuşan bir hale geliriz ki insanlar, toplum bizi anlamaz. Bütünlüğümüzü eylemden önce düşüncede, dil ve üslupta kaybedersek o zaman bir parti olamayız. Kemal Pir'in belirttiği "ruhsal birlikle şekillenmiş bir parti hareketi" haline gelemeyiz. Paramparça oluruz. Herkesin kendine göre konuştuğu, yaşadığı, davrandığı bir hareket haline geliriz. Böyle olursak da etkili olamayız. Bu bir marifet değil, ideolojik, örgütsel parçalanmadır. Böyle bir parçalanma da sahiplerini zayıf duruma düşürüp etkisiz hale getirir. Bireycileşen, farklılaşan dil ve üsluplar etkili olamaz, dolayısıyla kazanımcı, eğitici olamaz. Nitekim kazanımcı, eğitici olma konularında ve örgütlenmede eksiklik var. Dikkat edilirse toplumu yeteri kadar etkileyemiyoruz. Gençliği etkileyip kendimize çekemiyoruz. Üslubumuz kazanımcı değil. İç tartışmalarımız da eleştiri-özeleştiride ikna edici, eğitici, hata ve eksiklikleri giderici değil. Dolayısıyla Partiye ve mücadeleye daha güçlü katılımı sağlamada zayıf duruma düştük. Bu, dil ve üsluptaki parçalanmışlıktan kaynaklanıyor. O halde Önder Apo'da somutlaşan kazanımcı, eğitici, anlaşılır, ciddi, sorumlu, ölçüleri olan dil ve üslubu tüm kadro ve örgütlerimiz olarak esas alıp onda birleşmeliyiz.

Önderlik tarzı, üslubu ve temposu karşısında özeleştirel bir sorgulama şarttır

Bunlarla birlikte kuşkusuz tempo da bu süreçte önem taşır hale geldi. Çünkü süreç çok hızlı. Siyasi askeri mücadele çok hızlı gelişiyor. Politikalar çok hızlı değişiyor. Günde iki kez politik durum değerlendirmesi yapmak ve yeni politikalar oluşturmak, taktik değişiklikler yapmak zorunda kalıyoruz. Böyle hızlanmış bir mücadele sürecinde ağır, temposuz, dağınık, parçalı, doğru dürüst yoğunlaşamayan, bir araya gelip karar alamayan, aldığı kararı ilgili yerlere zamanında ve hızla ulaştıramayan bir çalışma ve örgütlenme tarzı ve işleyişi kesinlikle bizi başarıya götürmez. Çoğu zaman imkân ve fırsatları bu biçimde kaybetme durumu yaşanır. Ki pratikte gerçekleşen de budur. Bir mücadele yürütülüyor, ortaya bir kazanım çıkıyor. Onu hızla değerlendirip anında ileriye götürmek için yeni bir mücadeleye yönelmek gerekirken onu değerlendirmede, karara bağlamada, kararı aktarmada çok ağır kalıyoruz. Günler, haftalar, bazen aylar geçiyor. Birkaç haftada bir politika belirleyince arkadaşlarımız hızlı çalıştıklarını sanıyorlar. Oysa günde iki üç kez politika değiştirilmesi gereken bir dönem ve ortamdayız. O halde politik mücadele yürüten kurumlarımızın hızlı karar alan ve uygulamaya koyan bir örgütsel işleyişe, hıza, tempoya sahip olmaları gerekir. Böyle değillerse kaybederler. Ortaya çıkarmış olduğumuz kazanım, fırsat ve imkânlar kaybolur. Onları değerlendirene kadar etkisi geçer. Oysa devrimcilik çalışma fırsatlarını değerlendirmektir. Devrimcilik kazanımları üst üste ekleyerek nitelik arttırma, zafere yürüme işidir. Böyle bir tempo ve bu tempoyu ortaya çıkaran örgütsel parçalanmışlıkla zafer kazanan bir devrimci mücadele yürütemeyiz. Bu nedenle içinde bulunduğumuz özgürlük hamlesini zafere taşıyabilmemiz için tarz, üslup ve tempo olarak Parti ve Önderlik çizgisi dışı yaklaşımlarımızı, duruş ve tutumlarımızı Önderlik tarzı, üslubu, temposu karşısında özeleştirel bir sorgulamadan geçirerek düzeltmemiz şarttır. Başarılı bir pratiği, doğru öncülüğü ancak böyle bir tarz, üslup ve tempo düzeltmesiyle sağlayabiliriz. Tarz, üslup ve tempoda Apocu eğitim, örgütleme ve eylemi iç içe yürüten bir çizgiye, düşünürken yapan, yaparken düşünen çizgiye ulaştıkça devrimci mücadeleyi başarıya götürebiliriz. Tecrite karşı özgürlük hamlemizi zafere taşıyabiliriz.

Değerli Yoldaşlar,

Yeni bir Mayıs şehitler ayını yaşıyoruz ve bu temelde yeni 1 Haziran sürecine yürüyoruz. Bilindiği gibi, 2004 yılında, 1 Haziran'da daha önce ilan edilmiş ateşkes sürecini kaldıran ve AKP yönetiminde yürütülen uluslararası komploya karşı yeni bir mücadeleyi geliştiren bir süreç içerisine girdik. Bu tutumun felsefi, ideolojik, örgütsel boyutu çok öndeydi. Hareketimize ideolojik, örgütsel çizgiyi saptırmak üzere dayatılan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele yürütmüş, 1 Haziran 2004 hamlesiyle tasfiyeciliğin yenildiğini, hareketin Apocu çizgide yeniden birleşip toparlandığını ve bu temelde yeni bir mücadele sürecine yöneldiğini ilan etmiştik. Bu çerçevede de önemli bir politik-askeri mücadeleyi sonraki süreçte geliştirmeye çalıştık. Kuşkusuz büyük mücadeleler verdik. Anlamı, önemi derin olan ciddi ve kalıcı kazanımlar yaratan mücadele süreçleri yaşadık. Siyasi-askeri boyutta da önemli sonuçlar aldık ama 1 Haziran 2004 hamlemizin ideolojik-örgütsel boyutu çok daha öndeydi. Hamlemiz tasfiyeciliği tasfiye ediyor, kadın özgürlüğüne ve toplumsal ekolojiye dayalı demokratik toplum paradigması temelinde PKK'nin yeniden inşasını öngörüyordu. İktidar odaklı, devlet endeksli olmaktan çıkıyor, kadın özgürlüğüne ve toplumsal ekolojiye dayalı demokratik toplumcu bir parti haline geliyordu. Bunu engellemeye çalışan her türlü kapitalist modernite saldırısını, onun felsefi, ideolojik, örgütsel saldırısını kırarak tasfiye etmeyi ifade ediyordu. Bu temelde tasfiyeciliğin yenildiğini, PKK'nin paradigma değişimi temelinde kendisini yenileyip yeniden inşa sürecine girdiğini ifade ediyordu. Fakat 1 Haziran 2010'da böyle bir strateji temelinde, böyle bir çizgide gelişen mücadele önemli bir değişiklik yaşadı. Tayyip Erdoğan'ın yürütmenin demokratik siyasi mücadele stratejisine son vererek, demokratik siyaset yürütmenin tüm imkânlarını ortadan kaldırması sonucu Önder Apo'nun ''Artık demokratik siyasi mücadele imkânları kalmadı'' deyip geri çekilmesi temelinde hareket olarak biz de Dördüncü Stratejik Döneme geçtiğimizi ilan ettik. Demokratik siyasi mücadele stratejisine son verip Devrimci Halk Savaşı Stratejisini esas aldık. Devrimci Halk Savaşı Stratejisi, Demokratik Ulus inşasını, Demokratik Konfederalizmin örgütlülüğünü, demokratik özyönetim sisteminin gelişmesini düşmana karşı yürüteceğimiz devrimci savaş temelinde kendi öz gücümüzle düşmanın etkisini kırıp toplumu eğitip örgütleyerek gerçekleştirmeyi hedefliyordu. Bu çerçevede yeterli-yetersiz dokuz yıl mücadele yürüttük. 1 Haziran 2010 tarihi itibariyle Devrimci Halk Savaşı Stratejisiyle yürüttüğümüz mücadelenin onuncu yılına giriyoruz. Tabii dokuz yıl çok uzun ve de önemli bir süreçtir. Böyle bir dokuz yıllık mücadele süreci içerisinde önemli taktiksel evrelerden geçtik. Binlerce taktik uyguladık, taktiksel değişiklikler yaşadık. Yeni politik-askeri tarz ve taktikler geliştirerek mücadele yürüttük.

Devrimci halk savaşı stratejisinin gereklerine göre ideolojik, örgütsel, politik, askeri bakımdan kendimizi yenilemeye, değiştirmeye, yeniden yapılandırmaya, devrimci halk savaşı stratejisiyle demokratik modernite devrimini adım adım zafer yolunda ilerletmeye çalıştık. Kuşkusuz çok önemli bir deneyim ve tecrübe yaşadık. Güçlü bir birikim ortaya çıktı. Böyle bir süreçte ciddi kazanımlarımız da oldu. Ancak önemli kayıplar da verdik. Kazandığımız bazı şeyleri koruyamadık, kaybettik. Bedeli çok ağır bir mücadele yürüttük. Sayısı on binleri aşan şehit verme durumu yaşadık. Şimdi Devrimci Halk Savaşı Stratejisinin onuncu yılına girmeye yönelirken de tüm bunları bilince çıkarmamız, yeniden değerlendirmemiz gerekiyor. Elbette geçen bu sürecin en önemli kazanımı Rojava Özgürlük Devrimi oldu. DAİŞ faşizminin Rojava'da, Şengal'de, Maxmur'da yenilgiye uğratılması durumu yaşandı. Hareketimizin faşizme karşı Kürtleri olduğu kadar bölge halklarını ve tüm insanlığı koruyan, insanlığın özgür ve demokratik yaşamasına öncülük eden bir hareket haline gelmesini sağladı. Hareketimizin dünya halkları, kadınları, gençleri tarafından tanınan, desteklenen, benimsenen bir hareket haline gelmesini sağladı. Elbette bunlar önemli gelişmeler, büyük kazanımlardı. Fakat kuşkusuz yeterli değildi. Dokuz yıl binlerce şehit vererek dört parça Kürdistan'da, dünyanın dört bir yanında kahramanca mücadele etmenin kazanımları çok

Analarımız açlık grevlerini ve ölüm oruçlarını desteklemek, dolayısıyla tecridi kırıp Önder Apo'yu özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturmak için seferberlik ilan ettiler. Biraz mücadeleye yönelince bu işin seferberlik düzeyinde bir yaklaşımla ancak başarılacağını gördüler. Böyle bir bilince ulaştılar, bunu ilan ettiler ve çağrı yaptılar. O halde, bu çağrı herkesten önce ve daha fazla bizedir. Partimizin militan kadro ve sempatizanlarınadır.

daha fazla olmalıydı. Son dönemlerde bunları değerlendiriyoruz.

Tecrit sistemini kırmak AKP-MHP faşizmini yıkmak anlamına geliyor

Özellikle Partimizin 2018 Ekim'inde gerçekleştirdiği Merkez Komite toplantısı, bu temelde bir yaklaşım ve değerlendirme içerisine girerek Devrimci Halk Savaşı Stratejisinde daha büyük kazanımlar elde etmemize yol açacak, final düzeyinde bir mücadeleyi geliştirip zafere taşıyacak bir şekilde, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" hamlesini kararlaştırıp planladı ve altı aydır da böyle bir hamle temelinde devrimci halk savaşında daha büyük zaferler kazanmak için mücadele ediyoruz. Elbette Rojava'da sağlanan önemli kazanımlar var. Yine KDP-YNK işbirlikçiliğinin daha çok zayıflatılması, daraltılması söz konusu. Rojhilat'ta mevcut pozisyonumuz korunuyor. Bakur'da faşizmi zayıflatan, onun kalıcılaşmasına fırsat vermeyen büyük bir kahramanlık direnişi ortaya çıkardık. Hareketimizi küresel düzeyde halklar, kadınlar, gençler, emekçiler düzeyinde yaydık, tanınır hale getirdik. Ancak tüm bu kazanımları hem bütünlüklü ve kalıcı hem de daha ileriye giden bir noktaya taşımamız gerekiyor. İşte bu da İmralı işkence ve tecrit sistemini kırmaktan geçiyor. Böyle bir tecrit sistemini kırmak da AKP-MHP faşizmini yıkmak anlamına geliyor. Faşizmin yıkılması Kürdistan'ın özgür olmasının, Türkiye ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin önünü açmayı ifade ediyor. O halde bütün kazanımları koruyabilmemiz için de daha ileri kazanımlar elde etmeyi başarmamız, sağlamamız gerekir. Devrim her zaman yeni gelişmeler yarattıkça kazanımlarını koruyabilir. Devrimcilik sürekli yeni mücadeleler yürütüp yeni kazanımlar elde etme durumudur. Bu da daha yeni, yaratıcı, etkili bir tarzda mücadele etmeyi, sürekli başarı ve zafer çizgisinde ilerleyen bir devrimciliği sürdürmeyi gerektirir. Bu nedenle AKP-MHP faşizminin, bu yönetimde temsilini bulan faşist, sömürgeci, soykırımcı zihniyet ve siyasetin Türkiye'de yıkılması sadece Bakurê Kurdistan açısından değil Rojava, Başur, Rojhilat parçaları da dahil bütün dünyada devrimci kazanımlarımızı koruyabilmemiz ve ilerletebilmemiz için de şart oluyor. Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'ndan halkların demokratik birliğinin ve kardeşliğinin ilerleyip güçlenerek çıkabilmesi de bizim AKP-MHP faşist zihniyet ve siyasetini yıkacak, yenilgiye uğratacak bir mücadeleyi geliştirmemizi gerekli kılıyor.

Ortadoğu'nun değişik alanlarında çok yoğun mücadeleler var. Her yerde savaş var ve önemli gelişmeler oluyor, diktatörlükler de yıkılıyor. Saddam ile başladı, Cezayir'e, Sudan'a kadar geldi. Mısır'da uluslararası komploda rol almış olan Hüsnü Mübarek'in yıkılmasına kadar ulaştı. Ancak dikkat edilirse bunlar parçalı kalıyor, yerel oluyor. Bölgesel bir demokratik birlik ve kardeşlik hareketi haline gelmiyor. Kendi içinde de demokratikleşmeyi çok fazla derinleştirmiyor. Birçok alanda bir diktatörlüğün yerine benzer biçimde farklı diktatörlüklerin gelişmesine de ortaya çıkarıyor. Bu neden böyle? Demek ki bölgede her yerde mücadele edilebilir, her yerde devrimci gelişme sağlanıp kazanım ortaya çıkarılabilir. Ancak bölgesel düzeyde kalıcı etkide bulunacak gelişmeler Türkiye ve İran'dan gerçekleştirilebilir. Ancak burada ortaya çıkarılacak siyasi gelişmeler tüm bölgeyi kalıcı düzeyde ve güçlü bir biçimde etkileyebilir. Bu gerçeği çok iyi görmemiz gerekiyor. Bu temelde de AKP-MHP faşist zihniyet ve siyasetine karşı yürüttüğümüz mücadelenin sadece dar bir Kürdistan özgürlük mücadelesi olmaktan öteye, demokratik Ortadoğu ve özgür insanlık mücadelesi olma gerçeğini çok iyi görüp anlamamız lazım. Böyle bir anlayışla da buna uygun bir ilişki ve ittifak temelinde mücadeleyi yürütmemiz gerekir. Bu mücadelede kuşkusuz kendi öz gücümüze güvenmeliyiz. Kürdistan halkını, kadın ve gençlerini örgütleyip eğiterek mücadeleye sevk etme temelinde devrimci hamleler geliştirmeliyiz. Ancak böyle bir devrimci hamlenin önemli bir bölümünün de başka halklarla Türkiye'nin ezilenleri, emekçileri, devrimci-demokratik güçleriyle, benzer bir biçimde Suriye'nin, Irak'ın, İran'ın ezilen halklarıyla, kadın ve gençleriyle, devrimci-demokratik güçleriyle ilişki ve ittifak temelinde yürütülmesi gerektiğini, ancak böyle yürütürsek başarı ve zafer kazanacağımızı iyi görüp anlamamız, bunun gereklerini de hiçbir gerekçeye sığınmadan, itiraza düşmeden başarıyla yürütmemiz gereklidir. Bu nedenle AKP-MHP faşist zihniyet ve siyasetine karşı mücadelenin Kürdistanî olmaktan öteye bölgesel ve küresel boyutu vardır. Bölgesel ve küresel düzeyde taşıdığı önemi vardır. Bunları etkili ve güçlü bir biçimde görebilmeliyiz.

"Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım" hamlemiz zaferi öngören bir hamledir

Dört parça Kürdistan'da sağlanan kazanımları bütünleştirmek, kalıcılaştırmak için Bakurê Kurdistan'da yeni, başarılı, kalıcı adımlar atıp başarılar sağlamak şarttır. Bakurê Kurdistan'da Kürt sorununun çözümü yönünde kalıcı adımlar atılmadıkça, TC'de somutlaşan faşist, sömürgeci, soykırımcı zihniyet ve siyaset kırılıp Türkiye'den bir demokratikleşme geliştirilmedikçe Kürdistan'ın diğer parçalarındaki kazanımlar da kalıcı olmaz. Ortadoğu'nun diğer bölgelerinde yürütülen mücadelelerin yaşadığı benzer durumları yaşamaktan kurtulunamaz. O halde bütün bunlardan ne sonuç çıkarıyoruz? Demek ki dokuz yıllık Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelindeki mücadelemizi, artık Bakurê Kurdistan'da Kürt sorununun çözümünde kalıcı adımlar atmayı sağlayacak, AKP-MHP'de somutlaşan ve CHP'nin de koltuk değneği olduğu faşist-sömürgeci soykırımcı zihniyet ve siyaseti kıracak, yenilgiye uğratacak bir mücadeleyi başarıyla yürütüp zafere taşımamız şarttır. Bunun için de İmralı işkence ve tecrit sisteminin kırılması kilit noktadır. Çünkü faşist-soykırımcı sömürgeci zihniyet ve siyaset kendisini İmralı sisteminde somutlaştırmıştır. İmralı işkence ve tecrit sistemi bütün Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleşen ve bölgeyi de etkileyen bir faşist zihniyet ve siyasette yönetim tarzı haline gelmiştir. Bu nedenle Merkez Komite toplantımızın kararı temelinde 2018 Kasım'ından itibaren geliştirdiğimiz "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" hamlesi Devrimci Halk Savaşı Stratejimizin en son, en önemli ve kalıcı zaferlerini öngören bir zafer hamlesidir. Mutlaka başarıya ulaşmayı, zafere ulaşmayı gerektiren bir hamledir.

Bu hamle dört parça Kürdistan ve yurtdışındaki tüm Özgürlük Hareketimizin, halkımızın, gençlik ve kadın hareketlerimizin birlikte, ortaklaşarak, bütünlük içerisinde yürütmesi gereken bir hamledir. Dört parça Kürdistan ve yurtdışında, Ortadoğu'nun tümünde yürüttüğümüz mücadelenin hepsi böyle bir hamleye bağlıdır. Stratejik bağı kesinlikle bu temeldedir. O nedenle bütün parçalarda, yurtdışında çalışma yürüten, mücadele eden tüm yoldaşların, komite ve örgütlerimizin bu stratejik duruşu doğru anlaması, buna göre taktik, tarz ve politik tutum geliştirmesi, belirlediği politikaları, oluşturduğu taktikleri her yerde böyle bir stratejiye hizmet eder kılması, bu stratejinin başarısıyla kesinlikle çelişmemesi gerektiğini görmesi lazımdır. Bütün arkadaşlarımız bilip doğru anlamalı ve bunun gereklerini her alanda mutlaka yerine getirmelidir.

Bunu belirtiyoruz, çünkü stratejik anlayışta belli bir zayıflamanın yaşandığı gözleniyor. Paradigma değişimi temelinde felsefi, ideolojik ve politik çizgimizi yeniden tanımlamaya, öğrenmeye, özümsemeye ve anlamaya çalışırken yine taktik ve tarzda kendimizi yenileme, yaratıcı kılma, yeniden yapılanma çalışmalarını yürütürken stratejik bilinçte bir zayıflamanın, yetersiz kalmanın ortaya çıktığı gözleniyor. Böyle olunca çizgiyi pratiğe aktarmada ve pratiğin bütünlüklü yönetimini sağlamada zorlanıyoruz. Bu nedenle her alanda geliştirdiğimiz politik taktiksel mücadeleler bir stratejik doğrultuda birleşmiyor, ortak bir kanala akmıyor. Parçalı, zayıf kalıyor, birbirinden kopuyor, birbirini desteklemiyor. Hatta bazen birbiriyle çelişir bir noktaya bile gelebiliyor. O halde bu durum ne kadar çaba harcasak da bize zarar veriyor. Böyle bir zarar verici duruma düşmememiz gerekiyor. Felsefi, ideolojik, politik çizgiyi özümsemek kadar yine taktik ve tarzda yaratıcı, etkileyici, kazanımcı olmak kadar strateji biliminde de yeterli bir bilince ulaşmamız, strateji ve örgütlülüğümüzü de doğru anlayıp geliştirmemiz, stratejik yönetimin önemini görüp bunun emir ve talimatlarına uygun hareket etmemiz, Devrimci Halk Savaşı Stratejisinin başarısı için her alanda politikalar üretip taktik mücadeleler geliştirmemiz kesinlikle gereklidir. Tüm yoldaşlarımızın, parti, komite ve örgütlerimizin bu gerçekleri görmesi, bu bilince ulaşması, bu temelde kendisini düzeltmesi gereklidir. Bu, Önderlik ve şehitler çizgisinde düzeltmenin, kendini yenilemenin, doğruluya çekmenin özü ve esası olmaktadır. Bunu yapan herkes süreci doğru anlar, gelişmeleri doğru değerlendirir, doğru kararlar alır ve başarılı pratikler geliştirir.

4. stratejik dönem olan Devrimci Halk Savaşı Stratejimizi başarıya ulaştırabilmek için mevcut "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" final hamlemizi geliştirmekteyiz. Bu kesinlikle stratejik sonuç alacak bir hamledir. Bu yüzden hamleyi günübirlik, taktik özelliklerle sınırlı kalan bir hamle olarak görmemek gerekir. Zaferden başka bir sonucu kabul etmeyecek bir hamle olduğunu görmek gerekiyor, ki bu zafer de İmralı tecridinin kırılmasıdır. Nitekim hamle ve onun temelini oluşturan açlık grevi, ölüm orucu direnişleri kendisini böyle bir hedefe kilitlemiştir, ki onun dışında hiçbir şeyi kesinlikle kabul edemez. Şunu çok iyi biliyoruz. İmralı tecrit ve işkence sisteminin kırılması Türkiye'deki faşist-sömürgeci soykırımcı zihniyetin parçalanıp yıkılması anlamına gelmektedir, ki o da Türkiye'de demokratikleşmenin, Kürdistan'da özgürlüğün, Ortadoğu ve dünyada demokrasi rüzgarlarının esmesinin önünü açacaktır.

Bu temelde hem hamlemizin stratejik boyutunu doğru görmeli hem de kilitlendiği somut hedefi doğru anlamalıyız. Tüm gücümüzü bu hedefte başarı kazanmaya yöneltmeli, kilitlemeli ve mutlaka orada sonuç almayı sağlamalıyız. Mayıs şehitler ayı boyunca, Önderlik ve şehitler gerçeği doğrultusunda kendimizi düzeltip devrimci hamleyi zafere taşıma pratiğine bu doğrultuda yürümeliyiz. Yeni 1 Haziran'ı Devrimci Halk Savaşı Stratejisinde zaferler kazanarak karşılamayı öngörmeliyiz.

Değerli Yoldaşlar,

Böyle bir öngörü ve planlama temelinde başarıya ulaşacağımız kesindir. Bunun için imkanlar fazla, fırsatlar çoktur. Düşmanımız son derece zayıf duruma düşmüştür ve çöküş sürecini yaşamaktadır. Bizim imkân ve fırsatlarımız ise, her zamankinden daha fazla çoğalmakta ve artmaktadır. Kuşkusuz her şey direnerek, bedel ödeyerek kazanılıyor. Ölüm oruçlarıyla, açlık grevleriyle, gerilla eylemleriyle, sokakta faşist polislerle gırtlak gırtlağa kavga ederek, her yerde yürüyerek, tırnakla sökme temelinde gelişmeleri sağlıyoruz. Her şey bedelle oluyor. Ama bu cesaret ve fedakârlığı gösterdikçe de büyük imkân ve fırsatlara sahip olduğumuz ve büyük başarıları kazanacağımız net bir biçimde ortaya çıkıyor. Söz konusu zafer için gerekli olan cesaret ve fedakârlığı da bize Önderlik, şehitler çizgimiz veriyor. Mayıs şehitler ayını doğru anlamamız böyle bir cesaret ve fedakârlıkla en üst düzeyde olmamız demektir, ki bu da özgürlük hamlemizi yeni ve yaratıcı yöntemlerle her alanda çok daha güçlü bir biçimde geliştirmemize ve zafere taşımamıza bizi götürecektir. Mevcut açlık grevleri, ölüm oruçları önümüzdeki günlerde dağları devirecek, taşları eritecek, her türlü gericiliği paramparça edecek ve mutlaka başarı elde edecek, zafer kazanacaktır. Yeter ki bu konuda iradeli duralım, yaratıcı olalım. iddialı çalışalım. Örgütlü, kolektif çaba içinde olalım. İnançlı olalım, Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru yürümeyi bilelim. Böyle bir yürüyüşün zafer yürüyüşü olacağı, özgürlük yürüyüşü olacağı, kahraman şehitlerimize layık bir yürüyüş olacağı kesindir.

Bu temelde Haki Karer yoldaş şahsında 45 yıllık özgürlük mücadelemizin tüm kahraman şehitlerini bir kez daha saygı ve minnetle anıyor, tüm yoldaşları şehitler gerçeğinde kendilerini daha çok eleştirel-özeleştirel sorgulamadan geçirip yenilenmeye ve bu temelde de açlık grevi ve ölüm orucu öncülüğünde süren "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" direniş hamlemizi yaratıcı yöntemlerle geliştirip zafere ulaştırmaya çağırıyoruz.

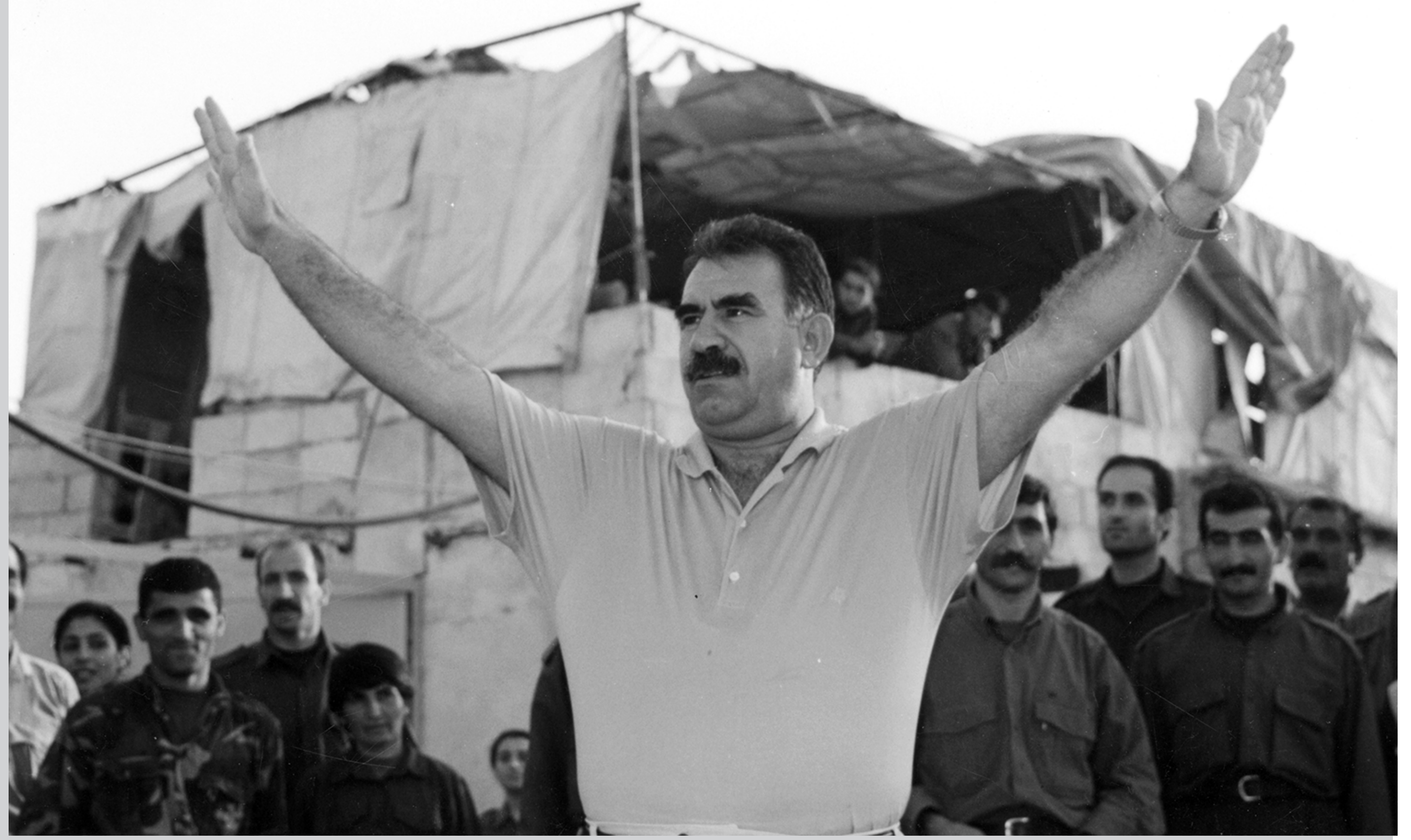
-Şehitlerimiz Özgürlük Mücadelemizin ışığı ve iradesidir!
-Şehitlerimiz her zaman en büyük güç kaynağımızdır!
-Parti ve mücadele şehitlerimizin anısı ölümsüzdür!
-Kahrolsun faşist-sömürgeci-soykırımcı diktatörlük!
-Yaşasın tecride karşı gelişen özgürlük hamlemiz!
-Yaşasın Büyük Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direniş ruhu!
-Yaşasın Devrimci Halk Savaşımız!
-Bijî Rêber Apo!

4 Mayıs 2019

Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru partileşmek nedir? İmkân ve fırsatları doğru ve zamanında görebilmek, onları zamanında örgütleyerek eyleme geçirebilmek, toplumu bilinçlendirip, örgütleyip mücadeleye çekerek düşmanı zamanında çökerten mücadele hamleleri yapabilmek demektir. Bu da zafer çizgisinde yürümekle, kendini başarıya kilitlemekle, Önderlik ve şehitler gerçeğini bir başarı gerçeği olarak görüp kendini ona doğru katmak, bağlamakla olur.

Önder Apo'nun geliştirdiği mücadele, topluma sunduğu devlet dışı alternatif çözüm projeleri Kürt sorununu demokratik temelde çözeceği gibi Ortadoğu'daki siyasi, ekonomik ve toplumsal sorunlara çözüm üretme, bölgeyi demokratikleştirme ve yüzyıldır süregiden bu korkunç kaos ve savaşa son verme gücüne sahiptir. Tecrit kırılırsa, Önder Apo özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşursa, Türkiye ve Ortadoğu demokrasisine büyük katkılarını sunmaya devam edecektir. Bu açıdan tecride karşı mücadele, toplumsal özgürlük ve demokrasi mücadelesidir.

Önder Apo: Bir halkın varolma tarihi

Besê Hozat

Kürdistan'da önderlik gerçeği, PKK'nin ortaya çıkışına kadar her zaman temel bir sorun olmuştur. Tarihin çeşitli kesitlerinde, Kürtlerin elit kesimlerinde aşiret liderleri düzeyinde bazı kişilikler öne çıksa da bunlar bir kurtuluş ideolojisi ve özgür yaşam felsefesi geliştirememişlerdir. Sağlam bir mücadele programı ve stratejisi ortaya koyamamışlardır. Tarihsel temelden kopuk, güncelin sığlığına boğulmuş, isyankar bir mücadele anlayışıyla intihar ve teslimiyet çizgisi arasında sıkışıp kalmışlardır. Bundan kaynaklı her toplumsal başkaldırı korkunç bir katliamlar serisi ve ardından derin bir sessizlik ile sonuçlanmıştır.

Önder Apo kendisini yaratarak bir halkı yeniden yaratmıştır

PKK ile kötü kader haline gelen bu durum tersine çevrilmiştir. Peki bu nasıl olmuştur? Çokça söylediğimiz ve herkesin sıkça ifade ettiği gibi kuşkusuz yeni bir özgürlük ideolojisiyle, felsefesiyle, uzun süreli Devrimci Halk Savaşı Stratejisi ve taktiğiyle bu başarılmıştır. Ancak salt bunlarla Önder Apo'nun ve PKK'nin gelişim diyalektiğini izah etmek ve anlamaya çalışmak eksik bir kavrayışa götürebilir. Çünkü; dünya devrim deneyimlerinden de biliyoruz ki, -PKK de bu deneyimleri kendisine miras almıştır- tarihe mal olmuş devrim liderleri sosyalist ideolojiyi ve programı esas alarak mücadele yürütmüşlerdir. Ve kendi zamanları içerisinde önemli sonuçlar da elde etmişlerdir. Lakin çok acıdır ki, elde ettikleri bu sonuçlar ve yarattıkları değerler, demokratik özgür toplumsal bir kültüre ve ahlaka kavuşturulup, kurumsallaştırılmadığı için tarihin ilerleyen zamanlarında sömürgeci kapitalist sisteme-modernitesine can simidi olmuş ve ezilen insanlığın sosyalizm umutlarını büyük oranda kırmıştır. Her devrim bir zaman sonra çürüyerek karşıtına dönüşmüştür.

Önder Apo'nun farkı, tam da bu noktada ortaya çıkmaktadır. Önder Apo kendisini yaratarak bir halkı yeniden yaratmıştır. Tutkulu özgürlük aşkı, kuşkucu, sorgulayıcı ve tatmin olmayan kişiliği hakikat arayışını derinleştirdiği oranda egemenin çizdiği sınırları, önüne çıkan engelleri paramparça etmiştir. Kendi şahsında toplumu, halkı çözümlemiştir, kendisini sistemin etkilerinden arındırdıkça ve özgürleştirdikçe, halkın kurtuluşu, özgürlüğü için de çare üretmiştir. Çocukluğundan itibaren yaşamı egemenin zulmüne karşı kıyasıya bir mücadele ve kavga içerisinde geçmiştir. Kendisinde çözdüğü her çelişki, yarattığı her gelişme Kürt halkının yeniden yaratımına yol açmıştır. Kürt halkının kurtuluşunu öncelikli olarak sömürgeci tarafından dumura uğratılmış zihinleri ve ruhları temizlemede görmüştür. Zihni ve ruhu özgürleşmeyen bir halkın bedeni de, ülkesi de özgürleşemez, diyerek zihni ve ruhi özgürleşmeyi mücadelesinin merkezine koymuştur. Kendi şahsında amansız bir kavgaya dönüşen özgürlük arayışı Önder Apo'yu hakikatle bütünleştirmiştir. Hakikat ile özgür kadın, özgür kadın ile özgür yaşam ilişkisini, diyalektiğini tarihte hiçbir devrimci önderin kurmadığı derinlikte kurmuş ve özgür kadınla özgür topluma ulaşma teorisini geliştirerek, özgürlük ideolojisinde muazzam bir derinlik yakalamıştır. Özgür kadınla özgür topluma ulaşma düşüncesi ve bu konuda yakaladığı hakikat düzeyi, Önder Apo'nun Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni oluşturmasına yol açmıştır.

PKK hareketinin yenilmezliği

Önder Apo'nun cins çelişkisini baş çelişki, tüm çelişkilerin ana kaynağı olarak kabul etmesi ve özgürlük mücadelesini temelde bu ana çelişkiye dayandırması, hakikatin teorisi kadar pratiğini de geliştirmesi, egemen sistemin beynine ve yüreğine saplanan bir hançer etkisi yaratmıştır. Beşbin yıllık erkek egemen tarihin öğretilerini alt üst etmiştir. PKK hareketinin yenilmezliğinin de iksirini oluşturmuştur.

Önder Apo, Kadın Özgürlük İdeolojisiyle tarihte hiçbir devrimci önderin başaramadığını başararak, sosyalist ideolojide ve felsefede müthiş bir derinlik sağlamış ve açılım yaratmıştır. Çocukluğundan itibaren peşinde koştuğu hakikatin özgür kadın, özgürleşen kadının da özgür toplum ve özgür ülke olduğunu kavradıkça ve bunun teorisi kadar eylemini, örgütünü yarattıkça beşbin yıllık erkek egemen sistem ve bu sistemin yaklaşık 400 yıllık katmerli hali kapitalist hegemonik modernite güçleri, Önder Apo'yu baş düşman ilan etmiştir. 1973-1974 Apocu grup aşamasından başlayarak 6 Mayıs 1996 komplosu, 9 Ekim 1998 ve 15 Şubat 1999 Uluslararası Komplosu kapitalist modernist sistemin Önder Apo'ya imha saldırıları olarak gelişmiştir.

Önder Apo, kadın özgürlüğünü, toplumsal özgürleşmenin merkezine oturtmuştur

Önder Apo'ya karşı geliştirilen imha saldırılarının temel nedeni; kapitalist hegemonik sistemin ayakta kalmasını sağlayan ve bizzat sistem tarafından yaratılan-üretilen tarihsel iki soruna köklü alternatif çözüm geliştirmesindendir. Bunlardan biri kadın sorunu ve diğeri de Kürt sorunudur. Önder Apo gerçeği, kadının özgürlük tarihi olduğu kadar, ülkesi ve tüm değerleri işgal edilmiş, parçalanmış, köle statüsünde dahi kabul edilmeyen, toplumsallığı dağıtılmış, dumura uğratılmış bir halkın kendisini yeniden var etme, varlığını ispatlama ve özgürlüğünü sağlama tarihidir.

Önder Apo, ''Kürtler sömürge bir halk statüsünde bile değildir'' demektedir. Bu söz bir halkın derin acılar ve yok oluşla yüklü tarihini anlatmaktadır. Önder Apo, muhteşem sosyolojik, psikolojik ve tarihsel çözümlemeler geliştirerek Kürtlerdeki derin köleliği çözümlemiş ve adeta bir halkı küllerinden yeniden yaratmıştır. Yazılmayan ve gizli bırakılan bir halkın tarihini sözüyle ve eylemiyle yeniden yazmıştır. Ve egemenlerce yok sayılan ana toplum tarihini ideolojisine maya, mücadelesine esin kaynağı yapmıştır. Gücüne güç katan da bu olmuştur.

Kürdistan'daki mücadele kapitalist-sömürgeci sistemi temellerinden sarsmıştır

Önder Apo, kadın özgürlüğünü, toplumsal özgürleşmenin merkezine oturtmuştur. Muazzam kadın-aile çözümlemeleri geliştirmiştir. Kadının ilk sömürge sınıf, cins ve halk olduğunu kavramsal ve kuramsal bir çerçeveye kavuşturmuştur. Herkes takdir eder ki, tarihte bu derinlikte bir tespit ve değerlendirme ilktir. Önder Apo, kadın özgürlük sorununu ele alırken teorik tespitlerle sınırlı kalmamış; 1987 yılında Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği-YJWK'yi kurmuş, 1990'lı yılların başından itibaren kadın ordulaşmasını geliştirmiş, 1995'de Kürdistan Özgür Kadın Birliği-YAJK'ın kuruluşunu sağlamış, 1998 yılında Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin teorisini oluşturarak kadın partileşmesinin perspektifini ortaya koymuş ve ilerleyen yıllarda kadın konfederal sisteminin içeriğini ve çerçevesini çizmiştir. Kadın ordulaşmış, partileşmiş ve demokratik kadın konfederal sistemini yaratma çabasına girmiş, Rojava Devrimi ve kadın bilimi Jineolojiyle dünya kadınlarıyla, toplumuyla görkemli bir buluşmayı yaşamış, Kürt sorununu en güçlü biçimde evrensel kulvara taşımıştır.

Önder Apo, geçmiş tarihin ve çağımızın gördüğü en değme sosyalistin akıl sınırlarını zorlayan büyük bir düşünsel, eylemsel emek ve çabayla kadın özgürlük sorunuyla ilgilenmiştir. Egemen erkekliği kendisinde öldürerek kadının gerçek dostu, yoldaşı ve arkadaşı olmayı başarmıştır. Kadının kendi özgürlüğüne yapamadığı hizmeti ve katkıyı yapmıştır. Kuşkusuz Önder Apo'nun bu büyük çabasının nedeni özgür yaşama duyduğu yüksek tutkudur. Özgür ve demokratik yaşama özgür kadınla ulaşacağına duyduğu güçlü inançtır.

Kürdistan'da yaşanan her gelişme Ortadoğu'yu ve Dünya'yı etkileme özelliğine sahiptir

Önder Apo'nun kadın yaklaşımı, sosyalizmi kapitalizmin pençesinden çıkarmış, PKK hareketinin demokratik sosyalist kimliğini ve karakterini oluşturmuştur. Mücadele içerisinde kadın geliştikçe, irade haline geldikçe ve örgütlendikçe Kürt ve Kürdistan toplumunda da ciddi bir değişim ve dönüşüm yaşanmıştır. Kürdistan'daki mücadele kapitalist-sömürgeci sistemi temellerinden sarsmıştır. Kürtleri köleden beter duruma getirerek Kürdistan'ı parçalayan, bölgeyi sömüren hegemonik sistem, PKK mücadelesiyle dirilen ve ayağa kalkan bu görkemli kadın ve halk duruşundan büyük bir korkuya kapılmıştır.

Sömürge Kürdistan, kapitalist hegemonyanın çarkını döndüren merkez noktadır. Kapitalist hegemonik güçler Kürdistan'ı dört sömürgeci ve işgalci ülke arasında paylaşarak yüzyıldır Ortadoğu'yu kendi kontrollerinde tutarak sömürüyorlar. Kürdistan'da özgürlük mücadelesi Ortadoğu'nun ve dolayısıyla Dünya'nın dengelerini kökünden sarsmaya başladıkça Önder Apo'ya saldırılar da paralel bir biçimde yoğunlaşmıştır. Kürdistan ve Kürt sorununun evrensel karakteri, özgürlük mücadelesinin de evrensel bir etki yaratmasına yol açmıştır.

Kürdistan'da yaşanan her gelişme Ortadoğu'yu ve dünyayı etkileme özelliğine sahiptir. Önder Apo'nun mücadele tarihi boyunca sürekli olarak saldırılara ve komplolara maruz kalmasının ana nedeni budur. Yirmi yıldır İmralı'da uygulanan mutlak tecridin de temel nedeni bu gerçeklikle ilgilidir. Önder Apo, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni öyle güçlü temellere dayandırdı ki, kapitalist sistem ve modernitesi Önder Apo'nun geliştirdiği yeni yaşam ve sistem alternatifinde adeta kendi ölümünü görmektedir. İmralı işkence sisteminde görüyoruz ki, sözkonusu Önder Apo olunca,

hukuk ve evrensel değerler yok sayılıyor, sadece kuru ve buz gibi bir akıl devreye giriyor, kirli siyasi çıkarların alış-verişi Kürtlerin yüzüne tokat gibi çarpıyor. Önder Apo ve yarattığı özgür Kürt, sömürgeci kapitalist sistemi ve modernitesini dehşete düşürüyor.

DAİŞ'in, Kobanê'ye, Rojava Devrimi'ne saldırmasının amacı

Kapitalist hegemonik sistem, özgür kadının ve özgür Kürt'ün şahsında özgürleşen Ortadoğu toplumunu görmektedir. Özgür Kürdistan şahsında demokratik özgür Ortadoğu'yu gördüğü için Önder Apo'ya ve Özgürlük Hareketi'ne çılgınca saldırmaktadır. Hegemonik sistem Kürt kadınlarının ve erkeklerinin öncülüğünde Ortadoğu'nun aydınlanmasını, ayağa kalkışını gördükçe öfkeyle Önder Apo'ya yönelmekte, tecrit uygulamaktadır.

Kapitalist hegemonik güçler ve bölgedeki temsilcileri Ortadoğu'da aydınlanmanın gelişmesini, Ortadoğu toplumunun özgürleşmesini, demokratikleşmesini istememekte ve tüm gücüyle bunu engellemeye çalışmaktalar. Bölge halkının kölelik koşulları çıkarlarına hizmet ettiğinden Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarında yaşandığı üzere Üçüncü Dünya Savaşı'nı da sömürüyü ve köleliği derinleştirme temelinde geliştirmekteler. Bundan kaynaklı bölgenin tüm devrimci ve demokratik dinamiklerini yok etmeye çalışmaktalar. DAİŞ'in, Kobanê'ye, Rojava Devrimi'ne saldırmasının amacı da tamamen bu devrimci ve demokratik dinamiği yok etme amaçlıydı. Efrîn işgal saldırısı da bu amaçla yapıldı. Tüm bu saldırılar Uluslararası Komplo'nun devamıydı. DAİŞ'in hangi güçler tarafından geliştirildiği ve güçlendirildiği, Kürtlere saldırtıldığı bilinen bir durumdur. Amaç Rojava Devrimi'ni teslim alarak ortaya çıkan devrimci dinamiği, toplumsal enerjiyi hegemonik sistemin hizmetine koymaktı. Kürt halkı şahsında bölge halkını özgürlük alternatifinden yoksun bırakmaktı.

Bölge hegemonik çıkarlar temelinde yeniden dizayn edilirken, Önder Apo mutlak bir tecride ve işkence sistemine alınmıştır. Bir sözünün ve düşüncesinin dışarıya yansımasına izin verilmemekte, bundan büyük korku duyulmaktadır. Bu açıdan İmralı işkence sistemi uluslararası bir sistemdir. Nasıl ki Önder Apo'ya karşı geliştirilen tüm komplo ve saldırılar uluslararası ise, İmralı sistemi de uluslararası güçlerin Türkiye gardiyanlığında geliştirdiği bir işkence sistemidir.

Önder Apo, ezilen halklar, kadınlar, sınıflar ve ötekileştirilen kültürler ve inançlar açısından alternatif bir yaşam ve sistem geliştirdi. Bu sistemin paradigmasını, mücadele araçlarını ortaya koydu. Söylediği her söz ve düşünce toplumda müthiş karşılık buluyor, yaşamsallaşıyor. Toplum bilinçlendikçe ve örgütlendikçe, üzerindeki ölü toprağını atıyor, özgür ve demokratik yaşama uyanıyor. Egemeni, sömürgeci sistemi ve köle yaşamı sorguluyor, mücadele ediyor ve alternatif yaşam kuruyor.

Önder Apo, Demokratik Sosyalizm anlayışıyla reel sosyalizmin çıkmazlarını aşmış bulunmaktadır. Bunu pratikleşen biçimiyle Rojava deneyiminde görmek mümkündür. Önder Apo, toplumsal özgürleşme mücadelesini sınıf mücadelesinin ötesine taşıyarak kadın özgürlüğü başta olmak üzere ezilen halklar, sınıflar, farklı kültür ve inanç gruplarının özgürleşme sorununu sosyalist yaşama ulaşmada temel mücadele gerekçesi haline getirmiştir. İktidar, devlet anlayışını içeren her türlü çözüm projesinin toplumsal özgürleşmeyi sağlamayacağını bilerek Demokratik Ulus Paradigmasını ve Demokratik Konfederal Sistem çözümünü geliştirmiştir. Kapitalist moderniteye karşı Demokratik Modernite'yi, ulus devlet sistemine karşı Demokratik Ulus Paradigmasını alternatif yapmıştır.

Pratiğini Kuzey-Doğu Suriye ve Rojava deneyiminde gördüğümüz Demokratik Ulus Paradigmasının ve oluşturduğu Demokratik Özerk Sistemin bölgede ve dünyada yarattığı etki muazzamdır. Burada kadın-erkek özgürlüğü, halkların demokratik özyönetim iradesi sistemin mayasını oluşturuyor. Kuzey-Doğu Suriye'de yaşayan tüm halklar ve toplumsal kesimler özgürce kendisini örgütlüyor, demokratik birliğini sağlayarak ortak özyönetimlerini kuruyor ve kendilerini yönetiyor. Yedi yıldır iktidar-devlet sistemi olmadan halklar bir arada özgürce yaşıyor. Demek ki, ana toplum sürecinde olduğu gibi çağımızda da toplumlar, halklar devletsiz ve özgür yaşayabiliyor. Yine kadınlar, ancak başında egemen erkek olmadan özgür oluyor ve gerçek hayatı yaşayabiliyor. Devletsiz halk, kocasız kadın, patronsuz işçi bir gerçeklik haline gelebiliyor. İşte kapitalist sömürgeci güçlerin en çok korku duydukları gerçeklik de bu oluyor.

Önder Apo, kolektif bir kişilik ve kimliktir

Önder Apo, ezilen halklar, kadınlar, sınıflar, ötekileştirilen kültürler ve inançlar açısından alternatif bir yaşam ve sistem geliştirdi. Bu sistemin paradigmasını, mücadele araçlarını ortaya koydu. Söylediği her söz ve düşünce toplumda müthiş karşılık buluyor, yaşamsallaşıyor. Toplum bilinçlendikçe ve örgütlendikçe, üzerindeki ölü toprağını atıyor, özgür ve demokratik yaşama uyanıyor. Egemeni, sömürgeci sistemi ve köle yaşamı sorguluyor, mücadele ediyor ve alternatif yaşam kuruyor. Bu açıdan Önder Apo'yu, kadının özgürlüğünden, Kürt halkının özgürlüğünden ve toplumsal özgürleşmeden bağımsız ele almak mümkün değildir. Önder Apo'nun özgürlüğü ile kadınların ve halkların özgürlüğü çok içiçe geçen bir diyalektik gerçekliği ifade ediyor.

Tecrit kırılacak ve faşizm yenilecektir

6 Mayıs, 9 Ekim ve 15 Şubat Uluslararası Komplosu'nun nedenleri ne ise, Önder Apo'ya yirmi yıldır uygulanan mutlak tecridin sebepleri de aynıdır. Hepsinde de amaç; Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek, Kürtleri soykırım kıskacında tutarak bir yüzyıl daha kendi kirli çıkarlarını devam ettirmektir. Kırk yılı aşkın mücadele sonucu büyük bedellerle ortaya çıkarılan değerleri de kendi hizmetlerinde kullanmaktır. Bölge, hegemonik çıkarlar temelinde yeniden dizayn edilirken, Önder Apo mutlak bir tecride ve işkence sistemine alınmıştır. Bir sözünün ve düşüncesinin dışarıya yansımasına izin verilmemekte, bundan büyük korku duyulmaktadır. Bu açıdan İmralı işkence sistemi uluslararası bir sistemdir. Nasıl ki Önder Apo'ya karşı geliştirilen tüm komplo ve saldırılar uluslararası ise, İmralı sistemi de uluslararası güçlerin Türkiye gardiyanlığında geliştirdiği bir işkence sistemidir.

Önder Apo'nun geliştirdiği mücadele, topluma sunduğu devlet dışı alternatif çözüm projeleri Kürt sorununu demokratik temelde çözeceği gibi Ortadoğu'daki siyasi, ekonomik ve toplumsal sorunlara çözüm üretme, bölgeyi demokratikleştirme ve yüzyıldır süregiden bu korkunç kaos ve savaşa son verme gücüne sahiptir. Tecrit kırılırsa, Önder Apo özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşursa, Türkiye ve Ortadoğu demokrasisine büyük katkılarını sunmaya devam edecektir. Bu açıdan tecride karşı mücadele, toplumsal özgürlük ve demokrasi mücadelesidir.

Önder Apo, kolektif bir kişilik ve kimliktir. Kişi-birey olmaktan çıkan tamamen toplumsallaşan bir gerçekliği ifade etmektedir. Önder Apo; Kürt halkı, Kürt halkının demokratik, siyasi, sosyal, kültürel, anayasal hakları ve bu hakların güvencesi demektir. Önder Apo; kadının özgür ve demokratik yaşamının teminatı, insanlık değerlerinin toplam bileşkesi demektir. Önder Apo'nun aldığı her nefes özgürlük içindir, demokrasi içindir, onurlu bir barış içindir.

Bu gerçeği en güzel ve en çarpıcı bir biçimde yine Önderliğin kendisi ifade ediyor. İmralı notlarında geçen şu ifadeler aslında tüm hakikati özetliyor: "Barış konusunda söylediklerimde samimiyim, bunu anlayın. Bana bir şey olursa; çatışma, ölüm ve öldürme eşittir: Hepiniz gideceksiniz. Bu açıktır. Şahsi olsa ölürdüm. Ben ölürsem elli bin kişi ölür. Elli bin kişiyi yaşatmak için kendimi bir gün daha fazla yaşatmaya çalışıyorum. Devlet bunu biliyor. Şimdi gerekiyor, yaşatıyor; yarın gerekmez, öldürür. Yapısı buna uygundur. Bunun üzerinde birçok denge ve oyun var. Yarın beni öldürenler, ne kadar kimlikli ve kişilikli kimse varsa onları da götürürler."

İmralı işkence sistemine karşı müthiş bir direniş sözkonusudur

Yine ilerleyen zamanlarda kurduğu şu cümleler İmralı'daki yaşam ve sistem gerçeğini, Önderliğin İmralı işkence sisteminde ve bazen ölüm çukuru dediği dehşet koşullarda nasıl kendisini ayakta tuttuğunu ve yaşatmaya çalıştığını anlatıyor. İnsanı derinden etkileyen şu cümleler halkımızın ve insanlığın içerisinde bulunduğu cendereyi de çok çarpıcı bir biçimde izah ediyor: "Ben son nefesime kadar gerçeklerin hatırı için yaşamaya çalışacağım. Eğer yaşayamazsam, bilin ki, bu ölüm en değerli eylemdir; o zaman ölümüm en değerli ve gerekli andır. Ölüm benim için sadece acı değil, acı ve sevgi anı olacaktır. Ben bunun dışında yaşamaya ya da ölmeye izin vermem. Söz konusu olan sadece benim ölümüm değil. Ben diğer türlüsünden korkarım. Benim dışımda milyonların, Kürtlerin hakları, amaçları ve adaleti üzerine oyun oynanıyor. 1920'lerden daha kötü oyun oynanmak isteniyor."

Önderliğin ifadelerinden çok iyi anlıyoruz ki, İmralı işkence sistemine karşı müthiş bir direniş sözkonusudur. Önderlik halk adına, halklar ve insanlık adına muhteşem bir direniş içerisindedir. Hiçbir insanın gösteremeyeceği bir irade ve inançla kendisini ayakta tutuyor ve direniyor. Leyla Güven öncülüğünde başlayan tecridi kırma, faşizmi yıkma direnişi Önderliğin İmralı direnişine en anlamlı cevaptır. Zîlanca, Semaca, Mazlumca, Kemalce ve Hayrice bir duruştur. Nasıl ki, Zîlan 6 Mayıs komplosuna en anlamlı ve güçlü cevabı verdiyse bugün aynı duruşu Leyla Güven geliştiriyor. Zindanda ve dışarda direnen yoldaşlarımız, halkımız geliştiriyor. Annelerimiz geliştiriyor.

Zindanlardan yükselen bu onurlu direnişi büyütmekle ve tüm topluma yaymakla sorumluyuz. Halkımız direniyor, doğru; fakat mevcut tepkiler yeterli değildir. Dışarda annelerin başlattığı direniş onbinlerin, yüzbinlerin katılımına dönüşürse direniş kısa sürede zafere ulaşacaktır. Tecrit kırılacak ve faşizm yenilecektir. Tecridin kırılması ve faşizmin yenilmesi yeni bir demokratikleşme sürecinin önünü açacaktır.

■■■

Rêber Apo'nun 29 Haziran 1996 tarihli çözümlemesi

Kaba silahlara fazla güvenmeyin, onlardan milyon katının fazlası düşmanda da var, teknik üstünlük mutlak anlamda onlardadır, sayı üstünlüğü onlardadır. Ama dediğimiz örgütlülük, örgütlü yaşam tarzı, kesin hiçbir düşmanda yoktur ve olmaz da. O ancak bizde olur. Bizde olduğu için de, esasta bu sonucu belirliyor. Çünkü insan iradesinin, insan dayanma gücünün, insanın kendi kendini atomize etmesinin, kendi kendini en gelişkin teknik haline getirmesinin bu örgütlülükle mümkün olduğu ortaya çıktığı için böyledir. Bu anlamda bu tür örgütlülük en büyük tekniktir. Bunu biz defalarca söyledik. Atom kadar etkili bir tekniktir. PKK'nin militanı böyle örgütlenirse, hiçbir bomba bunun kadar etkili olamaz.

Örgütlenme en gelişmiş bilinçtir

Kişilerin, halkların, ulusların yürüyüşünde, onların en hayati davalarında ve işlerinde, başlangıçtaki yaklaşım tarzı bütün sonucu belirler. Yaklaşım tarzı, onun içeriği, onun ciddiyeti ve çabasının yerindeliği, zamana ve mekan koşullarına bilimsel olarak oturmuşsa; başlangıçta bir kişiyle, bir küçük grupla da başlasa, sonuçta başarı gelir. Yok eğer başlangıcı yerinde değil, bilimsel olarak da doğru değil, tarzı ve onun gerekli kıldığı çabası da yetersizliklerle yüklüyse, bu iş baştan kaybedilmiştir. İstersen yüz bin kişiyle başla, istersen bir ulusu toptan ayaklandır ve bütün dünya senin olsun, yenilgi kaçınılmazdır.

PKK yürüyüşünün de bu tanıma göre bir izahının olması gerekir. PKK'yi kendi kişiliğinde başlatanlar, bu tanıma göre bir başlatmayı esas alırlarsa, bu bir kişi de olsa, bir grup da olsa PKK'nin zaferini geliştirir. Yok gereklerine göre değilse, PKK'nin bir ordusu da olsa, zaferin eşiğinde de olsa her şeyi kaybetmesi kaçınılmazdır. Örneğin, bir genel sekreteri olsa veya birçok önemli görevlerde böyle zayıf birkaç önder kadrosu da olsa, bu parti baş aşağı gider, yuvarlanır ve kalanı da ezilip gider. Kendi başına bela olur, tıpkı bu reel-sosyalist ülke partilerinin tarihlerinde görüldüğü gibi.

Halkların bir davaları var; sınıfların, ulusların, hatta kişilerin davaları var. Bu davaların anlam ifade etmeleri için partilerine ihtiyaçları vardır. Davalar partisiz olmaz. Bir de bu yönüyle parti ihtiyacını bilmek gerekir. Davam vardır diye baş koyarsam, bu yetmez. Hele çağımızda her dava, örgütlerin veya bir sınıfın, bir ulusun davası ise kesin sağlam partilerin aracını gerektirir. Sağlam parti aracına dayanmayan hiçbir davanın günümüzde başarı şansı yoktur. Demek ki, davana ne kadar kutsalca inanıyorsan, onun aracına da o kadar kutsalca anlam vereceksin. Yani parti olmak gerek, partisiz nefes bile alıp verilmez demeyi iliklerine kadar hissetmelisin. Varsa kendine, davana saygın, bir başarı az diyeceksin.

Çağımızın en yalın bir gerçeği de budur. Parti tanımını geliştirirken, böyle bir araç ihtiyacını kesin göz önüne getirmek gerekiyor. Parti denilince, yine anlaşılması gereken; kişinin, o sınıfın veya o ulusun temel hayati çıkarlarının politika adı altında bir çizgiye kavuşturulmasıdır. Politika veya parti çizgisi nedir? Halkın hayati çıkarlarıdır. Ulusal kurtuluş aşamasında sömürgecilikten, emperyalizmden kurtulmayı, iç gerici bağlantılarından kopmayı ifade eder. Biraz daha detaylanırsa, o halkın veya o sınıfın demokrasisini ve hatta ezilen, sömürülen bir sınıfsa, kendini ezilmekten ve sömürülmekten kurtarmak istiyorsa, sosyalist düzenin programını, öngörüsünü, tasarısını ifade eder. Çizgi budur.

Kürdistan ve PKK gerçeğinde en örgütlü olan, en büyük savaşandır

Yani parti denince ilk akla gelmesi gereken, çizgidir. Neye karşıyım, neyi yerine getirmek istiyorum? Onu adın gibi belleyeceksin. Bu yetmez! Bir de çizginin örgütü gerek. Çizgi ne kadar doğru olursa olsun, onun örgütü olmazsa kesinlikle işleme, eyleme geçme diye bir durum söz konusu olmaz. Çizginin haklılığı ancak örgütlülükle yürüyebilir, kendisini başarıya götürebilir.

O açıdan parti tanımının ayrılmaz bir yönü de örgütlülüktür, örgütlülük olmadan hiçbir dava, hiçbir parti, hiçbir çizgi başarıya gidemez. Hele bu Kürdistan gibi lime lime edilmiş bir toplumsa, davası gözden düşmüşse, partisi yoksa, var olan partileri de basit bir ajan olup bir kötürüm aracı olmaktan öteye gidemiyorlarsa, orada sağlam çizgi ve özellikle de lime lime olmuş kitle-toplum bağlarına dayatılacak çelik bir örgüt olmadan, çok disiplinli örgütsel bağlar olmadan, bu partiyi korumak mümkün değil. Tabii bu partiyi korumadıktan sonra, dava sloganlar düzeyinde yozlaşmaktan kendini kurtaramaz. Bu anlamda örgütlülük Kürdistan gerçeğinde her şeydir.

Kürdistan ve PKK gerçeğinde en örgütlü olan, en büyük savaşandır.

Kendini en iyi örgütlemiş, en güçlü kişi demektir.

PKK örgüt gerçeği, bu anlamda Önderlik gerçeğidir.

PKK Önderliği, aslında kendini örgütleyerek gücünü ortaya koymuştur. Hiçbir kişinin sınıf adına yapamadığı örgütlenmeyi yapmıştır. Gücünü bundan alıyor, nedir bu örgütlenme? Kürt halkını bağlamıştır, kadrolarını bağlamıştır. Örgütlenme, kitle bağlarıyla kadro bağlarının iç içe geliştirilmesidir. Bunu kendi şahsında toparlamıştır. Bütün düşman saldırıları, bütün iç ve dış gericilik buna çarpıp geriliyor, püskürtülüyor. Dikkat edin, öyle silahlarla, maddi liliklerle PKK ayakta tutulmuyor. Araştırın, zaten yaklaşım tarzınızın en önemli yönü bunu araştırmak olacaktır. Burada örgütlülük tarzı, en büyük dayanma gücünü veriyor.

Örgütlülük Önderliktir, Önderlik örgütlülüktür. Bu kadar iç içe geçmiştir. Tabii örgütlülüğün çabayla ilişkisi vardır. Nedir bu örgütlülük çabaları? Örgütlenmek için bilinç gerekir. Örgütlenme için bilinç ve sürekli propaganda yapacaksın, halka bilinç taşıracaksın. Onu propagandayla taşıracaksın, küçük gruplara sürekli halkın çıkarlarına uygun bilinci taşıracaksın. Halk bağları oluşturup küçük gruba aşılayacaksın. Bu ajitasyonla geniş topluluklara hitap edersen halk bağları olur. Propaganda ile dar gruplara hitap edersen, bu da kadro bağları olur ve böylelikle eylemliliğini göstermiş oluyorsun. Büyük bilinç taşıyıcısı olmazsan örgütlenme yapamazsın.

Örgütlenme yapmak için çok konuşma yapacaksın; ajitatör gibi, geniş kitlelere hitap eden hatip gibi veya küçük bir gruba sürekli fikir aşılayan bir propagandacı gibi, ikisini ne kadar ustaca yaparsan kesin en büyük eylemin sahibi sensin. İster legal, ister illegal, ister silahlı, ister kitlesel bütün çalışmalarda bu bilinç örgütlenmesi işi, onun ajitasyonu esastır. Ajitasyon, bir yerde kitleyi kışkırtmadır, serihildana kaldırmadır veya kadroyu örgütlendirme, yani ona sürekli propaganda etmedir. En büyük eylem budur.

Ustalar da şunu söyler: "Örgütlenmenin kendisi eşittir eylem". Örgütlenmeyi böyle geliştiren kişi en büyük eylemi de yaratır. Nitekim sağlam bir örgüt bağı oluştuktan sonra, o örgüt kendiliğinden eyleme yürür. Askeri, siyasi, ekonomik, sosyal birçok hedefe yürür. Çünkü örgütlü güç boş durmaz, örgütlü güç kurulmuş bir mekanizmadır, bomba gibidir. Nerenin üzerine giderse patlar ve sonuç alır.

Bir yerde başarılı eylem yoksa orada yeterli örgüt yoktur. Bir yerde hata varsa, orada örgütlenmede ciddi bir yanlışlık vardır. Bir yerde eylem tehlikeli ve kayıplara da yol açıyorsa, orada örgütlülük düzeyi hiç göz önüne getirilmemiştir. Bir yerde sağlam eylem varsa, orada sağlam örgüt vardır. Muazzam başarılar getiriyorsa, orada oldukça örgütlü bir yönetim vardır. Bunlar birbiriyle bu kadar bağlantılıdır.

O halde, tüm bunlar doğruysa, bunlar parti tanımını ihtiva ediyor, böyle bir parti anlayışına ulaşmışsanız, partilileşmeyi böyle anlıyorsanız hem anlayış, hem de çabalarla bu temelde kendinizi partiye katmışsanız ve bunu yaşamın kendisi haline getirmişseniz, sizin bütün yürüyüşünüz parti yürüyüşüdür, başarı yürüyüşüdür. El atacağınız her görevde bazı talihsizlikler olmazsa başarı gelecektir. Eğer pratiğinizde fazla başarı yoksa, bilin ki sizin yürüyüşünüz parti tanımına göre değildir; ya bir sağ-sekter, ya bir sol-sekter, ya bir çaba yetersizliği, ya da bir intiharvari gidişin sahibisiniz. Dolayısıyla kendinizle birlikte çevrenize de, iradeniz dışında örgüte de zarar vermeniz kaçınılmazdır.

Örgütlülük kolektivizmdir

Diyebilirsiniz ki, "ben iyi niyetliydim, çok çaba harcadım, çok çalıştım". Ama bir partili gibi çalışmadın, partinin tanımına göre çalışmadın. Dünyada bizim halk kadar çalışan bir halk var mı? Ama aynı zamanda bizim halk kadar yoksul ve haklarından yoksun başka bir halk da var mı? Neden? Çünkü partisi yoktur, örgütü yoktur, yönetimi yoktur. Başka örgütlerin çizgilerinin emir eridir. Dolayısıyla onlara çalışır, kendini yönetemez. Yürüyüşünüzün başkaları adına olması yanı objektif olarak ağır basıyor. Beyninize örgütsüzlük yerleşmiştir.

Örgütlülük kolektivizmdir. Ondan sıkılmışsınız, daha doğrusu öyle bir kolektivizm parçalanmıştır. İlla bireyci olmak istersiniz, kendiliğinden yürümek istersiniz. Çünkü size yaşam diye, felsefe olarak, pratik olarak benimsetilen budur, bundan zevk alırsınız. Bu da örgütlülüğü inkardır, kolektivizmi inkardır. Sonuçta bu yürüyüş bir felakettir. Nitekim pratiklerinizde ummadığınız ve sizleri de hayrette

bırakan esas neden, gerçek bir parti tanımına göre kendinizi yürütmeyişiniz, en başta da örgütlenmeyişinizden kaynaklanıyor.

En değerli yönetim örgütlü yönetimdir

Gayet tabii örgütlülük en zor eylemdir. Örgütlenme en gelişmiş bilinçtir, örgütlenme en gelişmiş yönetimdir, hassasiyettir, çabanın en özlü ifadesidir. En değerli yönetim, örgütlü yönetimdir. Doğru bir örgütsel yönetim savaş yönetiminin de özüdür. Böyle olursanız askeri çizgiyi çok güçlü örgütleyebilirsiniz, ekonomik çizgiyi çok iyi örgütleyebilirsiniz, lojistiği çok iyi örgütleyebilirsiniz. Halkı da çok iyi örgütleyebilirsiniz, diplomasiyi de örgütleyebilirsiniz. Neden? Esasta parti çekirdeğinin örgütsel yönetimine akıl erdirdiğimiz ve onu başarıyla yaptığımız için diğer bütün örgütsel yönetimler çok rahatlıkla yürütülebilir.

Bu tanıma göre sizin yürüyüşünüz felaket derecesinde. Şu anda parti gerçekliğinizi çözdüğünüzde, onun tarihsel boyutlarına kadar indirgediğinizde göreceğiz ki siz hatayı, parti tanımına göre yapmamakla ve yine en büyük yanlışlığı parti tanımına göre kendinize bir istikamet vermemekle yapmışsınız. Ve bütün çabaları, yalnız kendi çabalarınızı değil, özellikle önderliksel çabaları boşa çıkarıyorsunuz. Daha da kötüsü, bu yürüyüşünüz kendinizi, ister hatalarınızın, kusurlarınızın sonucu olsun ister bazı başarılarınızın sonucu olsun, tam gerçeklikle bağlamadı. Bazıları kaybetmişse, doğru olduğunuz ve kazandığınız halde o kayıp sizin de kaybınız oluyor. Ve bazıları kazanmışsa, siz tamamen kaybettirdiğiniz halde ona da sahip çıkmakla büyük haksızlık, dolayısıyla kendinizi kandırmayı yaşıyorsunuz.

Gerek güncel, gerek tarihi açıdan pratiğinize baktığınızda en tehlikeli yanınızın bu olduğunu rahatlıkla belirtmek mümkündür. Bunu da kötü niyetli değil, çok iyi niyetli, varını-yoğunu ortaya koyarak yapıyorsunuz. Ama parti tanımına göre olmadığı için, bu parti yaşamına verilen koca bir zarar oluyor. Burada muazzam bir tepkicilik var. Kendi kendini savunma keyfiliğine kılıf biçme, haklı gösterme, neden örgütlenmeye gelememiş, bunun bahanesini her tarafta arama, parti tanımının tüm ölçülerine göre kendini sağlam görme, hep başkalarını suçlu görme ve böylece parti yürüyüşünü keyfince yorumlayıp götürme var.

Parti imkanları arttıkça, örneğin Önderlik tarzının partiyi bütün iç-dış engellemelere rağmen sürdürmesi geliştikçe, buna yüzde yüz engel teşkil edenlerden tutalım önemli düzeyde gereklerini yerine getirmeye çalışanlara kadar hepsinin, "ben de tam bunun sahibiyim" demesi var. Sen yetersizsin ve tersini yapmışsın, nasıl sahip olacaksın? "Partinin hatalarının sonuçları benden uzak dursun, başarıları benim olsun" anlayışı veya başkalarının yanlışlıklarının kurbanı olma, kendi doğrularına da sahip çıkamama tersi bir yaklaşım oluyor. Ve böylece de parti tarihinin en körce, en oportünistçe tanımına denk gelen bir anlayış, bir yaklaşım tarzının sahibi olursunuz.

Burada ölçüler fena dağılmış. Parti tanımı bir tarafta, diğer tarafta sizlerin yaşam süreciniz. En kötüsü de kemikleşme var. Parti vicdanının tıkanması var, parti hassasiyetlerinin bir tarafa bırakılması var. Bunun da sonucu daha fazla bireycilik, eski toplumun, hatta düşman düzeninin etkilerini dobra dobra taşırma var. Hiç sıkıntı bile duymadan nereye götürür, ne götürür demeden kendini dayatma. Bu artık tam bir vicdansızlık halini almıştır ve bu tipi durdurmak artık imkansızdır. Çünkü emeğinin çok üstünde bir parti itibarını yakalamıştır, parti olanağının başına geçmiştir. Rüyasında bile belki de görmediği bir kişisel etkinliğe kavuşmuştur ve onu bırakmamak için on defa kelleyi de koltuğuna alır. Orada bir cani bile kesilebilir. O yetkiyi, o gücü elinden kaçırmamak için her türlü iftirayı yapar, her türlü demagojiyi kullanır, olmazsa küser, olmazsa alttan oynar, daha da olmazsa kaçar.

Partilileşmeyi kişiliğinde uygulayan, zaferin garantisidir

Parti içinde güç kazanmış ama yanlış, parti tanımının dışında güç kazanmış kişi, bu anlamda tam bir beladır. Düşmanın gizli kontraları, onun yanında solda sıfır kalır. Düşmanın gizli kontrası, provokatörü, parti içinde ufak bir zarar verir, açığa çıkar. Bu ise genellemeci, yani tasarrufçu olduğu için, tüm gücü ustaca kontrolüne aldığı için ve üzerine de açıktan tasarrufatı egemen kıldığı için, tehlike sınırı artık akıl almaz ölçüdedir. İktidar uğruna öncelikle babasını asan çingeneye benzer.

Kürt olayında bu şiddetlidir. Duyguları, düşünce ve bilinç birikimi çok geri ve çarpık olduğu için, bunların toplam ifadesi örgüt gücüyle birleştiğinde, bu bir canavar olur, canavar kesilir. Artık onu durdurmak imkansızdır. Nitekim bizim önder militanlarımızın, komutanlarımızın yürüyüşünün bu hatalı biçimlerini durduramıyoruz. Ölüme gidiyor, kendisiyle birlikte altın değerinde değerleri bitiriyor.

Öncelikle yapılması gereken, onu durdurmaktır. Tabii bunun zıddı da, emeğinin farkında olmayan köle kadro tipi, hamal kadro tipidir. İşler kötüye gidiyor, kendisi de boşa gidiyor, umurunda bile değil. Artık bastıran bireyin, işi alıp götürenin emrine takılmıştır. Parti tanımı bunu da kabul etmez. Parti tanımına göre katılım kolektiftir, inisiyatiflidir, doğruya sonuna kadar evet, yanlışa ve yetersizliğe de sonuna kadar yanlış demek inisiyatifini her kadrosuna tanır. Kadro bu inisiyatifini kullanamadığı için, baştaki uçurumun kenarına da götürse, boyun eğer. Hatta birlikte düşer.

Halbuki biraz sesini kaldırsa bunlar olmayacak. Ölçülere göre bu gidişat doğru değil, taktiğe uygun da değil, çizginin uzun vadeli çıkarına uygun değil. Parti tanımının militanlık asgari ölçülerine de uygun değil, yaşam ölçülerimize uygun değil, "Heval, partililik ölçülerimiz bunu kaldırmaz, gel sana doğrusunu göstereceğim, seni ikna edeceğim" dendiğinde, "Yok ben ikna olmuyorum, ben bastırıp götüreceğim" cevabını veriyorsa, "Hayır, partiye bağlılığımın, parti tanımına uygun katılımımın bir gereği olarak ben seni önce teşhir ve tecrit edeceğim. Bu da olmazsa senden kopacağım. En yakın bir parti organına gideceğim ve ayrıca varsa gücüm tedbirini de alacağım ve ayrıca seni doğruya davet edeceğim" biçiminde mücadeleyi vermesi gerekir.

Tabii bunun da ne ölçülerini, ne yerini, ne zeminini bilmediği için, kurnaz kimse, bastıran kimse alıp götürüyor. Ondan sonra da hamalvari çaba sahibi sıkılıyor. Neden böyle oluyor diye şikayet ediyor, bunalıma düşüyor, tıkanıyor ve bu da daha fazla partinin başına bela oluyor. Diğeri daha da bunların canına okuyor, problemi kangrene çeviriyor. Artık partinin bin bir emekle topladığı bütün değerler, bu iki tarafın karşılıklı uzlaşması temelinde bir dinamitten daha fazla dibine bir patlayıcı yerleştirilerek bertaraf ediliyor.

Dolayısıyla temel sorununuz; eğer gerçekten bir partililik niteliğiniz varsa, bu niteliği bütün parti tarihine uygulamadır veya parti tarihini bu temelde incelemek ve güncel partileşme sorunlarına bu yaklaşımla çözüm gücü olmaktır. Bu anlamda parti tarihini doğru çözen, parti tanımını da esas alarak doğru çözen, güncellikte de böyle bir partilileşmeyi kişiliğinde uygulayan zaferin garantisidir, çizginin başarısının garantisidir. Herhangi bir yerde doğru çalışma tarzının garantisidir. Tüm bu ortaya çıkacak yanlışlıklara karşı panzehirdir. Ne kadar sorun varsa çözer. PKK militanı budur. Onun için her gün parti tarihinin bilincine ihtiyaç vardır. Bu partiyi parti tanımına göre kim yaşatmış, nasıl yaşatmış, iç-dış bütün alanlarda, zindanda, dağda, Avrupa'da nelere karşı nasıl mücadele edilmiştir? En önemlisi de gerçekten bu parti şimdiye kadar nasıl yaşatılmıştır, bunun can alıcı kısmı nedir?

Çabalarıma, düşman bile kulağını kabartıyor

Bugünlerde çok duyulan bir Önderlik hikayesi vardır, benim hikayem! Bu şimdi ulusal hikaye haline gelmiş. Ulusal Önderlik, ulusal kahramanlık, ulusal yaşam ne denirse denilsin, herkes bir anlam yükleyerek çıkış yapmak istiyor. Hak edilmiş mi, edilmemiş mi? Böyle bir Önderlik var mı, yok mu? Bunları incelesinler, yazarlar ve siz militanlar da inceleyin. Fakat bana sorarsanız, ne kadar zor da gelse, çok ilginç olduğu kadar da çok anlamlı, anlamlı olduğu kadar da çok ustaca, ustaca olduğu kadar da çok yiğit!

Amansız çabalarla yürüttüğüm parti tanımı ve işte onun günümüze kadarki tarihi. Bunu anlamayanlar bana göre ne yeni Kürt çözümlemesinden bir şey anlar, ne savaş tarzından, ne yurtseverlikten, ne de duygulardan bir şey anlar. Bunu da abartma olarak söylemiyorum. Düşman bile kulağını kabartıyor. Ben, "Çiller-Erbakan izdivacı tehlikelidir" diyorsam, ikinci gün "oldu" diyor. Ben "Araplarda bir bloklaşma var, PKK ondan yarar görecektir" diyorsam, bir bakıyorsun ertesi gün bunda bir keramet vardır diye politika değişikliğine gidebiliyor veya ne kadar eleştirdiğimiz bir şey varsa sahip çıkıyor. Yani düşman bunu tersinden yapıyor. Başka bir öğrenme yeteneği de yoktur. Saygı duyuyorum böyle bir düşmana, iyi öğreniyor.

Geçen gün milyonlara da açıkça söyledim. Bir askeri genelkurmayı, bir onun sivil uzantısı, "Bu işe Apo gölgesi düşmüştür, kabul etmiyoruz, parlamentomuza yansıyor, hukuksal alanımızı bozuyor, bu adamlar bunu anlamıyor" diyor. "Haddimizi fazla zorlamasınlar" diyor. Ben şunu söyledim; güzel tespit etmişler, doğru tespit etmişler ve saygı duyuyorum. Ama ortada savaşanlar ukala gibi anlamıyorlar. Anlamadıkları için, tedbirleri yok. "Gerçekler başkadır" diyor. Aslında başka değil, gerçekler böyledir. Ondan sonra hopluyorlar, zorluyorlar. Ondan sonra "insan hakları", ondan sonra "Uluslararası güçler neredesiniz" diyorlar. Güç mü yok. Güçler çoktan mevzilenmiştir. Sen orta yerde kendini damdazlak bırakmışsın, kendini mevzilere göre yatırmamışsın. Vakti zamanında yapılan çağrılar var, ona kulak kabartmışsın, bildiğini okumuşsun. Artık biz yaşarsak belki idamlıktan kurtulurlar. Yani yaşamları da şu anda bizim bir görevimizdir. Önderlik gerçeği bu! En uzak olanlar da, en karşıtları da buna dahildir.

Güney Kürdistan önderliği tamamen aleyhte çalışıyor ama "Bir gün bile siz olmazsanız, yaşayamayız" diyor. Bu da bir politik tutum. Bunlar da varsın böyle yaşasın. Bu uç noktalardan alın, kendi merkezimize kadar getirebiliriz, "Sen bize gereklisin" diyor ama bazen de "canına okuruz" diyorlar. Hele en dost bildiklerimiz bile, "Ne zaman ölecek de mersiyeler okuyacağız, kendi kendimizi yaşatacağız" diyorlar. Hayranımdır, fakat yaşamasını benim ölümüme dizeceği mersiyelerde buluyor. Bu bir gerçek! Bunun egosu yaşamla değil, ancak ölüyle tatmin olur. Bu sadece dışarıdaki dostlarla sınırlı değil, içimizde de böyledir. Tüm gücünü, tüm imkan ve olanaklarını bizden alan kadro, bir bakıyorsun ki, "Benim yaşamım senin ölümünden geçer" diyor. Nasıl ölümünden geçer? Aslında bu bir egoizmdir. Orada bazı duygularını, yerine göre keyfiliklerini istediği gibi yaşamak istiyor. Bu yaşam değil, bu yaşarken hazır ölümdür, ölüme hazır koşuştur. Çünkü bu yaşamın kendi başına yirmi dört saat direnme, ayakta kalma imkanı yok. Düşmanı, bu yaşamı gerçekten bir vuruşta yerle bir ediyor. Onu yaşatan, Önderliğin çabalarıdır. Ama ona gerekli olan, o an keyfini yaşamaktır.

Örgütlülük Önderliktir, Önderlik örgütlülüktür. Bu kadar iç içe geçmiştir. Tabii örgütlülüğün çabayla ilişkisi vardır. Nedir bu örgütlülük çabaları? Örgütlenmek için bilinç gerekir. Örgütlenme için bilinç ve sürekli propaganda yapacaksın, halka bilinç taşıracaksın. Onu propagandayla taşıracaksın, küçük gruplara sürekli halkın çıkarlarına uygun bilinci taşıracaksın. Halk bağları oluşturup küçük gruba aşılayacaksın. Bu ajitasyonla geniş topluluklara hitap edersen halk bağları olur. Propaganda ile dar gruplara hitap edersen, bu da kadro bağları olur ve böylelikle eylemliliğini göstermiş oluyorsun. Büyük bilinç taşıyıcısı olmazsan örgütlenme yapamazsın.

Bir Kürt felsefesidir; ne olursa olsun, yeter ki kendini bir gün yaşasın. Mesela ben boşuna sigara meselenize yüklenmedim. O sizin bir alışkanlığınız. Bir güzel çekersiniz, sizin için bu önemlidir. Kocaman işkencelere dayanırsınız, savaşırsınız, ama onsuz yaşamaya dayanamazsınız. Bu sevdalınız gibi bir şey. Ama doğru değil. Bu bir kişilik göstergesi. İstediğiniz kadar beni kandırmaya çalışın, "Ben başka işlere de varım" deyin. Hayır! Bir çırpıda bunları aşamayan kişi tıkanmış bir kişiliktir. Kendinden vazgeçmez; ya kendini ölü gibi katar, ya da keyfi uğruna bütün bir örgütü yıkar. Kendini yaşamak için yapar ve tehlikelidir.

Bu bireyci kişiliği demek ki yıkmak gerekir. Kapitalist ülkelerde bu kişi bir trösttür, bir karteldir, bir holdingdir, kanser gibi büyümüştür. Ama Kürdistan gibi bir toplumda ise, bir zavallıdır, yoksulun yoksuludur, bir kırıntı ekmek için kırk takla atan birisidir. Ama yine kapitalisttir, yine bireycidir, egoisttir. Bizdeki bireycilik çok tehlikeli yoksulluk ortamının bireyciliğidir. Gözünü kırpmadan bir tavuk için kardeşini, komşusunu öldürür. Bu çokça görülen bir durumdur ve yoldaşını katletmeye götürür. Bastırır, söylenmedik söz bırakmaz. Bu küçücük bireyciliği yaşamak için bunu yapar ve bu en tehlikeli egoizmdir, bizde de yaygındır.

Şimdi kolektivizme gelmeme, ortak yaşama gelmeme, ortak paylaşmaya gelmeme, duygularda, düşüncelerde ortaklığa hitap etmeme, ondan zevk almama çoğunda yaşanıyor. Benim olsun da ne olursa olsun anlayışıdır. Bu konularda da benim sıkça verdiğim bir örnek vardı. Bizim köyde Dedo diye birisi vardı, iki-üç öküzün kaldığı, gübre ve suyla karışık bir yerde kalırdı, biz Dedo'yu oradan çıkaramazdık. Orası onun için bir cennet köşesiydi. Kokusu onu sarhoş ediyordu. O birkaç öküzü ile adeta öyle yaşam kurmuştu ki, kellesini koparsan köylü cemaatine girmezdi. Bir dakika bile tahammül edemezdi. Hep oraya koşardı ve herkes "Dedo" diye ona güler geçerdi.

Bu felsefe sanıyorum Kürt felsefesidir. Kendine göre bir köşe kurmuş, bir takım putları içine yerleştirmiş, hep oraya takılıyor. Aslında bu doğal bir şeydir. Çünkü insan ancak kendisinin olan şeylerle yaşar. Bizde de kendisinin olan şeyler, Dedo'nun kendisinin olan şeylerdir. Birkaç tane hayvanı vardır, birkaç varlık mıdır, değil midir o da belli değil, zavallı iki-üç çocuğu vardır, varsa biraz kıraç toprağı vardır. Her şeyi odur, onlardan başka bir şey düşünmez.

Bunun sizin gerçekliğinize yansıtılışını düşünün. Sizin Parti içindeki kümelenmenizi, duruş şeklinizi belirliyor. Onun için kolektivizme gelemezsiniz. Yani Dedo'nun köy cemaatine girememesi gibi, etkileyici genel konuşmalara gelemezsiniz. Dedo gibi gider hayvanlarınızla, yani putlarınızla konuşursunuz. Gün ışığına gelemezsiniz, hep bu karanlık ve hiç penceresi olmayan ahbap-çavuş tekkeleriniz vardır, gizlice gidip fiskos edersiniz. Neden? Çünkü onlar sizindir. Ama ben de daha o zaman görmüştüm ki, bunlar bizim olacağına hiç olmasın. O gün bu gündür ne yaptık? Genele hitap eden düşünce, genelin beğenisini kazanan çalışmalar, giderek dünyayı bile etkileyecek çalışmalar sergiledik. Çok utanç verici durumdan, o izbe yaşamından, böyle uluslararası alana bile etkide bulunacak bir yaşam tarzına ulaştık.

Bu bizim parti yaşamımız, yeni yaşam felsefemiz, bizim yürüyüşümüzün özünü temsil ediyor. Bakın, siz bu yürüyüşün neresindesiniz? Sizin yürüyüşünüz önemli oranda benim komşularım olan Palo'yla Dedo'nun yürüyüşüne benziyor. Zırnık kadar onu aştığını sanmıyorum. Hatta daha da tehlikeli. Onlar emekçiydi -ki, başkalarının değerlerine göz dikmezlerdi, asla bunu yapmazlardı, sizin daha fazladan kötülüğünüz, birçok değerin üzerine kurulma gibi bir tehlikeniz de var.

Bizim zafer kazanmış tarzımız var, onda ısrar edeceğiz

PKK içinde bu tehlike kesin vardır. Emeğinin çok üstünde yetkiye konmak veya bunun tersi emeğinin savunusunu bile yapamamak. Bu çok yaygın, şu anda egemen olan da budur. Bunu aşmak için ne gerekir? Yönetim olayını çok adaletli yürütmek lazım. O da nedir? Parti tarihine, parti tanımına göre yürütmek. Bütün birikim değerlerini savunmak, korumak ve eğer bu değerleri paylaşacaksak yeteneğine göre değer teslim etmek. Yönetim, haksız olarak elinde birikeni elinden alır. Hakkını, yetkisini doğru kullanmayana, "Hakkın şudur, yetkin şudur, sahip çık" der ve sonuçta örgütsel işleri düzeltir, yönetir, götürür. Dikkat ederseniz, sizin çalışma tarzınızda bunlara yer yoktur.

Tanıma göre parti içinde değerler nasıl paylaşılır? Nasıl adaletli korunmalı ve geliştirilmeli? Bu sizin umurunuzda değil. En değme olanınız da, basit bir hamal gibidir. "Çalışıyorum işte" diyor. Sonuçta kurt mu kapıyor, karga mı kapıyor, farkında değil. "Bunun karşılığında parti bana bir şey vermeli" diyor. Ne vermeli? Köylü veya küçük-burjuva yaşam tarzı var, onu istiyor, "Bu kadar çalıştım daha yetmiyor mu?" diyor. Heval, sen köylü olmak, küçük-burjuva kalmak için partiye girmedin ki! Sen değişip dönüşmek için, kolektif bir savaşçı olmak için partiye girdin. Bir halkın kurtuluşçusu olmak için girdin. Ama bakın, hepinizin en değmesi bile, bir köylü veya kentli küçük-burjuva olmaktan öteye gidememiştir. Hak taleplerinize bakın, hak arayıcılığınıza bakın, tamı tamamına böyle değil mi?

"Ben partiye verdim, parti neden bana hâlâ dilediğimi vermiyor" diyorsunuz. Bu tanımın dışında tek biriniz var mı? Yok! "Ben çalışıyorum, parti ne zaman karşılığını verecek" demek yanlış! Daha ilk girdiğinde bile karşılık istemeyeceksin. Karşılık zaten elde ettiğin o andır. Nedir? Manevi gururdur, yediğin ekmektir, yoldaşlık sevgilerindir, yoldaşlık tutkularındır, heyecanındır. Bu mükafat sana yetmiyor mu? Ama dikkat edin, içinizde böyle tatmin olan yok. Ya nasıl? Bir gün fırsat bulursa, yetkileri ele geçirirse, kendine dayalı bir şeyi kurar ki, kimseyi yanına yaklaştırmaz. O eski despotlardan daha fazla feodal olur. Veya bir köledir, yetkilerini ele ver, cömerttir, hepsini bir çırpıda sağa-sola dağıtır. Eskinin bir ekmek kırıntısı için yalvaran kölesi, bütün değerleri elden çıkartır. Bu da çok tehlikeli! Önemli bir bölümünüz böyle bir kölenin değer harcaması konumunu yaşıyor. Önemli bölümünüz de despottur, feodaldir. Kişiliğin gasp eden tarzını yaşıyor. Diğer önemli bir kısım da orta yolcu, ne olup bittiği konusunda kafası karışık, çaresiz zavallıyı oynuyor. Önemli oranda sizin tanımınız böyledir.

Kendinize uygularsanız, hangi yolun yolcusu, hangi tarzın sahibi olduğunuzu kesinlikle göreceksiniz. Doğru mudur bunlar? Hayır! Bu üç yöntem de, yaklaşım tarzı da partililiği ifade ediyor mu? Hayır! Partinin Önderlik gerçeğine göre midir? Hayır! Sınıfsal nedenleri bellidir, sonuçları bellidir. Ben de iddia ediyorum ki, bu benim tarzım değil. Bu, PKK tanımına göre de değil, kendinize göredir. Bu bir çelişkidir ve çözümlenmelidir. Çözümlenmeyi hangi temelde yapacağız? Sizlerle uzlaşarak mı, sizlerle kanlı dövüşe geçerek mi yapacağız? İkisini de esas almamalıyız. Ne sizinle uzlaşabiliriz, ne kanlı-bıçaklı olabilirsiniz. Bunlar eski toplumun yöntemleridir.

Çoğunuz buna hazırsınız, adeta "gel beni döv" diyorsunuz. Hayır, ben bu kavga biçimine girmem veya seninle anlaşalım demem. Hayır, anlaşmayacağım, uzlaşmayacağım. Canın da çıksa senin anladığın tarzda kavga da etmeyeceğim. Ne yapacağız? Bizim zafer kazanmış tarzımız var, onda ısrar edeceğiz. Nedir bu ısrar? Parti tanımına göre yürümek! Büyük bir yürüyüş! PKK'yi PKK yapan, bu halkı dirilten, bugün de uluslararası hak sahibi durumuna getiren tarzdır.

Önderlik tavizsiz bir anlama ve uygulama gücüdür

Bu dava sıradan bir dava değil. Son yüzyılın son çeyreğinde yakaladığımız en önemli fırsat, yürüyüştür. Hiç kimse hiçbir gerekçeyle bu son fırsatı, şans yürüyüşünü hiçbir gerekçeyle elimizden alamaz. Ne buna gerek var, ne buna gücü vardır. Cüret etmek bile kimsenin haddine olamaz. Şimdi yapılması gereken, gençsiniz, tecrübelisiniz, mütevazı olacaksınız. Onun anlayışına, onun vicdanına, onun gelişimine değer biçeceksiniz. Buna nasıl ulaşmalıyız, nasıl yaklaşmalıyız? Bunun için inceleme yapacaksınız, tartışacaksınız ve "Parti denilen olayı yakaladım" diyeceksiniz. En temel görev bu oluyor; öncelikle partilileşme! Bu konuda belirttiğim sakat yaklaşımlarla, üç sahte yolla kendinizi kandırmayacaksınız ve partide bunun uygulamasını dolaylı ve direkt içerikte veya biçimde yapmayacaksınız. Bunu yaptınız mı Önderlikle çelişirsiniz, çeliştikçe de Önderlik çok örgütlü olduğu için ya da esas belirleyici olduğu için, sizi daraltır, en son ya bir provokatör olarak içinden kopartır atar veya bir hamal olarak maskenizi indirir, size gerekli olan yeri gösterir. Ya da despotsanız, onun da ne olduğunu gösterir ve yere oturtur.

Önderlik bu konuda tavizsiz bir anlama ve hem de bir uygulama gücüdür. Bağlılık ancak bu güce bağlı kalınarak, onu yürütmekle mümkündür. Bir provokatör, bir ara "Hiç de böyle düşünmüyorduk" diyordu. "Her yiğidin, her PKK'linin kendine göre bir tarzı olmalı, bir yoğurt yiyişi olmalı" diyordu. Zaten bu daha sonra belli oldu. Daha ilk başlarda nereye götürmek istedikleri belli oldu. Bunu diyen, bir dönem sonra da aynı zamanda şunu da ekliyordu: "PKK 1973'te nasıl toprağı yararak çıktıysa aynen öyle gömmek gerekiyor" diyordu.

Daha sonra bu TC'nin taktiği oldu: PKK tarzını PKK'ye uygulamak, yani nasıl doğmuşsa öyle yerin dibine batırmak! Ben ne yaptıysam, tam benim karşıtımda, kimliğimde, tarzımda kişilik ortaya çıkarmak istedi. Ben nasıl hareket ettiysem, ben kime nasıl yaklaştıysam, hatta cumhuriyete, TC'ye nasıl yaklaştıysam, onlar da aynen onu bana uyguladılar. Hem de inanılmaz bir ustalıkla! Tabii taklitçiler esası belirleyemez. Asıl biz olduğumuz için, bunları açığa çıkarmakta da zorlanmadık. Onlar yerine gömülmesi gerektiği için, kendileri gömüldüler. En sonunda TC'nin kendisi gömülmeye doğru gidiyor. Kemalizm'in en nefret ettiği Erbakan'ın kollarına kendi kendini vermesi budur. Kim yaptı bunu? Biz yaptık. Önderlik bu kadar hakimdir.

Sizin politikada, güç meselesinde bunları anlamanız gerekir. Herkese öneriyorum, dosta-düşmana da söylüyorum; olup bitenin hikayesini anlayın. Eğer yeni bir nizama kavuşmak istiyorsanız, hele ordu olmak istiyorsanız, bunu adınız gibi belleyeceksiniz.

Ben bireysel anarşist savaşları ne yapacağım? Bunlar Kürdistan'da dolu ve her gün düşmanı güçlendirmekten başka sonuca yol açmıyorlar. Bu bireysel savaşçılar, bu bireysel kendine sevdalanmış kişilikler zarar üstüne zarar veriyor. Bana, örgütün ölçülerine uyum gösterenlere, yani nizamı, işleyiş esaslarını temel alanlara ihtiyaç vardır. Bunlar yürüyüşü sağlam götürecekler.

Kürt tarihinde bireysel başıboşluk hat safhadadır ve birbirine ihanet etmeyen önder yoktur. Siz bunu benim de başıma getirmek istiyorsunuz. "Biz de bunları uygulayalım" diyorsunuz. Hayır! Benim en büyük eylemim tarihe bu noktada "dur" deme eylemidir. Sen bu ihaneti, bu anarşizmi, bu bireyciliği dayatamazsın. Biliyorsunuz, ben iyi bir savaşçıyım. Örgütsel yönetim işlerinde akla karayı seçerim. Bir maceracı gibi kendi dengelerimi bozmam. Hiçbir zaman, hiçbir cephede, hiçbir yerde haddimi aşacak veya beni tehlikeye yuvarlayacak adımları atmam. Neden? Çünkü örgütsel bir yöneticiyim.

Önce örgüt nizamına göre kimin amacı neye yöneliktir, her gün onunla uğraşırım. Ölçerim, terazinin bir şu kefesine, bir bu kefesine koyarım. Bu ne kadar ölçüye geliyor, bu ne kadar gelmiyor? Bunu yapan adam neyi ortaya çıkartır? Senin kaç gram değerinde olduğunu ortaya çıkartır. Ve ona göre yer verir, ona göre yetki tanır, ona göre seninle savaşır. Çünkü ölçü dışısındır. Dengeyi boşuna zorluyorsan, şu noktada şu kadar fazlalığın var, şu noktada hafifliğin var demektir. Bütün bunları ölçüye uydurur ve tam dengeye ulaştırır. Bu örgütsel yönetimdir. Bu ölçüleri kendinize uygulayın. Akıl nerede, vicdan nerede, siz nerede?

Üslup, tarz, tempodan hiç bahsetmiyorum. Peki nasıl başaracaksınız? Nasıl bu verdiğiniz sözlerin, aldığınız kararların uygulayıcı gücü olacaksınız? Ağlayan kişiliğinizle bir canınız var, onu ateşe atacaksınız. Bu aşamada halk savaşı hiç böyle kazanılır mı? Hele özel savaşa karşı bu savaşçılıkla bir şey elde edebilir misiniz? Aklınız bunu alıyor mu? Bunun için çoğunuza sarhoş gerilla diyorum ve durumunuza üzülüyorum. Büyük kısmınız da ölçülerden kaçıyor. Kaçışlarınızı durdurmak için düşmana harcadığımız çabanın on katını harcıyoruz. Ölçüleri bozan, dengeleri dağıtan olumsuzluklarınızı önlemek için akla hayale gelmez sabır, tahammül gücü gösteriyoruz, farkında değilsiniz tabii.

Açık söyleyeyim; aile ocağındaki yetişme tarzınız tam düşmanca, TC okullarındaki yetişme tarzından daha tehlikeli.

Bizim de kendimize göre bir yiğitlik anlayışımız var. Orta çağlarda şövalye tarzı bir savaşçılık vardı. Bu çağda da benim örgütsellikle savaş tarzım var. Kim karşıma çıkacak? Çoğu kendini denedi, ne yiğitler vardı, hepsi nerede şimdi? Parti içinde çoğu kendini denedi, hemen saldırıya geçtiler. Şimdi çoğu nerede? Belki siz pusudasınız ve çağrıcılarınız "Zamanı kollayın" diyor, belki de kulağınızı kabartmışsınız, ne zaman ikmal günleriniz gelecek? Yok öyle bir gün, özellikle ben oldukça yok. Belki de almış olduğumuz tedbirlerle yüzyıllarca da olmayacaktır. Çünkü halklara kazandırılanı, halkların elinden almak mümkün değildir.

Öyle bir büyütülüş şekliniz var ki, her birisi korkunç bir bela. Aman Allah'ım! Nasıl bir halktır, bu böyle üremiş. Hepsi kanserli! Tabii siz farkında değilsiniz ama çürüme halindesiniz.

Bana dayanarak ulusal kurtuluşçuluk yapmak moda şimdi. Hatta beni bile beğenmemek moda şimdi. Ama ben, beylere, bayanlara söylüyorum; gel bu düşmanın karşısında bir gün bile onurlu diren, başarılı bir tane iş yap, Apo senin kölen olsun, sana her gün hizmet etsin. Ben buna varım, sen de namusluca ayakta durmaya var mısın? Yok! Niye gevezelik ediyorsun? Niye konuşuyorsun? Yapamıyorsan, dayanamıyorsan, niye gevezelik ediyorsun? "Yapamıyorum, edemiyorum, bu kadar laubali alıştırılmışım, hep bu türlü işler için ayartılmışım" diyor. O halde otur oturduğun yerde!

Yiğit kişilik kendini doğru ifadelendiren kişiliktir

Önce dil kurallarını iyi öğren. Siyasi güç olmak istiyorsan, onun kurallarını iyi öğren! Önder olmak istiyorsan, kesinlikle tam tarzını kavra, seni alkışlayalım. Var mı böylesi? Yok! Hiç belli değil nerede olduğu! Böyle yaşam olmaz! Bu sefer de "ölüme koşarız" diyor. Bunun adı, ne yaşama ne de ölüme doğru gelmemedir. "Bırak, tarzımıza göre olacak" diyor. Senin tarzında şans yok! Bu nedir aynı zamanda? Önderlik gerçeğine, yaşam gerçeğine rağmen, düşman karşısında kafasını duvara vuracak, "direndim" diyecek. Boğa güreşleri var, boğalar nasıl birbirine girer ve daha sonra da başlarını parçalarlarsa, işte öyle bir tarz! Senin yaptığın boğa güreşidir, halk savaşı değil. Senin yaptığın işleri karıştırmadır, düzenleme değil. Senin yaptığın çirkinleştirmedir, güzellik değil. Ama umurunda mı? Sonuç ortaya çıkmıştır ki, birer zavallıdan öteye bir şey değilsiniz.

Yiğit kişilik kendini doğru ifadelendiren kişiliktir.

Yiğit kişilik hiçbir güçten çekinmeyen kişiliktir.

Neden çekinmez?

Yiğittir, çünkü yaptığı iş kahramancadır.

Neden çekinecek, neden kendini ört bas edecek? Ama içinizde böyleleri var mı? Kendisini böyle savunan var mı? Yok! Çünkü gerekçesi yok, çünkü yüksek başarıları yok, çünkü savunması yok, bilinçsiz ve çabası yanlışlıklarla dolu. Ne uğruna savaştığının farkında değil. Bakın, çoğunuzun durumu böyle değil mi? Peki o zaman niye yiğitliğe özlem duymayacaksın, bu çok mu gereksiz? Hayır! En değerli yaşamdır. Bunu ne güne erteliyorsunuz, erteletmenin ne gereği var? Anı anına temsil edilmesi gereken kişilik bu olmamalı mı? Bunlar partilileşmeye doğru verilecek cevaplardır. Bu cevapları doğruca, yeterince vermediniz mi, gerçekten de size yazık olacak.

PKK tarihi bu anlamda korkunç trajik bir tarihtir. PKK'lileşmenin ölçüleri dışında direniş tarihi; kaybetme tarihi, acılar tarihidir, zindanlar tarihidir, dökülmeler tarihidir. Hata ve yanlışın kurbanı olma tarihidir. İleride insan ciltler dolusu romanlara konu edebilir. Neden böyle oldu? Parti tanımına göre yaşayamadılar. "Biraz benim istediğim gibi olsun" dediler. Yani biraz bireycilik, biraz kölece olsun dediler ve bu tarihi böyle karman çorman hale getirdiler.

Şu anda benim en büyük savaşımım, heval bu parti tarihini doğru anlayacaksın demektir. Bu sana adından daha önce gereklidir. Önce parti tarihi, sonra adını kendine tak. Çünkü adım gibi biliyorum ki, doğrultamazsak, bu parti tarihine göre yetişmenizi ve katılımınızı düzeltemezsek, bundan sonra tamamen kaybedilir. Çünkü ben daha önce biraz daha genç, dinamik bir yaklaşımla birkaç parti daha yaratırım

diyordum kendime. Ama şu anda düşman her tarafı kuşatmış.

Bugünkü parti yürüyüşü durdurulursa veya ben durdurulursam sizin ömrünüz yirmi dört saattir. İlk hamlede yere serilirsiniz. Çünkü bu parti anlayışınızla durumunuz ancak bu olur, tek sebep budur. Yoksa düşmanın gücü değil. Partileşmemekte ısrar ettiğiniz için, doğru parti ölçülerine gelmekte çok zorlandığınız için, bu tehlike büyüktür. Yoksa partinin günümüzdeki olanakları her düşmanı devirecek kadar güçlüdür. Zaferi de belki yarından da daha yakın edecek kadar fazladır. Ama partili gibi kullanamama, temsil edememe, savunamama çok tehlikeli boyutlardadır ve tehlike buradan gelecektir.

Gerçekten anlamakta güçlük çekiyoruz. Neden dönemi yakalayacak, dönemi zaferle kapatacak partililiği halen yaşayamıyorsunuz, halen tepkilisiniz ve neden halen ondan kaçıyorsunuz? Derdiniz ne? Parti silahından başka hangi silah kurtuluşa götürebilir? Partinin özellikle doğru örgütsel, doğru örgütlenme, onun yönetim silahından başka hangi silah sizi hedefe taşıyabilir? En büyük silah budur. Bu silahı kullanabilen tek bir kişi bile yok. Kimisi "Askeri yanım gelişmiş" diyor, kimisi "Şu yanım gelişmiş" diyor. Bunların hepsi kendini aldatmadır.

Örgütsel yönetimin doğru olmadığı ister ordu, ister kültür, ister diplomasi, ister legal faaliyet, hepsi acı kaybetmekten kurtulamaz. Yapabileceğiniz en büyük yiğitlik, örgüt ölçülerini kendinize uyarlamaktan geçer. Ben bunu yıllarca bekledim. örgütlülüğü anlayacaklar, doğru örgütlenmeye gelecekler diye bekledim. Şimdi bakıyorum, size bırakılsa örgütün canına okumaktan çekinmeyeceksiniz. Artık bu noktada da dur diyorum.

Önderlik gerçeğinde artık bundan sonrasına bu biçimiyle geçit yoktur. Zorla mı sayımız çok diyeceksiniz. Ben tekim, bakalım çıksın birisi karşımıza, açıkça çok çıktılar ama hepsi yenildi. Bizim de kendimize göre bir yiğitlik anlayışımız var. Orta çağlarda şövalye tarzı bir savaşçılık vardı. Bu çağda da benim örgütsellikle savaş tarzım var. Kim karşıma çıkacak? Çoğu kendini denedi, ne yiğitler vardı, hepsi nerede şimdi? Parti içinde çoğu kendini denedi, hemen saldırıya geçtiler. Şimdi çoğu nerede? Belki siz pusudasınız ve çağrıcılarınız "Zamanı kollayın" diyor, belki de kulağınızı kabartmışsınız, ne zaman ikmal günleriniz gelecek? Yok öyle bir gün, özellikle ben oldukça yok. Belki de almış olduğumuz tedbirlerle yüzyıllarca da olmayacaktır. Çünkü halklara kazandırılanı, halkların elinden almak mümkün değildir. Dolayısıyla bu eski çarpık beklentileri bir tarafa itmeniz, kendinize yapabileceğiniz en büyük iyiliktir.

Kadrolaşmamızın en temel sorunu doğru temelde partileşmedir

Gençsiniz veya tecrübelisiniz; doğru olanı kazanın. Varsın, sizin de iyi bir yiğitliğiniz olsun. Bitsin sizin köylü kurnazlığınız, esnaf üç kağıtçılığınız, orta yolculuğunuz. Bundan şimdiye kadar ne yarar gördünüz? Kaldı ki bu hiçbir zaman kişiyi kendini yaşamaya da götürmüyor. Tam tersine, müthiş bilimsel inisiyatife ve kendi özgürlük dünyasına taşımaya götürüyor. Doğru özgürlük yaşamı; yiğitçe, başarılıca, düşman karşısında yenilmeyen, aldanmayan, gücünü çok iyi hesaplayan ve böylece emeğinin karşılığını çok iyi değerlendirerek bir yol alıştır ki, işte emeğine sahip çıkış bu temelde olur. Kazanılmış ülke, halk gerçeği ortaya çıkar ki, bu yaşamın kendisidir.

Bunun dışında yaşamı kim bekleyebilir ki? Ülke az-çok kazanılmaya doğru gitmezse, halk özgürleşmezse, sen birey olarak ne yapabilirsin? Çoğu, halka rağmen yaşamayı denedi. Günümüzde bu mümkün müdür? Demek ki bu boş, kuruntulu, çoğu geçmişten kalma avuntuları bir tarafa bırakın. Bu özgür yaşama götürmez, özgür vatana götürmez. Bireyin inisiyatifine, bireyin büyüklüğüne de götürmez.

Şu anda benden daha özgür, daha inisiyatifli birey yok. İstediğim gibi yerim, istediğim gibi gezerim, istediğim gibi konuşurum. Şu anda bu ülkenin en özgür ifadesine, yaşam tarzına sahip kişisiyim. Bundan daha büyük bireysel inisiyatif olur mu? Ama bu neyin karşılığında olmuştur? Böyle bir sıkı örgütlülük, örgütsel ölçülere sıkı sıkıya bağlılık, yani halkın emeklerine, elimden geldiğince örgütlenmesine, denetlemesine gösterdiğim bağlılıktan kaynaklanıyor. Ben başka gücümü nereden alıyorum? Mümkün mü? Özel marifetlerimden değil.

İçinizde eğer bazıları kendine biraz özgürlük payesi tanımak istiyorsa, ben kırk sekiz yaşındayım, büyük sabırla geldim buraya, daha da sabrederim. Neden tüm yaşamımla adamayayım diye düşünür ve daha fazla kendimi adamayı da prensip edinirim. Esas kendinize bakın; ilkeye, esasa göre değil de, onu bir tarafa bırakan bir yaşam gerçekleşecekmiş gibisiniz. Hayır, gerçekleşmez! Özgür yaşam şansı bana göre bu söylediğim örgütsel ölçülerle gerçekleşir. Ve bunu canı gönülden, en değerli, kıymetli nesne olarak, kıymet olarak bileceksiniz.

Parti tanımından, tarihinden ve onun güncel başarı gerçeğinden çıkarılması gereken bazı temel dersler bunlardır. Biz defalarca bu hususları işledik ama maalesef yaşam çizginize dönüştüremedik. Çarpıklıklar tahammül boyutlarını aştı. Ve bu tehlike halen de devam ediyor. Burada yapmanız gereken doğru iş, hatta yiğitçe iş, samimiyetle bazı doğruları kabul edip kendini onda eğitmektir. Tekrar söylüyorum; büyüklüğünüzden, inisiyatifinizden bir şey götürmez. Tam tersine, ona güç kazandırır; gerçeklik, başarı şansı kazandırır. Bunun dışında gelişemezsiniz, savaşamazsınız, savaşları da başaramazsınız.

Beni biraz dinlemek istiyorsanız, bizden bir şeyler almak istiyorsanız, işte temel ders! Ben neyi anlatayım başka sizlere? Beni ben yapan ders! Beni şu anda hatırı sayılır yapan veya peşinden koşturan, peşinde koştuğunuz temel ders! Bana değil, bu derse anlam verin, bu dersi kendinize esas alın. Çünkü beni de ben yapan bu derstir. Ben neyin ürünüyüm? Bu dersin veya bu derse göre bir pratiğin ürünüyüm. Bu da benim babamın malı, mülkü değil, bunca savaşımın sonucudur. Sizin için de fazlasıyla geçerlidir.

Demek ki kadrolaşmamızın en temel sorunu; doğru temelde partileşmedir. Parti tarihini tekrar işliyorsunuz, doğru bir tarih anlayışına, parti tanımına göre ulaşırsanız, mükemmel bir kadrosunuz. Yalnız bu ufak devrimimiz bile bütün ülkede parti çizgisine göre kadro olmak, nitel ve nicel olarak ifadesi olmak için yeterlidir, artar bile. Bu kadar önemli bir çalışmadır.

Düşünün, bunu bütün çalışma alanlarınıza özümsettik mi, bu partileşmeye hiçbir düşman gücü dayanamaz. Nitekim dünyanın çekincesi budur. PKK'nin esas korkutucu yanı, düşman için bu örgütsel, doğru partileşme yanıdır. Yoksa gerillada ne kadar hata yaptığınızı Türk subayları telsizlerde sizlere söylüyorlar, bunu çok iyi biliyorsunuz. Kitleyi nasıl bastırdığınızı, hatta kitleye ters şeyler dayattığınızı kendiniz her gün bütün pratiklerinizde gösteriyorsunuz. Düşman bu çalışmadan korkuyor mu? Hayır! Düşman bu çalışma tarzından güç buluyor. Ama buna rağmen düşman çok korkuyor. En iri emperyalistinden tutalım en yumuşak sömürgecisine kadar veya dostuna kadar hepsi korkuyor. Çünkü bu örgütleniş tarzı, hiçbir karşıtını, amaç dışılığı affetmez ve ona galebe çalar. Doğru örgütlülük, doğru yönetim, hepsinin canına okur. PKK budur! PKK'yi bugüne getiren bu tutumdur! Bu tutumla ancak nihai amacına da ulaşacaktır.

Örgütlülük en büyük tekniktir

Vurguluyorum; bu tutumun çok gerisindesiniz, ya çok sağında ya çok solunda ya uçmuş, adeta kopmuş, dolayısıyla tehlikeye de yüz yüze bir konumdasınız ya da çok kuyruğunda yüzüyorsunuz. Bunları aşmak gerekir. Ölçülere kesin anlam vermek gerekir ve önemlisi de savunmak, her yerde ve her görev içinde uygulamak gerekir. Böyle olduğunuzda aşmayacağınız bir engel, çözmeyeceğiniz bir sorun, başaramayacağınız bir eylem yoktur. Dediğim gibi düşmanın en çok korktuğu da bu tarz PKK'liliktir. Adım gibi biliyorum, bunun dışında da bizim düşmanla savaşacak hiçbir etkili silahımız yoktur.

Kaba silahlara fazla güvenmeyin, onlardan milyon katının fazlası düşmanda da var, teknik üstünlük mutlak anlamda onlardadır, sayı üstünlüğü onlardadır. Ama dediğimiz örgütlülük, örgütlü yaşam tarzı, kesin hiçbir düşmanda yoktur ve olmaz da. O ancak bizde olur. Bizde olduğu için de, esasta bu sonucu belirliyor. Çünkü insan iradesinin, insan dayanma gücünün, insanın kendi kendini atomize etmesinin, kendi kendini en gelişkin teknik haline getirmesinin bu örgütlülükle mümkün olduğu ortaya çıktığı için böyledir.

Bu anlamda bu tür örgütlülük en büyük tekniktir. Bunu biz defalarca söyledik. Atom kadar etkili bir tekniktir. PKK'nin militanı böyle örgütlenirse, hiçbir bomba bunun kadar etkili olamaz ve nitekim ben kendimi biraz bu tekniğe göre, bu militanlığa göre, bu örgütlülüğe kavuşturduğum için, şu anda ne kadar etkiliyim, ne kadar parçalıyorum, bu çok açık. Sizin kullandığınız silahlar, ne kitlede, ne cephede, ne diplomaside bende yok. Gitmem bile, tenezzül etmem bile. Ama öyle bir silahla burada savaşıyorum ki, bütün dünyadaki düşmanlarım dayanmıyor. Siz bu silahı keşfetmelisiniz ve elinize geçirmelisiniz. Diğer silahlar da gereklidir. O zaman diğer silahlar çok etkili çalışır. Askeri silahlar, kültürel silahlar, diplomasi silahları, ekonomik silahlar, serihildan silahları müthiş çalışır. Esas silah çalıştığı için, o temel silahtır, adı üstünde örgütseldir, yönetimseldir ve bütün silahlara yön verir. Eğer bu silahı elinizden kaçırırsanız, bütün diğer alanlardaki silahların elinizden düştüğünü de kesin bilmelisiniz.

Bu silah bizim elimizdedir. Önderlik bu silahı iyi kullanıyor ama yetmez. Militanları da kullanmalı. Bir değil, on değil, yüzlercesi kullanmalı. Sorun budur. Birkaç yüz militan her görev sahasında bu silahı kullanırsa, PKK bir planlamayla uygun bir zaman aralığında, olanaklarını mevziye sürerek bu savaşı başarabilir. Son dönem çabalarımızın ağırlığı bunaydı. Böyle birkaç yüz militanı bir kez daha gerçekleştirmekti. Buna da talip olmalısınız. Gelişiminizi, dönüşümünüzü burada yeterli kılmalısınız. Bu temelde diğer görevlerin üzerine yürümelisiniz. Bunu sağladığınızda, eminim ki hepinizin başarı şansı yükselecektir ve nihai zafere de bu temelde gidecektir.

■■■

Önder Apo'nun avukatları ile 2 ve 22 Mayıs görüşmelerinden

KAMUOYUNA DUYURU

İçinden geçtiğimiz tarihi süreçte derin bir toplumsal uzlaşmaya ihtiyaç vardır.
Sorunların çözümünde her türlü kutuplaşma ve çatışma kültüründen uzak, demokratik müzakere yöntemine şiddetle ihtiyaç vardır.
Türkiye'nin ve hatta bölgenin sorunlarını, başta savaş olmak üzere, fiziki şiddet araçlarıyla değil, yumuşak güçle yani akıl, politik ve kültürel güçle çözebiliriz.
İnanıyoruz ki Suriye Demokratik Güçleri (SDG) kapsamında Suriye'deki sorunların, çatışma kültüründen uzak durularak; içinde bulundukları konumun, durumun Suriye'nin bütünlüğü çerçevesinde Anayasal güvenceye kavuşturulmuş yerel demokrasi perspektifinde çözüme ulaştırılması amaçlanmalıdır. Bu bağlamda Türkiye'nin hassasiyetlerine de duyarlı olunmalıdır.
Cezaevleri içindeki ve dışındaki arkadaşların direnişlerine saygı duymakla birlikte, sağlıklarını tehlikeye atacak ve ölümle sonuçlandıracak konumlara taşıracak noktaya taşımamalarını önemle belirtmek isteriz. Bizim için onların akli, fiziki ve ruhi sağlıkları her şeyin üstündedir. Ayrıca en anlamlı yaklaşımın zihinsel ve ruhi duruşun geliştirilmesiyle bağlantılı olduğuna inanıyoruz.
Bizlerin İmralı'daki duruşu, 2013 Newroz Bildirgesi'nde belirttiğimiz ifade tarzını daha da derinleştirerek ve netleştirerek sürdürme kararlılığındadır.
Bizim için onurlu bir barış ve demokratik siyaset çözümü esastır.
İmralı'daki duruşumuz nedeniyle merak eden, tavır koyan herkesi saygıyla anarken, yüksek bir teşekkürü de borç biliriz.

Abdullah Öcalan, Hamili Yıldırım, Ömer Hayri Konar, Veysi Aktaş
2 Mayıs 2019

Değerli yoldaşlar,

Başta açlık grevi ve ölüm orucuna kendini yatırmış arkadaşlar olmak üzere iki avukatımın yapacağı geniş açıklamalar ışığında eyleminizin sona ermesini bekliyorum. Bana ilişkin maksadınızın hasıl olduğunu da rahatlıkla belirtip hepinize en derin sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum.
Asıl bundan sonrasında da bana yeterli yoğunluk ve iradeyle eşlik etmenizi de özenle belirtiyor ve umuyorum.
Bitmeyen sevgi ve selamlarımla.

22 Mayıs 2019, İmralı Cezaevi
Abdullah Öcalan!

Komploya karşı mücadele uluslararasılaşmıştır

Türkiye'deki siyasal istikrarsızlığın ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşamda yarattığı büyük sorunlar vardır ama bunlar içinde birincil olan, Kürdistan'daki mücadelenin gelişmesidir. Çünkü; Türk devletinin en temel stratejisi Kürtleri soykırıma uğratmaktır; Kürtleri soykırıma uğratarak Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmektir.

Cemil Bayık

Önder Apo'ya yönelik Uluslararası Komplo'nun bir boyutu da 1996 yılında Önderliğe karşı Şam'da gerçekleştirilen bombalı saldırıdır. Bu bombalı saldırının içinde sadece Türk devleti değil, uluslararası güçler de bulunmaktadır. Önderlik bir bombalı saldırıyla ortadan kaldırılmak istenmiştir. Bu gerçekleşmediği için 1998 komplosu devreye konulmuştur. Bu açıdan değerlendirildiğinde 1996 Mayısı'ndaki Önderliğe yönelik bombalı saldırıyı sıradan bir saldırı olarak göremeyiz. Bunun kesinlikle iç ve dış boyutları; hatta işbirlikçi güçlerle bağı vardır. Halen o bombalı saldırının boyutları, ilişkileri, uzantıları tümüyle açığa çıkarılmamıştır. Ancak bu bombalı saldırıdan birçok gücün bilgisi ve haberi olduğu kesindir. Nitekim daha sonra Türk devleti içinde bazı kesimler diğerlerini suçlamıştır. Sanki Önder Apo'ya önceden haber verilmiş de bu nedenle bombalı saldırı başarılamamış biçiminde Türk basınında çeşitli değerlendirme ve yazılar çıkmıştır. Tabii ki bunlar doğru değildir. Hareketimiz ve Önder Apo bu saldırı konusunda herhangi bir yerden bilgi almamıştır. Ancak bu gerçeklik Türkiye'deki çeşitli klikler arasında farklılıklar olduğunu, Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesine yönelik çeşitli güçlerin farklı düşündüğünü ortaya koymaktadır. Önder Apo'ya önceden bilgi verildi denilerek bazı kişi ve çevrelerin suçlanması bu gerçekliği ifade etmektedir.

PKK'ye yönelik bütün saldırı ve komplolar esasında Önder Apo'ya yönelik olmuştur

Önder Apo'ya yönelik gerçekleşen bu komplo yeni bir durum değildi. Önder Apo'ya yönelik daha önceleri de komplolar gerçekleştirilmiştir. PKK'ye yönelik bütün saldırılar ve komplolar esasında Önder Apo'ya yönelik olmuştur. Zaten on yıllarca uluslararası alanda 'PKK'ye evet, Apo'ya hayır' biçiminde bir yaklaşımın ortaya çıkması, PKK'ye yönelik tüm saldırıların esasının Önder Apo'ya yönelik olduğunu ortaya koymaktadır. Çünkü PKK gerçekliği, Önderlik gerçekliğidir. Önderlik gerçekliği anlaşılmadan PKK anlaşılamaz. PKK'yi, Önder Apo'nun ilk sözünden başlayarak ortaya çıkmış bir hareket ve parti olarak görmek gerekir. Sadece Apocu grubu değil, PKK'yi değil, bütün Özgürlük Hareketi'ni şekillendiren, yönlendiren Önder Apo gerçeğidir. Önder Apo Kürt gerçeğini ve düşman gerçeğini, işbirlikçilik gerçeğini çözümlemiş, Kürdistan, Türkiye, Ortadoğu'daki siyasal durumu, toplumsal yaşamı çözümlemiş, yine dönemin siyasal durumunu ve siyasal çelişkilerini çözümlemiş, bu çerçevede bir Kürt Özgürlük Hareketi gerçeği ortaya çıkarmıştır. Kürtler açısından özgürlük düşüncesi, kurtuluş çizgisi Önder Apo'nun çok yoğun, derin siyasal, toplumsal, ekonomik, kültürel, psikolojik çözümlemeleri temelinde şekillenmiştir.

Kürt halkı üzerinde uygulanan bir uluslararası sistem vardır. Kürdistan uluslararası güçler tarafından dört parçaya bölünmüştür. Kürdistan üzerinde bir soykırım politikası yürütülmektedir. Bu da bir özel savaş eşliğinde yürütülmektedir. Kürtleri ortadan kaldırmak için dünyada görülmemiş savaş yöntemleri uygulanmıştır. Yine Kürt soykırımının üzerinde şekillendiği siyasal ilişkiler çok kirlidir. Kürt soykırımının üzerinde şekillendiği uluslararası güçlerle Türkiye arasındaki ilişkileri çözümlemek, buna karşı nasıl mücadele verileceğini ortaya koymak çok çok önemlidir. Tüm bunlar ortaya konulmadan 'Kürdistan sömürgedir, mücadele etmemiz gerekir' denilerek ne mücadele edilebilir ne de sonuca götürülebilir. Düşman gerçekliğini çok boyutlu kavramadan, Kürtler üzerinde uygulanan soykırım politikasının Kürt toplumu üzerindeki etkisini çok boyutlu irdelemeden, Ortadoğu'daki siyasal dengelerin karmaşık yapısını çözmeden, uluslararası güçlerin Ortadoğu'daki politikalarını ve bu politikaları uygularken kullandığı araçları ve ilişkileri çözmeden Kürt halkının ulusal kurtuluş doğrultusunda bilinçlenmesi ve mücadele yürütmesi mümkün değildir. Bu yönüyle Kürt'e özgürlük düşüncesi kazandıran, Kürt'ün gözünü açan, kurtuluş ışığı olan kesinlikle Önder Apo'dur. Herhangi bir önderlikle, Kürdistan üzerine herhangi bir değerlendirme yapmakla, herhangi bir düşman çözümlemesiyle Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşamı kazanmak mümkün değildir.

Önder Apo, Kürt gerçeğini bu kapsamda derinden hissetmiştir. Kürtler üzerindeki soykırım politikasının dünyanın herhangi bir yerinde uygulanan sömürgecilik olmadığını, Kürdistan'da uygulanan sömürgeciliğin çok farklı bir sömürgecilik olduğunu daha baştan görmüş ve hissetmiştir. Bu yönüyle belki bugünkü kadar görünür olmasa bile Türkiye'de uygulanan soykırımcı sömürgeciliği tüm diğer sömürgeciliklerden ayırmak, daha kapsamlı, daha kirli, daha uğursuz amaçlar güttüğünü ortaya koymak için Türkiye'deki sömürgeciliği Siyonizm'e ve Apartheid rejimine benzetmiştir. Siyonizm ve Apartheid rejiminin amaçları sadece herhangi bir yerde herhangi bir emperyalist, sömürgeci gücün uyguladığı sömürgecilik ve egemenlik değildir. Apartheid rejimi beyazlar azınlık olmasına rağmen, siyahiler üzerinde her türlü egemenliği hak gören, bunu meşrulaştıran bir egemenlik biçimidir ve çok katıdır. Yine İsrail'de Siyonizm'in Filistinlileri topraklarından sürme, burada bir İsrail devleti kurma yanında, sürekli İsrail'in yaşam alanlarını yaygınlaştırarak Filistinlilerin yaşadığı toprakları İsraillilerin ulusal yayılma alanı haline getirme politikasına benzetmiştir. Kuşkusuz Kürdistan'daki sömürgecilik bunlardan katbekat fazla bir sömürgeciliği ve soykırımı ifade etmektedir. Ama Önder Apo o zaman Kürdistan'daki sömürgeciliğin kapsamlı ve derin olduğunu, çok farklı olduğunu ortaya koymak için o dönemin en çarpıcı örneklerini vermiştir. Çünkü; Kürdistan'daki sömürgeciliğin farklı bir sömürgecilik olduğunu anlamıştır. Bunun için Kemalizm'in, Siyonizm'in, Apartheid rejimlerinin birbirlerine benzer, karşılarındakini tanımayan, inkar eden ve yok etmek isteyen bir ideolojik ve politik gerçekliğe sahip olduğunu vurgulamıştır.

Türk devleti 1978'den itibaren Önder Apo'yu hedef almaya başlamıştır

Önder Apo, Kürdistan'da uygulanan sömürgeciliğin çok farklı olduğunu gördüğü için bu farklılığı ayrıntılarıyla açığa çıkarmak, bu farklılığı iyi ortaya koymak ve bu temelde de iyi mücadele etmeyi öngörmüştür. Çünkü; düşman gerçekliği tanınmadan, Kürtler üzerinde uygulanan politikayı iyi anlamadan, bunları ayrıntılarıyla fark etmeden Kürdistan'daki sömürgeciliğe karşı mücadele etmek mümkün değildir. Bu nedenle Önderlik, bırakalım Kürt önderleri, tarihte hiçbir siyasal önderliğin olmadığı kadar kendi toplumunun toplumsal sorunlarına eğilmiş, düşman gerçekliğini ayrıntılarıyla çözümlemiş, yine düşmanın içeride ve dışarıda güç aldığı kaynakları kapsamlıca irdelemiş ve ortaya koymuştur. Soykırımcı sömürgeciliğin bütün şifrelerini çözmeye çalışmıştır. Ortadoğu gerçekliğinin şifrelerini çözmeye çalışmıştır. Kürt düşmanlığının şifrelerini çözmeye çalışmıştır. Kürt'ün sömürgecilik altında kalmasının ve yeterince mücadele edememesinin bütün şifrelerini çözmeye çalışmıştır. Bu konuda da hiç olmadığı kadar başarılı olmuştur. İşte bu nedenle Önderliğe büyük düşmanlık yapılmıştır. Kısa sürede Türk devleti Önder Apo'nun kendi sömürgeci sistemi için çok tehlikeli bir önderlik olduğunu görmüştür. İlk önceleri belki yeterince ciddiye almamış ama Apocuların kısa sürede geliştiğini, diğer örgütlerden farklı olduğunu, Apocu grubun tamamen sömürgeci egemenliğe karşı mücadele edecek, ona kafa tutacak biçimde şekillendiğini; düşüncelerinin, duygularının, örgüt tarzının ve mücadele anlayışının tamamen kendilerine karşı bir savaş biçiminde ortaya çıktığını gördüklerinden Önder Apo'ya büyük öfke duymuşlardır. Önder Apo, Kürt'ün içinde öldürüldüğü düşünülen özgürlük tutkusunu, bağımsızlık tutkusunu, mücadele tutkusunu, kendi olma ve kendine sahip olma tutkusunu açığa çıkarmıştır. Bu açıdan da Türk devleti kısa süre içinde Önderliğe büyük bir düşmanlık beslemiştir. 1977'den itibaren Önder Apo'ya ve Özgürlük Hareketi'ne yönelik saldırılarını artırmıştır.

1978'den itibaren Önder Apo'yu hedef almaya başlamıştır. Bakmışlardır ki Apocu grup girdiği her alanda gelişiyor, sömürgeciliği sarsıyor, sömürgeciliğin Kürt gençleri içindeki, Kürt toplumu içindeki, Kürt köylüleri içindeki etkisini, hakimiyetini sarsıyor, soykırımcı sömürgeciliğin on yıllardır oluşturduğu zihniyeti, şekillendirdiği toplum yapısını, siyasal yapıyı sarsıyor, yıkıyor. Bu yönüyle Önder Apo'ya büyük düşmanlık beslenmiştir. Önder Apo'nun sözleriyle, zihniyetiyle, örgüt ve mücadele anlayışıyla soykırımcı sömürgeciliğe kafa tuttuğunu, kafa tutmak istediğini görmüşlerdir. Daha Ankara'dayken Aydınlıkevler Mahallesi'nde kalınan eve giderken kimliği belirsiz kişiler tarafından Önder Apo'ya ateş edilmiştir. Yine 1977'nin Haziran ayında Önder Apo Ankara'da yakalanmak istenmiştir. Apocu gruba yönelik bir operasyon olmuş, Önder Apo önceden aldığı tedbirlerle bu saldırı ve tutuklama operasyonundan kıl payı kurtulmuştur.

1979 yılına gelindiğinde devlet her yerde Önder Apo'yu aramaktadır. Önder Apo'nun yakalanması için Kürdistan'daki bütün emniyet müdürlüklerine Önder Apo'nun binlerce fotoğrafı dağıtılmıştır. Bu fotoğraflar bütün polislere ve muhbirlere verilerek Önder Apo'nun yeri tespit edilmeye çalışılmıştır. Zaten 1979'da Elazığ operasyonunda yakalanıp gözaltına alınan Şahin Dönmez sorguda çözülerek Önder Apo'nun Amed'teki yerini göstermiştir. Buralarda da Önder Apo önceden tedbir aldığı için yakalanmamıştır. Ama 1979 yılı boyunca Önder Apo Kürdistan'ın her tarafında aranmış, Önder Apo'nun bu-

Önderliğe düşmanlık ideolojiktir, siyasidir, kültüreldir, toplumsaldır, stratejiktir. Çünkü Önder Apo, öngördükleri strateji ve bu temelde yaptıkları planları, Kürt'ü ayağa kaldırarak, Kürt'ü güç yaparak bozmuştur, bozmaktadır. Bu nedenle 'Önderliği saf dışı edersek PKK'den kurtuluruz' demişlerdir. Bu nedenle uluslararası güçlerle birlikte Türkiye, Önderliği hedeflemiştir. Türkiye, Önderliği hedefliyordu ama bunu tek başına yapacak ve başaracak gücü yoktu. Bu nedenle uluslararası komplo devreye girmiştir.

lunduğu tahmin edilen yerlere sürekli baskınlar yapılmıştır.

12 Eylül darbesi öncesi bile Önder Apo Türk devleti için büyük tehlikedir

Önder Apo, Türk devletinin PKK'ye yönelik politikasını görünce bu saldırıların kendisine yöneleceğini, hedefleyeceğini görmüş, Türk devletinin saldırılarını boşa çıkarmak için yurtdışına çıkmıştır. Önder Apo'nun yurtdışına çıkışı soykırımcı sömürgeciliğin kolunu kanadını kırmıştır. Belki yüzlerce Apocuyu ve PKK'liyi tutuklamışlardır ama Önder Apo'nun yakalanamayışı, varlığı, onlar için şok edici bir darbe olmuştur. Ne kadar PKK kadrosu ve taraftar yakalansa da Önder Apo yakalanmadığı için PKK onlar için tehlikeli olmaya devam etmiştir. Binlerce kadrosu ve sempatizanı yakalanmasına rağmen Önder Apo yakalanamadığı için, yurtdışına çıktığı için operasyonları esas olarak başarısız kalmıştır. Bu gerçeklik, Önder Apo'nun Kürt ve Kürdistan için ne anlama geldiğinin, PKK için ne anlama geldiğinin, Kürt halkının özgürlük mücadelesi için ne anlama geldiğinin açık göstergesidir. Daha 12 Eylül 1980 darbesi öncesi bile Önder Apo, Türk devleti için büyük tehlikedir. Zaten 12 Eylül darbesi esas olarak Önder Apo'nun öncülük ettiği Kürt Özgürlük Hareketi'nin, PKK'nin Kürdistan'da çok hızlı bir biçimde gelişmesi; gençler, köylüler, işçiler, kadınlar içinde çok büyük bir sempatizan kitlesine ulaşmasından dolayıdır. Bu 'tehlike' görülerek, 'Yılanın başını küçükken ezelim' denilerek 12 Eylül askeri darbesi gerçekleştirilmiştir.

Kuşkusuz 12 Eylül askeri darbesinin bölgesel siyasal nedenleri vardır; Türkiye'de devrimci ve demokratik güçlerin gelişme göstermesi de önemli bir nedendir. Türkiye'deki siyasal istikrarsızlığın ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşamda yarattığı büyük sorunlar vardır ama bunlar içinde birincil olan, Kürdistan'daki mücadelenin gelişmesidir. Çünkü; Türk devletinin en temel stratejisi Kürtleri soykırıma uğratmaktır; Kürtleri soykırıma uğratarak Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmektir. Bu projenin önünü kestiği için, bu projeye darbe vurmak istediği için, bu projeye meydan okuduğu için, bu projeyi yıkmak istediği için Önder Apo'ya bu kadar düşmandırlar. Çünkü; hiçbir siyasetçi Önderlik kadar bu sömürgeciliğe tehdit olmamıştır, bu sömürgeciliği tehlikeye sokmamıştır, bu sömürgeciliği Kürdistan'da yıkacak, etkisizleştirecek ideolojik, siyasi, örgütsel ve eylemsel anlayışa ulaşmamıştır. Ama Önder Apo'nun her düşüncesi, her sözü, her anlayışı, her yaklaşımı sömürgeciliğin göğsüne, beynine vurulmuş hançer gibidir, saplanmış ok gibidir, kafasına vurulmuş gürz gibidir.

12 Eylül faşizmi, PKK'nin kökünü kazıma saldırısıdır

Önderliğin düşüncelerini böyle gördükleri için Önder Apo'ya ve PKK'ye büyük düşmanlık yapmışlardır ve PKK'nin kökünü kazıma saldırısı başlatmışlardır. 12 Eylül faşizmi, PKK'nin kökünü kazıma saldırısıdır. En başta da Önderlik düşüncelerini Kürdistan'da yayan PKK'nin kökünü kazımayı hedefleyen bir darbe olmuştur. Zaten 1980'li yıllar soğuk savaş yıllarıdır. Türkiye NATO'nun ileri karakolu durumundadır. O dönemde bırakalım Ortadoğu'da sınırların değişmesini, içerde rejimlerin değişmesi bile kabul edilmemektedir. Bu bakımdan Türkiye'de bir taraftan PKK gibi Kürt halkının özgürlüğünü ve bağımsızlığını hedefleyen bir hareketin gelişmesi var, diğer taraftan da Türkiye'nin iç siyasi dengelerini, sistemini değiştirmek isteyen devrimci demokratik hareket var. Bu sadece Türkiye'deki soykırımcı sömürgecilik için değil, Ortadoğu'nun ve dünyanın hakimi olan kapitalist emperyalizm için de, NATO için de bir tehdittir. Bu açıdan NATO, PKK'yi kuruluşundan itibaren büyük bir tehdit olarak görmüştür. ABD büyük bir tehdit olarak görmüştür. Nitekim Türkiye'de siyasal mücadelenin çok yoğunlaştığı, iç savaşın yaşandığı bir dönemde Amerika'nın Kürdistan'la sorumlu kıldığı Adana Başkonsolosu'nun, CIA'nın Ortadoğu merkezli olan Tahran'a gönderdiği raporda, Türkiye'deki ve Kürdistan'daki en tehlikeli örgütün Apocular olduğu, bu örgüt gelişirse sadece Türkiye açısından değil, Amerika'nın çıkarları açısından da tehlikeli olacağı belirtilmiştir. Daha PKK büyük bir güç değilken, ABD konsolosluğu PKK'nin kendileri için en tehlikeli örgüt olduğunu rapor etmiştir. Böylelikle hem sömürgeciliğin hedefi olmuştur hem de soğuk savaş döneminin askeri gücü olan NATO ve onun motor gücü olan ABD'nin hedefi olmuştur. Zaten NATO'nun hedefi haline gelmek, sömürgeci Türk devletinin hedefi haline gelmek, her türlü saldırı ve komplonun hedefi haline gelmektir.

Nitekim bu gerçeklikten dolayı 12 Eylül askeri darbesine ABD tam destek vermiş, Kürdistan'da görülmedik baskılara göz yummuşlardır. Kürdistan'da her türlü baskı, zulüm, insanlık dışı uygulama yapıldığı halde ne NATO ne ABD ne de insan hakları ve özgürlükten söz eden Avrupa 12 Eylül faşizminin Türkiye ve Kürdistan'daki baskısına karşı çıkmıştır. Özellikle Kürdistan'da uygulanan baskıya ve zulme göz yummuşlardır. Çünkü Türkiye, NATO ülkesidir, NATO'nun Ortadoğu'daki ileri karakoludur. Sovyetlerin güneydeki sınır gücüdür. Özellikle 1979 İran İslam Devrimi'nden sonra Türkiye onlar için daha da önemli hale gelmiş, Türkiye'ye yönelik her türlü mücadeleyi, direnişi NATO ve ABD en başta da kendisine karşı mücadele olarak ele almıştır. Bu yönüyle PKK'yi tasfiye etmek için yapılan saldırılara, PKK'nin kökünün kazılması saldırılarına göz yumulmuştur. 12 Eylül'ün en temel hedefi PKK'nin kökünü kazımaktır. Bu bakımdan PKK'ye selam verenlerin, ekmek verenlerin bile zindana atıldığı, en ağır işkencelere tabi tutulduğu, 10 yıldan az olmamak üzere hapis cezalarının verildiği bir saldırı politikası yürütülmüştür.

15 Ağustos Hamlesi olduğunda buna en büyük öfkeyi KDP duymuştur

PKK yurtdışına çıkmış, orada kendisini toparlamaya çalışmış, zindan direnişi ve Önder Apo'nun büyük çabaları ve emeği sonucu 1984'te gerilla hamlesi gerçekleşmiştir. Aslında bu gerilla hamlesi engellenmek istenmiştir. Bu engellemenin birçok boyutu vardır. Bir boyutu da, KDP tarafından kontrol edilmesi, KDP'nin böyle bir hareketin gerilla savaşı yapmasına engel olmasıdır. KDP'ye böyle bir görev verilmiştir. Çünkü KDP, o zaman ABD, İsrail ve NATO ile ilişkilidir. Türkiye ile ilişkilidir. Hatta Türkiye, Kürdistan'daki Kürt hareketinin gelişmesini engelleme karşılığında KDP'ye destek vermiştir. Nitekim KDP, Bakurê Kurdistan'da herhangi bir hareketin gelişmesini istememiş ve önünü almıştır. Dünyanın her tarafında 1960'lı yıllarda ulusal kurtuluş hareketleri gelişirken, Bakurê Kurdistan'da gelişmemesinin en büyük nedenlerinden biri de KDP'nin engelleyici tavrıdır. Zaten Dr. Şivan (Sait Kırmızıtoprak) gibi küçük burjuva radikalizmine sahip düşünceyi daha gelişmeden boğmuştur. Sait Kırmızıtoprak ve arkadaşları küçük burjuva radikalizmiyle bir ulusal kurtuluş hareketi geliştirmek istemişlerdir. Türk devleti bunu fark ettiği için bu hareket KDP eliyle Başûrê Kurdistan'da boğulmuş, tasfiye edilmiştir. Aslında PKK de böyle bir akıbetle karşılaşabilirdi. Ama Önder Apo işbirlikçilik gerçeğini bildiği için, tedbirler aldığı için KDP 15 Ağustos Atılımı'nı engelleyememiştir. KDP, Başûrê Kurdistan'da, bugünkü Medya Savunma Alanları'nda PKK'yle ilişkiye geçerek hareketi kontrol etmek istemiş ama bunu başaramamıştır. Nitekim 15 Ağustos Hamlesi olduğunda buna en büyük öfkeyi KDP duymuştur. KDP ile ilişki içinde olan hareketler öfke duymuşlardır. O döneme bakılırsa KDP ile ilişkili olan bütün hareketler PKK'nin başlattığı gerilla savaşına karşıdır. KDP'nin o günden bugüne PKK'ye yönelik tepkilerinden, öfkesinden biri de kendi kontrolünden çıkıp gerilla mücadelesini başlatmasıdır. NATO, Türk devleti, İsrail KDP'ye böyle bir görev vermesine rağmen KDP bu görevi yerine getirememiştir. Bakurê Kurdistan'da, NATO'nun uç karakolunda böyle bir hareket başlamıştır.

15 Ağustos Hamlesi'nin başlamasıyla birlikte de Önder Apo ve Hareketimize yönelik komplolar yoğunlaştırılmıştır. Gerilla savaşı büyümeden önü alınmak istenmiştir. Palme cinayeti ve bunun PKK'ye yüklenmesi de aslında NATO'nun, uluslararası güçlerin ve Türkiye'nin PKK'yi uluslararası alanda teşhir etme, tecrit etme, mahkum etme, böylelikle gerilla hamlesini tasfiye etme amaçlıdır. Olof Palme cinayetini Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme amaçlı kullanmak istemişlerdir. Bu cinayeti ya bizzat bu güçler yaptırmıştır ya yapılmasına göz yummuşlardır ya da yapılır yapılmaz bunu PKK'nin tasfiyesi, kuşatılması, tecrit edilmesi için Hareketin üzerine atmışlardır. Çünkü Olof Palme, Avrupa ve dünyada demokratlığıyla tanınan bir lider olduğu gibi, aynı zamanda Kürt dostudur. Kürt dostu bir liderin PKK tarafından vurulduğunu söyleyerek sadece uluslararası alanda tecrit etme, kuşatma ve ezme değil, aynı zamanda Kürtler içinde de tecrit etme, kuşatma, etkisizleştirme, tasfiye etme amacı güdülmüştür.

Şu açıktır: PKK aslında 21. yüzyılda oluşturulan Ortadoğu düzenine karşı kurulmuştur. Bu düzen İngiltere tarafından kurulmuş, sonradan ABD tarafından devralınmıştır. İngiltere, Mûsil ve Kerkûk'ün kendi denetimindeki Irak'a bırakılması karşılığında Türk devletine ulus devlet kurma, bu temelde Kürtleri ve diğer ulusları soykırıma uğratma izni, onayı vermiştir. Türk devleti de Mûsil ve Kerkûk'ü İngiltere'ye bırakarak bu soykırım onayını almıştır. Lozan Anlaşması'nda böyle kirli bir ittifak vardır. Ortadoğu'yu kuran İngiltere ile Türkiye arasında böyle kirli bir ittifak vardır, böyle Kürt soykırımı temelinde kurulmuş bir Ortadoğu düzeni vardır. PKK buna çomak sokmuştur. Birinci Dünya Savaşı'nda kurulan bu düzene karşı çıkmıştır. Sykes-Picot'la başlayan, Lozan'la tamamlanan bu Kürdistan'ı parçalama politikasına isyan etmiştir. İşte İngiltere ve onun devamcısı ABD, sen nasıl bizim kurduğumuz Ortadoğu düzenine isyan edersin diye Önder Apo şahsında PKK'yi hedeflemişlerdir. Diğer taraftan ABD ile İngiltere, Kürtler içinde kendi işbirlikçilerini yaratmıştır. Düşündükleri Kürt politikasını bu işbirlikçileri eliyle yürütmektedirler. ABD, İngiltere, İsrail, Kürt'ü Ortadoğu'da bir koz olarak ellerinde tutmaktadırlar. Hem Kürtleri işbirlikçileriyle kontrollerinde tutmak istiyorlar hem de Kürtleri kullanarak Türkiye'yi, İran'ı, Suriye'yi ve bu temelde de Ortadoğu'yu kendi kontrollerinde tutma politikası yürütüyorlar. Kürt tehdidini, Kürt gücünü böyle bir şantaj aracı olarak kullanmaktadırlar. Bu yönüyle Kürdistan'ın özgürleşmesi önünde engeldirler. Çünkü; Kürt özgürleştiğinde, Kürt'ü böyle kullanamazlar. Bu açıdan Başûrê Kurdistan'da Kürtlerle işbirliği kurma, onlara sahiplenme ama Kürdistan'ın diğer parçaları açısından ise sömürge altında tutan ülkeleri tehdit ve şantajla kendine bağlama politikası yürütmüşlerdir.

Uluslararası güçlerin öfkelerinin büyüğü de Önder Apo'yadır

PKK'nin 20. yüzyıl politikasına karşı çıkması, öte yandan Kürtler içinde örgütlenerek sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Kürdistan'ın her tarafında etkili hale gelerek kendileriyle işbirliği içindeki güçleri zayıflatması uluslararası güçleri büyük öfkeye sevk etmiştir. Bu bakımdan da PKK'yi etkisizleştirmek istemişlerdir. Çünkü; Kürt işbirlikçi ayağı zayıflarsa Kürtler üzerinde istediği politikayı yürütemeyeceklerdir. Kürtler üzerinde etkileri zayıflayacaktır. Uluslararası güçlerin bir de bu yönlü PKK'ye ve Önder Apo'ya öfkeleri vardır. Öfke-

lerinin büyüğü de Önder Apo'yadır. Çünkü; biliyorlar ki, PKK Önderliği bu örgütü geliştiriyor, bu örgütü militanlaştırıyor, mücadele ediyor, bu örgütü ayakta tutuyor. Bütün saldırılara karşı bu örgütü ayakta tutan, Önder Apo'nun ideolojik ve politik gücüdür, taktisyenliğidir, mücadele çizgisidir. Hep, Önderliği etkisizleştirirsek PKK'yi etkisizleştiririz, PKK'yi kendi kontrolümüze alırız diye düşünmüşlerdir. Bu nedenle yıllarca 'PKK'ye evet, Apo'ya hayır' demişlerdir. Zaten Türk devletine, emperyalist güçlere giden bütün raporlar, 'Eğer Apo kontrol edilirse PKK de kontrol edilebilir, etkisizleştirilebilir' yönündedir. Bu nedenle de hedef olarak Önderliği seçmişlerdir. Önderliği saf dışı etmek istemişlerdir. Dikkat edilirse yıllarca Önderliği itibarsızlaştırmak için yapılmadık şey kalmamıştır. En çirkin yol ve yöntemlerle Önderlik hem Kürt toplumu içinde hem Ortadoğu halkları hem de dünya halkları içinde itibarsızlaştırılmaya çalışılmıştır. Bunun için kontrollerindeki bütün basın yayın araçları, psikolojik savaş araçları kullanılmıştır.

Türk devleti için Önder Apo stratejik düşman olduğu gibi uluslararası güçler açısından da stratejik düşman olarak görülmüştür. Türk devleti açısından stratejik düşman olarak görülmesi anlaşılır bir durumdur. Onlar, Kürt'ü yok etmek istiyorlar. Soykırımcı sömürgeci Türk devleti Kürt'ü yok ederek Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek, hatta daha sonra Azerbaycan'a, İran Azerbaycan'ına, Sovyet Azerbaycan'ına açılmak, oradan Orta Asya'ya kadar gitmek istemektedir. Türk devletinin, Türk egemenlerinin gizli ve uzun vadeli ajandalarında bu vardır. Bu strateji için Kürdistan'ı kendi önlerinde engel olarak görmektedirler. Kürdistan'ı yok etmeden bu amaçlarına ulaşamayacaklarını bilmektedirler. Bunun için Kürt'ü yok etmeyi hedefliyorlar. Kürt'ü yok ettiklerinde Ortadoğu'yu da fethedeceklerini düşünüyorlar. Osmanlı döneminde Kürdistan'ı kontrol ederek, Kürdistan'ı sağlama alarak Ortadoğu'ya ve Avrupa'ya yönelmişlerdir. Şimdi bunu farklı biçimde yapmak istiyorlar; Kürdistan'ı, Kürtleri tümden yok edip, Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirip bu temelde Ortadoğu'ya hakim olmak ve fethetmek istiyorlar. Kürtlerin özgürlük ve demokrasi mücadelesini bu amaçları açısından düşman olarak görüyorlar. Çünkü; bu devletin karakterinde Türkiye'nin demokratikleşmesi yok. Türkiye'nin sınırları içinde Kürtlerle birlikte kardeşçe eşit biçimde yaşamak yok. Türk devletinin Kürtleri yok etme temelinde Ortadoğu ve Orta Asya'ya yönelme politikaları nedeniyle Erdoğan Lozan Anlaşması için, 'Bu bir başarı değildir' demiştir. Bunu rastgele söylememiştir. Bu aslında bilinçaltında bulunan yayılmacı ulusal stratejinin dışa vurmasıdır. Aslında buna bir hazırlıktır. Böyle bir zihniyet, böyle bir politika oluşturmanın hazırlığıdır.

Böyle bir düşünce içinde olan Türk devleti, Kürt halkını özgürleştirmek, demokratik yaşama kavuşturmak, Türkiye'yi demokratikleştirmek isteyen bir Önderliğe düşman olmaz mı? Bu Önderliğe düşmanlık ideolojiktir, siyasidir, kültüreldir, toplumsaldır, stratejiktir. Çünkü Önder Apo, öngördükleri strateji ve bu temelde yaptıkları planları Kürt'ü ayağa kaldırarak, Kürt'ü güç yaparak bozmuştur, bozmaktadır. Bu nedenle, Önderliği saf dışı edersek PKK'den kurtuluruz demişlerdir. Bu nedenle uluslararası güçlerle birlikte Türkiye, Önderliği hedeflemiştir. Türkiye, Önderliği hedefliyordu ama bunu tek başına yapacak ve başaracak gücü yoktu. Bu nedenle uluslararası komplo devreye girmiştir. Hatta uluslararası komplocular Türkiye'nin çaresizliğini görüp Türkiye'yi daha fazla kullanmak için Önder Apo üzerinde komplo gerçekleştirmişlerdir. Onlar için Ortadoğu'da hakimiyet önemlidir. Ortadoğu'da hakim olmak açısından da Türkiye ve Kürdistan önemlidir. Bunun için hem Türkiye'yi kendilerine bağlamak ve Ortadoğu'da kullanmak hem de Önderliğin kendi politikalarına engel olmasını önlemek için komployu gerçekleştirmişlerdir. Çünkü şunu görmüşlerdir: Önderlik çizgisinde gelişen PKK, emperyalist güçlerin Ortadoğu'daki işbirlikçi ayaklarının Türkiye'de, Suriye'de ve Irak'ta kırılmasıdır. Sadece Türkiye için demiyoruz bunu, Araplar içinde de işbirlikçilik kırılacaktır, her yerde işbirlikçilik kırılacaktır. Halkların kardeşliğine dayalı bir Ortadoğu düzeni ortaya çıkacaktır. Halkların kardeşliği demek, işbirlikçiliğin ortadan kalkması demektir. Çünkü işbirlikçilik, ulusal düşmanlık üzerine, Kürt düşmanlığı, Kürt şantajı ve tehdidi üzerine kuruludur. Bu açıdan bu tür düşmanlıkları ortadan kaldıran Önderlik hedef alınmıştır.

'Kürdistani olan herşey evrenseldir' tespiti anlamlı ve önemlidir

Önder Apo, Kürdistan'ın sadece Türkiye'yi, İran, Irak ve Suriye'yi ilgilendirmediğini daha ilk günden görmüştür. Önder Apo'nun, 'Kürdistani olan her şey evrenseldir' sözü anlamlı ve önemlidir. Önder Apo, Kürt sorununun uluslararası boyutu olduğunu çok iyi görmüştür. İsmail Beşikçi, 'Kürdistan uluslararası sömürgedir' der. Bu yönüyle Kürdistan'daki sömürgeciliğin de diğer sömürgeciliklerden farklı olduğunu ve uluslararası boyutu bulunduğunu görmüştür. Önder Apo bunu daha kapsamlı ve derinlikli irdelemiştir. Daha kapsamlı çözümlemiştir. Tarihsel boyutuyla, bölgesel ve uluslararası alanla bağını ortaya koymuştur. Bu açıdan Önder Apo, daha ilk günden Kürt sorununun milliyetçilikle çözülemeyeceğini, milliyetçi yaklaşımın dar bir yaklaşım olduğunu, Kürt sorununun dar milliyetçi yaklaşımlarla çözülemeyeceğini, ancak bütün bölgeyi, bütün dünyayı anlayıp kavrayan, Ortadoğu'yu bütünlüklü anlayan ve böyle bütünlüklü bir anlayışa sahip ideoloji ve politikayla Kürt sorununun çözüleceğini görmüş, bu bakımdan, 'Kürt sorunu sosyalizmle çözülür' demiştir. Önder Apo'nun Kürt sorununu sosyalizmle çözme yaklaşımı bir yönüyle ideolojik çizgi, bir tercih olduğu gibi, Kürt sorununun bölgesel ve uluslararası boyutu nedeniyle ancak sosyalizmle çözüleceğinden bu tercih bir yönüyle de zorunluluk olarak Önder Apo ve PKK tarafından kabul edilmiştir. Nitekim bu gerçeklik doğrulanmıştır. Eğer Önder Apo'nun Kürdistan'a ait, bölgeye ait, dünyaya ait çözümlemeleri etkili olmuşsa, sosyalist çizgisi Kürdistan'da hızlı biçimde gelişmişse bunun nedeni Önder Apo'nun, 'Kürdistani olan her şey evrenseldir' tespitinde yatar. Evrensel olan bir sorunu da dar milliyetçi yaklaşımlarla çözemezsiniz. Evrensel bir ideolojiyle, bütün dünyayı bütünlüklü kavrayan bir ideolojiyle çözebilirsiniz. Bu da sosyalizmdir, sosyalizmin dayandığı tarihsel toplumsallıktır, tarihsel toplumsallık değerleridir.

Öte yandan Önder Apo kapitalizmin bireyciliğinin, maddiyatçılığının Kürt toplumsal gerçekliğiyle ters olduğunu görmüştür. Yaptığı inceleme ve çözümlemelerle Kürt'ün temel gücünün toplumculuk olduğunun derin bilincine varmıştır. Aşiretle, kabile yaşamıyla, bugüne kadar taşıdığı toplumsal değerlerle Kürt varlığı ve gücü korunmuştur. Toplumsal değerlere dayanarak Kürt, her türlü saldırı karşısında ayakta kalmıştır. Bu açıdan da sosyalizm çizgisinde Önder Apo ısrar etmiştir.

Önder Apo'nun milliyetçilikten uzak yaklaşımları da, Önderliği hedef haline getirmiştir. Önderliğin sosyalizm çizgisi tabii ki kapitalist emperyalizmin Ortadoğu'daki etkisini kırmaya, zayıflatmaya yöneliktir. Toplumcu, sosyalist zihniyet ideolojik olarak kapitalist emperyalizme karşı mücadele demektir. Kuşkusuz Önder Apo, 1990'lı yılların başından itibaren bu mücadelenin reel sosyalizm pratiğinde olduğu gibi yapılamayacağını, duvarlar örerek, dünyanın her tarafından koparak sosyalizmin kurulamayacağını söylemiştir. Bu yönüyle kapitalist sistemle iç içe bir mücadeleyi esas alan bir ideolojik-politik çizgiyi benimsemiştir. Ama kapitalist emperyalist sistem bırakalım cepheden mücadeleyi, kendisine ideolojik-politik mücadeleyi iç içe veren, demokratik kurallar çerçevesinde vermek isteyen bir Önderliği de tabii ki kabul etmeyecektir, sindirmeyecektir. Nitekim şu anda da Önder Apo'ya karşıdırlar. Önder Apo'yu etkisizleştirerek PKK'yi kontrol etmeye çalışmaktadırlar. Bugün de PKK'nin mücadele çizgisinin Önder Apo'nun duruşundan, ideolojik-politik çizgisinden kaynaklandığını çok iyi bildikleri için sürekli Önderlik üzerinde kuşku uyandırmaya, Önderlikle halk, Önderlikle örgüt arasındaki bağı koparmaya çalışmaktadırlar. Önderlik uluslararası komployla İmralı adasında esir edildikten sonra kurulan İmralı sistemi, Önder Apo'yu örgütünden, toplumdan, dünyadan tecrit etme ve bu temelde de etkisizleştirme anlayışının sonucu gerçekleşmiştir.

Ortadoğu tarih boyunca dünya dengelerinin kurulduğu yerdir

Şunu zaten bugün herkes söylemektedir: Dünya dengeleri Ortadoğu'da kurulmaktadır. Üçüncü Dünya Savaşı Ortadoğu'da sürmektedir. Ortadoğu'nun merkezinde, göbeğinde Kürdistan, Kürt gerçeği vardır. Bu yönüyle sadece, Kürdistan'ı, Kürtleri kurtaracağım denilerek Ortadoğu'da siyasal mücadele verilemez ve yürütülemez. Kürdistani olan her şeyin evrensel olduğunu bugün herkes görmektedir. Şu anda Suriye'de bile mücadelenin en yoğun olduğu yer Kürtlerin bulunduğu alan olan Fırat'ın doğusu ve batısıdır. Efrîn üzerinde kıyamet kopmuştur; Efrîn işgal edilmiştir. Efrîn'in işgali konusunda Rusya ve Türkiye kirli pazarlıklar yapmıştır. Şu anda Fırat'ın doğusu üzerinde yoğun bir pazarlık sürmektedir. ABD, uluslararası güçler Başûrê Kurdistan üzerinden Irak'ı şekillendirmeye, yine Kürtler üzerinde etkili olmaya çalışmaktadırlar.

Ortadoğu yalnız bugün değil, tarih boyu da dünya dengelerinin kurulduğu yerdir. Doğu ve batının, kuzey ve güneyin ortasındadır. Kürdistan da buranın merkezindedir. Zaten Kürdistan insanlığın beşiğidir. Neolitik toplum burada yaşanmıştır. İlk toplumsallık, ilk insani değerler buralarda üretilmiştir. Zaten insanlığın kök değerleri Kürdistan'da üretilmiştir. Bu yönüyle Kürdistan'daki değerler kök hücre niteliğindedir. Hatta ilk devletler Kürdistan'ın güneyinde kurulmuştur; Sümerler onlar da her zaman gözlerini Kuzey'e dikmişlerdir. Bu açıdan da bir nevi devletçilikle toplumsal değerlerin çatıştığı alan haline gelmiştir. Hatta devletçi sisteme karşı ilk özgürlük mücadelesinin bile Kürdistan ve çevresinde verildiği söylenebilir. Bu yönüyle de Kürt toplumu ve Kürdistan'ın evrensel boyutları bulunmaktadır.

Öte yandan Birinci Dünya Savaşı'yla kurulan Ortadoğu düzeni zaten Kürt sorununu bölgesel sorun haline getirdiği gibi uluslararası sorun haline de getirmektedir. Bu açıdan da Kürdistan'daki her mücadele ve gelişme Ortadoğu siyasi düzenini ilgilendirmekte, bu da tüm dünyayı etkilemektedir. Bu açıdan 'Kürdistani olan her şey evrenseldir' tespiti çok önemlidir. Böylelikle Kürt Özgürlük Hareketi'ne bir derinleşme, önüne çıkan her şeye kapsamlı ve çok yönlü yaklaşma, tüm boyutlarıyla ele alma imkanı vermektedir. Kürt sorunu böyle görüldüğünde; o zaman bölge ve uluslararası politikalar derinliğine kavranmadan Kürt halkının özgürlük mücadelesi doğru verilemez, Kürdistan'daki hiçbir şey de doğru anlaşılamaz. Sadece Kürdistan'ın bir parçasındaki herhangi bir gelişmeyle sorunu anlamak büyük bir yanılgı olur. Çünkü; bölgeyle ilgilenen güçler uluslararası güçlerdir. Burada uluslararası güçler, büyük ülkeler, bölgenin hegemonik güçleri karşı karşıya geliyor. Bunların ilişkilerini değerlendirirken onların dünya ve bölge politikalarını, dünyanın diğer taraflarında birbirleriyle ilişkilerini,

Eğer Önder Apo'nun Kürdistan'a ait, bölgeye ait, dünyaya ait çözümlemeleri etkili olmuşsa, sosyalist çizgisi Kürdistan'da hızlı biçimde gelişmişse bunun nedeni Önder Apo'nun 'Kürdistani olan her şey evrenseldir' tespitinde yatar. Evrensel olan bir sorunu da dar milliyetçi yaklaşımlarla çözemezsiniz. Evrensel bir ideolojiyle, bütün dünyayı bütünlüklü kavrayan bir ideolojiyle çözebilirsiniz. Bu da sosyalizmdir, sosyalizmin dayandığı tarihsel toplumsallıktır, tarihsel toplumsallık değerleridir.

Zîlan'ın eylemi, 'Güneşimizi Karartamazsınız' eylemleri bugün zindanlarda büyük bir direnişle cevap bulmuş bulunmaktadır. Önder Apo üzerindeki tecride, komploya karşı Kürt halkı, zindanlar, Kürt anaları ayağa kalkmıştır. Bunlar aslında PKK Önderliğine yönelik komploya, tecride karşı nasıl bir direniş gerçeğinin olduğunu ortaya koymaktadır. Leyla Güven büyük yurtseverliğiyle, demokratlığıyla soykırım altında olan bir halkın duyduğu acıyla, soykırımın Kürt toplumunda yaratmak istediklerini büyük hissedişle tecride karşı direniş başlattı.

bölgenin başka alanlarında birbiriyle ilişkilerini, çıkarlarını, hepsini anlamak gerekiyor. Aynı biçimde bölge ülkelerinin hem bölgesel politikalarını hem de dünyanın diğer güçleriyle ilişkilerini anlamak önemlidir. Sadece karşımızdaki düşmana bakıp, bu düşmandır, buna karşı mücadele edelim denilerek Kürdistan'da doğru bir demokrasi mücadelesi yürütülemez. Ya da önümüze çıkan olayların arkası, yanı, sağı-solu anlaşılamaz. Bu açıdan, gelecek tehlikeler zamanında görülemez, mücadele edilemez; gelecek tehlikeler görülemediği gibi imkanlar da görülemez. Bu yönüyle Kürt sorununu uluslararası ve bölgesel boyutuyla, uluslararası ve bölgesel güçlerin birbirleriyle ilişkileri çerçevesinde derinliğine anlamak, kavramak ve buna göre politika üretmek çok çok önemlidir.

9 Ekim Uluslararası Komplosu 1996'daki bombalı saldırının devamı niteliğindeydi

6 Mayıs 1996 komplosu uluslararası ve bölgesel boyutu olan bir komployu. Çünkü; Önder Apo'nun varlığı, uluslararası dengeleri etkiliyordu. Bölgede yeni bir ilişkiler düzeni ve dengeler kuruluyordu. Türk devleti bu yönüyle sıkışıyordu. Bir taraftan Suriye, bir taraftan İran, diğer taraftan da Başûrê Kurdistan'da PKK'nin etkili olması Türkiye'yi kuşatıyordu. Bu aynı zamanda ABD'nin de, kapitalist emperyalist güçlerin de etkinliğini zayıflatıyordu. Bu açıdan bombalı saldırıyla Önderlik tasfiye edilip uluslararası güçlerin, ABD'nin Ortadoğu'daki müdahalesinin, Ortadoğu'daki politikalarının önündeki engel kaldırılmak istenmişti. Başarılı olamayınca, bu komplo 9 Ekim 1998'de yeni bir biçimde sürdürüldü. Aslında uluslararası komplo 1996'daki bombalı saldırının devamı niteliğindeydi. Bu komployla zaten ABD'nin bölgeye müdahalesinin önü açılmak istendi, Türkiye bu müdahalede kullanılmak istendi. Kuşkusuz zayıflayan, PKK karşısında gerileyen Kürt işbirlikçiliğine güç kazandırılmak istendi.

Bu Uluslararası Komplo 20 yıl içinde yürütülen mücadeleyle büyük oranda boşa çıkarıldı. Öte yandan Uluslararası Komplo'nun dayandığı 20. yüzyıl Ortadoğu düzeni önemli oranda sarsıldı. Soğuk savaşın ortadan kalkması, Sovyetler Birliği'nin çözülmesi, dünyanın iki kutuplu olmaktan çıkıp tek kutuplu hale gelmesi PKK'nin uluslararası güçler karşısındaki konumunda kimi değişiklikler ortaya çıkardı. Çünkü; artık soğuk savaş döneminin katı, sert çatışmaları, kamplaşmaları bulunmuyor. Öte yandan Önder Apo'nun siyaset tarzı da cepheden değil de sistem içi mücadeleyi öngörüyor. Yine Önder Apo'nun Demokratik Ulus çizgisi, demokratik konfederalist çizgisi, Kadın Özgürlükçü Ekolojik Toplum Paradigması önemli bir toplumsal destek sağlıyor. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi Önder Apo çizgisinde sadece silahlı mücadelesiyle değil, ideolojik-politik gücüyle de bugün Ortadoğu'da çok etkili bir güç haline gelmiştir. Kürtler üzerinde de Önder Apo'nun, PKK'nin etkisi uluslararası komplonun öngördüğünün tersine daha da artmıştır. Bu açıdan komplo tabii ki farklı bir karaktere bürünmüştür. Artık bir yönü doğrudan, cepheden saldırırken, diğer bir yönü de PKK'nin içine, Kürt toplumunun içine yönelik bir ideolojik-politik mücadele yürütmektedir. PKK'ye karşı Türk devletini destekleme, çeşitli saldırılar yürütme yanında PKK'yi değiştirme, PKK çizgisini Önderlik çizgisinden uzaklaştırma yaklaşımı da görülmüştür. Nitekim 2001 yılında Botan-Ferhat tasfiyeciliği aslında Uluslararası Komplo'nun yeni yüzü olarak karşımıza çıkmıştı. Bir nevi Uluslararası Komplo'nun örgüt içinde ortaya çıkan yüzüydü. O da komployduı; komplonun başka bir biçimi olarak PKK'nin içine sızmıştı. Ama Önder Apo'nun ideolojik-politik gücü onu da boşa çıkardı.

Önder Apo, Kadın Özgürlükçü Ekolojik Toplum Paradigmasıyla, bu temelde oluşturduğu ideolojik-politik çizgisiyle kapitalizme karşı daha etkin mücadele veren bir Hareketi ortaya çıkardığı gibi kapitalist sistemle iç içe olan mücadeleyi de gündeme getiren, hatta bunu kapitalist modernist güçlere dayatan, buna zorlayan, hatta bunu kabul ettiren bir ideolojik ve politik güç olmuştur. Bu yönüyle de uluslararası komplocu güçlerle mücadelede ideolojik boyut, politik boyut, toplumsal boyut biraz daha öne çıkıyor. Mücadelenin kapitalist sistem güçleriyle iç içe ve yan yana yürütülme durumu da yaşanıyor. Kuşkusuz kapitalist modernist güçler de kendi imkanlarıyla, gücüyle mücadeleyi, bu çerçevede Hareketimize karşı mücadele yürütme ve etkisizleştirmeyi düşünüyor. Kapitalist güçler eski yöntemleri de bırakmış değildir. Yakın zamanda PKK'nin üç öncü kadrosu hakkında yakalama emri çıkarmaları açıktan açığa tabii ki PKK'ye karşı bir komployu ifade ediyor. Bu yönüyle Önderliğin çizgisini sahiplenen örgütü ortadan kaldırarak Önderliği etkisizleştirmeye çalışıyorlar. Önderliğin etkisinin olduğu Rojava'da da çeşitli imkan ve araçlarla toplumu ve siyasi kesimleri etkileyip Önderliği etkisizleştirmeye çalışıyorlar. Bu yönüyle Önderliğe karşı, Önderliğin çizgisine karşı, Önderliğin yaratmak istediği Kürt ve Kürdistan gerçeğine karşı komplo devam ediyor.

Komploya karşı çok güçlü bir mücadele tarihi oluşmuştur

Şu bir gerçektir ki; Önderliğe yönelik komplo, Önderlik İmralı'da esaret altında olduğu için örgütüne yönelik komplo olarak kendisini dışa vuruyor. Önderliğin yarattığı değerleri çalarak ya da bu değerleri etkisizleştirerek, gasp ederek gerçekleştirilmek istenen bir saldırı, komplo hareketi var. Bu açıdan Önderliğe yönelik komplonun yüzü böyle değişmiştir. Bu gerçekliği görmek gerekiyor. Ama Hareketimizin de komploya karşı bir mücadele tarihi var. Komploya karşı çok güçlü bir mücadele tarihi oluşmuştur. 12 Eylül'de zindan direnişi var; bu da PKK'ye karşı yürütülen kök kazıma saldırısına karşı bir direnişti. Önder Apo'ya yönelik, PKK'yi tasfiye etmeye yönelik, 1988'de örgüt içinde çıkan örgüte yönelik tasfiyeci saldırılar vardı. Buna karşı PKK mücadele etti, o tasfiyeci eğilim etkisizleştirildi. Zîlan'ın tarihi eylemi var, bu komploya karşı duruşun nasıl olması gerektiğini ortaya koymuştur. Uluslararası Komplo sürecinde 'Güneşimizi Karartamazsınız' kampanyasıyla Önderliğin etrafında ateşten barikat kurulmuştu. Önderliğe yönelik komploya karşı böyle bir mücadele tarihimiz bulunmaktadır. Yine Önderlik zindandayken zehirlenmesine karşı, Önderliğe yapılan saldırılara karşı dışarda her zaman halkımız Önderliğe sahip çıktı. Önderliğe fedaice eylemlerle sahip çıkan yoldaşlarımız oldu. Kendini hem dağda hem Bakur'da yakan, Önderliğe sahiplenmek için halka, kadrolara, fedaice yaşamlarını ortaya koyma çağrıları olan birçok eylem gerçekleşti. Bu yönüyle Uluslararası Komplo'ya karşı güçlü bir mücadele gücümüz var. Önderliğe sahiplenen güçlü bir halk gerçekliği, örgüt gerçekliği var. Bu yönüyle Uluslararası Komplo başarılı olamamıştır. İmralı'da Önder Apo örgütünden koparılmak istendi. Halktan, dostlarından koparılmak istendi. Hatta Önderlik İmralı'ya konularak PKK hareketi düşünemez hale getirilmek istendi. Ancak Önder Apo düşünce gücüyle de komploya karşı mücadele etti ve bu konuda çok önemli gelişmeler sağlatarak Hareketimizi daha etkili mücadele eder hale getirdi.

Önder Apo'ya sahiplenme bugün evrensel hale gelmiştir

Zîlan'ın eylemi, 'Güneşimizi Karartamazsınız' eylemleri bugün zindanlarda büyük bir zindan direnişiyle cevap bulmaktadır. Önder Apo üzerindeki tecride, komploya karşı Kürt halkı, zindanlar, Kürt anaları ayağa kalkmıştır. Bunlar aslında PKK Önderliğine yönelik komploya, tecride karşı nasıl bir direniş gerçeğinin olduğunu ortaya koymaktadır. Leyla Güven büyük yurtseverliğiyle, demokratlığıyla, soykırım altında olan bir halkın duyduğu acıyla, soykırımın Kürt toplumunda yaratmak istediklerini büyük hissedişle tecride karşı direniş başlattı. Bu direniş zindanlarda sahiplenildi, dışarda sahiplenildi. Önder Apo'ya tarihin en büyük sahiplenme direnişi ortaya çıktı. Bugün binlerce tutsak açlık grevinde, 30 direnişçi ölüm orucundadır. Açlık grevindekiler de aslında ölüm döşeğinde yatmaktadırlar. Beyaz Tülbentli Analar Kürt'ün iradesi, inancı olarak, Önderliğe sahiplenmenin sembolü olarak bugün soykırımcı sömürgeciliği sarsıyor ve Önderliğe karşı tecridin ortağı olan uluslararası güçlere ciddi bir mesaj veriyorlar. Önderliğimizi tasfiye edemezsiniz, etkisizleştiremezsiniz, Önderliğimizi toplumdan, bizden koparamazsınız diyorlar. Önderliğe analık kültürüyle, değerleriyle sahipleneceğiz, bütün toplum sahiplenecek, oğullarımız-kızlarımız sahiplenecek, bütün Kürtler, bütün insanlık, analık değerlerine saygılı olan bütün demokratlar, bütün insan hakları savunucuları Önderliğe sahiplenecek, diyerek tarihi bir duruşu ortaya koyup tecride, komploya karşı büyük bir duruş, büyük bir mücadele vermektedirler. Komploya karşı böyle bir mücadele verildiği müddetçe uluslararası güçlerin de, soykırımcı sömürgeciliğin de başarılı olması, Önder Apo'yu etkisizleştirmesi mümkün değildir. On yıllardır Önder Apo üzerinde komplo, tecrit vardır ama Önder Apo sürekli büyümektedir. İdeolojik-politik gücü daha da etkili hale gelmekte ve daha da güçlenmektedir. Böyle bir Önderlik gerçeği bulunmaktadır.

Önderliğe karşı komplo uluslararasılaştığı gibi, komploya karşı yürütülen mücadele de uluslararasılaşıyor. Önderlik ideolojik çizgisiyle bütün dünyada etkili oluyor. Uluslararası Komplo'yu kuşatıyor. Soykırımcı sömürgeciliği kuşatıyor. Bugün Önder Apo'nun düşünceleri dünyanın her tarafına yayılmaktadır. Önder Apo bugün dünyanın her tarafında sahiplenilmektedir. Kapitalist moderniteye karşı olan güçler, toplumsallık değerlerine sahiplenen güçler, analık değerlerini sahiplenen güçler, insanlığın binlerce yıldır yarattığı tüm değerler; özgürlük, demokrasi, hak, adalet ve eşitlik değerlerine sahiplenen herkes bugün Önderliğe sahiplenmektedir. Çünkü Önder Apo, bugün duruşuyla, zihniyetiyle, davranışıyla insanlığın tarih boyu yarattığı bütün değerlere sahiplenmektedir. Bütün değerlerin bileşkesi, sentezi olmaktadır. Bütün değerleri kendi kişiliğinde temsil etmektedir. Bu açıdan da Önder Apo'ya sahiplenme bugün evrensel hale gelmiştir. Kürdistani olan nasıl evrensel olduysa, Önder Apo nasıl evrensel bir değer haline geldiyse Önder Apo'ya karşı sahiplenme ve direniş de evrensel hale gelmiştir. Bu açıdan Önder Apo'nun, 'Tarihsel komplolar gelişmeleri durdurmaz, hızlandırır' belirlemesi, daha da doğrulanmıştır. Komplo uluslararasılaştıkça mücadele de uluslararasılaşıyor, mücadele büyüyor. Bu temelde de bırakalım Önder Apo'nun etkisizleştirilmesini, komplolara karşı mücadele Önder Apo'yu daha da büyütüyor. PKK'yi geliştiriyor. Kürt halkını da Ortadoğu halklarının öncüsü, insanlığın özgürlük ve demokrasisinin öncü halkı haline getiriyor.

1996 yılında gerçekleşen komplonun 22. yılında komplo içinde yer alan tüm güçleri bir kez daha kınıyoruz. 22 yıldır komploya karşı mücadele daha da gelişmiş, komplocuların amaçları boşa çıkarılmıştır. Komplocuların saldırganlığı artıkça Önder Apo daha fazla yoğunlaşma içinde olmuş ve mücadeleyi daha etkili kılma çabası içine girmiştir. Komploya karşı mücadele Önder Apo'yu da, Kürt halkını da, Hareketimizi de Ortadoğu'nun özgürlük ve demokrasi mücadelesinin öncüsü haline getirmiştir.

■■■

Ana-kadın ruhuyla faşizmi sarsan Beyaz Tülbentliler Hareketi

Anaların bu kahramanca direnişine öncelikle evlatları ile işçisi, köylüsü, erkeği, yaşlısı ve özellikle öncü kadını ve genci ile tüm halk katılmalıdır. Anaların direnişi öyle bir düzeye gelmiş ki; artık evrenselleşmiştir. Arjantinli anaların gelip Leyla Güven yoldaşın ellerini ellerine alması bunun evrenselleştiğinin ve desteklendiğinin göstergesidir. Filistinli analardan tutalım Afganistan'dakilere, oradan dört parça Kürdistan'a kadar gelen destek bu paradigma ve mücadelenin evrenselleşerek bir özgürlük umudu ve direniş odağı haline geldiğinin kanıtıdır.

Besta Firat

Önder Apo üzerindeki tecride ve faşizme karşı Kürdistan merkezli geniş kapsamlı büyük bir direniş yürütülüyor. Çeşitli eylem ve etkinliklerle yürütülmekte olan bu direniş, altı ayı aşkın bir süre açlık grevi ve son bir ayda ölüm orucu eylemleri öncülüğünde devam etti. Bu direnişin öncülüğünü yapan Leyla Güven hem bir siyasetçi hem bir devrimci hem de bir anadır. Bu direniş büyüyerek öyle bir düzeye geldi ki toplumda büyük bir sarsıntıya ve direnişe neden oldu. Kürdistan devrimine ivme kazandırarak, kapsam alanını genişletti. Yeni boyutları açığa çıkardı.

Bu direnişin toplumsal alandaki öncülüğünü de analar yaptı. Anaların direnişi toplumun vicdanını, kamuoyunu ve genel olarak tüm Türkiye siyasetini müthiş etkiledi. Aylardır cezaevleri kapılarında, sokaklarda, meydanlarda, kurum ve kuruluşların önlerinde ve Türkiye Meclisi'nde büyük bir direniş içinde oldular. Duruşlarından taviz vermeyerek, taleplerinden vazgeçmeyerek, ısrarlı ve kararlı bir direnişin sahibi oldular. Bu tarihsel eylemin ayrı bir ruhu, maneviyatı, coşkusu var. Direnişe farklı bir heyecan ve anlam kattı. Her kesimi etkileyen, eylemleri tetikleyen bir duruşun ve direnişin öncüsü oldular.

Anaların bu tavrını ve değerleri sahiplenişini; geçmişten günümüze, zaman ve mekan olguları ekseninde doğru ve güçlü değerlendirdiğimizde ancak o zaman doğru anlam biçebilir, yaptıkları fedakârlığı kavrayabiliriz. Yoksa direnişleriyle sergiledikleri eylemin özünü ve tarihsel dayanaklarını göremez ve güncelleştirdikleri direniş kültürünün mirasının şifrelerini çözemeyiz. Her şeyden önce pratik eylemleriyle verdikleri mesajların üzerinde yoğunlaşmak gerekir.

Mayıs'ın ikinci haftası da Anneler Günü olarak bilinir. Antik çağlardan beri kutlanmakta olan bu anlamlı günden, çeşitli mitolojiler bahsetmektedir. Kimileri yaşamın yenilenmesi, doğayla yeniden buluşmanın anlamlı günü olarak kutlarken, kimileri de ana tanrıça Kibele'nin onuruna atfederek kutlardı. Greklerde de tanrı ve tanrıçaların anası kabul edilen Rhea onuruna, ilkbaharın gelişi sevinçle karşılanarak kutlanırdı. Uzun yıllar unutulan Anneler Günü 1908 yılından itibaren, ABD'de Kongre kararıyla ve yeni bir tanımla tüketim kültürünü geliştirmek amaçlı tekrardan kutlanmaya başlandı. Fakat Kürt anaları bu günü de direniş gününe çevirdiler. Kapitalist modernitenin, popüler kültüre uygun tüketim toplumu yaratmanın aracı haline getirmek istediği bu Anneler Günü'nü, Kürdistan'daki analar farklı ve anlamlı bir düzeye taşıdılar. Ana-kadın kültürüyle, onun ruhuyla kucaklaşma, tarihsel ve güncel değerleri koruma, onları sahiplenip yaşatma ve bu uğurda direnme kültürüyle buluşturdular. Kapitalist modernitenin yozlaştırarak yüklediği tanımı parçalayarak, özüne ve geleneğine uygun hale getirdiler. Üstelik bunu pratikte gerçekleştirdiler. Yükledikleri anlama ve içeriğe toplumsal meşruluk kazandırdılar. Böylece kapitalist modernitenin anaların kutsallığına dayanarak kar amaçlı kullandığı, tüketim hedefiyle geliştirdiği Anneler Günü silahını, elinden alarak, içeriği ve önemini tarihsel-toplumsal kültüre ve geleneğe uygun ve yeniden işlevli hale getirerek, insanlığın yararına ve hedeflerine göre şekillendirdiler. Bu temelde konuyu ele alıp, değerlendiriyoruz.

Aynı zamanda bizleri doğuran analarımız, direnişleriyle yürek atışlarımızı canlandırdılar. Damarlarımızdaki kanı alevlendirip, hücrelerimize enerji dalgaları saldılar. Faşizm ortamında Önderliğe olan inançlarıyla yüreklerini ve tüm güçlerini direnişle ortaya koyup, küllerinden yeni bir direniş dalgası yarattılar. Geçmişten günümüze yaratılan mirasa sahip çıkarak bu gelenek temelinde özgür bir geleceğin kapısını ardına kadar açtılar. Büyük bir ihtimalle artık böylesi bir tarihsel direniş sonrası Anneler Günü 'değerleri sahiplenme ve direnme günü' olarak anılacak ve kutsanacaktır. Kürt Anaları hem tarihsel olarak ana-kadın kültürünü hem de dünya ölçeğinde Arjantin'den İspanya'ya, Filistin'den Hindistan'a kadar direniş içinde olmuş ve halen de direnen anaların mücadelesini kendi eylemlerinde bütünleştirdiler. Tümünün yüreği, sesi ve direnişi oldular.

Ana-kadın kültürü Firat ve Dicle kenarında yeşerdi

Bu direnişin kökleri bu topraklardaki analık kültürüne dayanıyor. Bilindiği gibi, Firat ve Dicle sularının kenarındaki topraklarda ilk toplumsallık yeşerdi. Bu coğrafya toplumun ve toplumsallığın beşiğidir. İlk ana-kadın kültürü ve sisteminin yeşerdiği yerlerdir. Beş bin yıldır süregelen erkek egemen sisteminin çok çok öncesinde bu topraklarda toplum-toplumsallık yaratılmıştı. Köy ve tarım devrimi, yani neolitik devrim bu topraklarda kadın öncülüğünde gerçekleştirildi.

Önder Apo savunmalarında bu süreci şu şekilde dile getirmiştir: "*...Bilimin temellerinin neolitik toplumda, özellikle Tel Halaf döneminde (M.Ö. 6000-4000) döşendiğini hatırlatalım. Bu dönemde ana-kadın tanrıçaların katkıları belirleyicidir. Tüm bitki, evcil hayvan, çömlek, dokuma, öğütme, ev, kutsallık evi konularında ana-kadınların ilk öğretmen konumunda oldukları iyi anlaşılmalıdır. Ana Tanrıça İnanna'nın Tanrı Enki'yle mücadelesinde en büyük ideası, yüz dört (104) büyük icadın (me) sahibinin kendisi olduğu ve Enki'nin bunları kendisinden çaldığıdır. İnanna'nın bu sözleri, kadının birçok konuda ilk yaratıcı güç olduğu gerçeğini gayet iyi anlatmaktadır. Yani çoğu buluşu ana-kadınlar yaptılar. Erkek yöneticiler bunları kendilerinden çaldılar. Uygarlık aşamasının biraz da bu temelde inşa edildiğini göreceğiz.*" Alıntıda da dile getirildiği gibi, bugün bilinen ve halen tüm canlılığıyla işlevli olan birçok icadın, keşfin, buluşun, geleneksel değerlerin ve kavramların ilki o dönemde oluştu. Bunlar analık sistemiyle, analık kültürüyle yeşerip, hayat buldular. Tabii o kültür ve toplumsal sistemde eşitlik düzeyi kadın ve erkek arasında bir üstünlüğe imkan tanımıyordu. Ezen-ezilen, özel mülkiyet yoktu. Köleleştirme ve savaş yoktu. Yaşam, ahlaki ve politik ölçülerde sürüyordu. Ana-kadın kültürü eksenli bir hayat sürdürülürken bu yaşamda herşey canlı olarak görülürdü. Ahlaki ölçüler, maneviyat güçlüydü; sevgi, saygı ve komünal-kolektif bir yaşam hakimdi. Toplumu bu düzeye getiren, bugüne gelmesini sağlayan, o dönemlerde analık kurumu tarafından oluşturulan ve geliştirilen komünal değerler ve zihniyetti. Bu dönem insanlığa büyük değerler kazandırdı. Toplum adına olan her şey; bilim, teknik, siyaset, sanat, edebiyat, müzik vb. yaşamın ilkleri o zamanlarda ve mekanlarda oluştu ve gelişti.

Bu temelde bir kültür oluştu, anakadın kültürü ve yaşamı bugüne kadar direnerek geldi. Avcılık kültürüne dayanan beş bin yıllık erkek egemen devletçi sistemin ortaya çıkarak ana-kadının değerlerini ve emeğini gaspetmesi, ürünün tek elde (tapınaklarda) toplanması, ardından özel tasarrufun ve mülkiyetin geliştirilmesi ile analık kültürüne karşı bir saldırı ve sistemli bir hırsızlık gerçekleşti. Sınıfların, sınıflı uygarlığın gelişimiyle ilk sömürü kadın üzerinde gelişti. İlk ihanet anaya karşı oldu. Önderlik bunu; anaya karşı gelişen güçlü ve kurnaz erkeğin ev hırsızlığı olarak değerlendirdi.

Merkezi uygarlık dönemi boyunca da gaspa dayalı bu uygulamalar kılıf değiştirerek, din yasaları, devlet yasaları, hukuk adıyla icra edildi. Kadına; çocuk doğuran, nesne kalan, hayatın akışında etkisi olmayan bir varlık gözüyle bakılıp yaşamdan atılmış ve tüm değerleri çalınmış, bastırılmış, erkeğin eklentisi, iradesi olmayan bir ana figürü geliştirildi. Kapitalist moderniteyle birlikte kadın, özgürlük adı altında aslında daha çok metalaştırılan bir konuma getirildi. Yine sadece kutsallaştırılan, aile kadını, ev anası, çocuk anası şeklinde tasavvur edilen ve rol biçilen bu figüre önceleri methiyeler dizildi.

Bugün kapitalist modernitenin kadına yönelik politikaları daha da geri konumdadır. Tümden analık kültürünün yok edilmesi; bununla toplumsallığın yok edilmesi, bireyciliğin geliştirilmesi, komünal yaşamın kalan tüm değerlerinin de tüketilmesi, terk edilmesi yönünde bir saldırı söz konusudur.

Adeta metaların kraliçesi konumuna getirilen kadının köleliği daha da derinleşti, kapitalist pazarın reklam nesnesi haline getirilerek bedeni pazarlandı. Marks'ın dediği gibi; "Burjuvazinin koluna taktığı bir süs bebeği" rolüne indirgendi.

Kadınların buna karşı müdahalesi olsa da bu, kapitalist sistemi aşacak bir düzey yakalayamadı. Birçok kadın örgütü çıktı, mücadele etti, bir yere kadar geldi. Fakat kadının toplum tarihindeki yerini ortaya koyan, analık kültürünün tam hakkını veren, onun ruhuyla buluşan bir mücadele ve direniş düzeyi açığa çıkmadı. Kimi kazanımlar ve mevziler elde edilse de kapitalist modernitenin çemberinde dolanmaktan kurtulamadılar.

Bu topraklarda direniş kültürünün kaynağında annelik kültürünün mirası vardır

Başta da ifade ettiğimiz gibi, anakadın kültürü Firat ve Dicle nehirleri kıyısında gelişti. Dolayısıyla Kürdistan Neolitik devrimin ve toplumsallığın ilk geliştiği yerdir. Bu toplumsallığa karşı egemen, devletçi sistemin ortaya çıkmasıyla birlikte hep saldırıların olduğunu biliyoruz. Tarihimizde soykırımlar, işgaller ve katliamlarla sürekli karşı karşıya olan bir halkız. Ülkemiz işgalcilerin savaş alanı oldu, işgallere uğradı ve parçalandı. Fakat tüm bu işgal ve talanlara karşı da bir direniş geleneği oluştu. Şunu özellikle vurgulayabiliriz ki; toplumsallaşmanın beşiği olan bu topraklarda direniş kültürünün kaynağında her zaman direnen kadının, direnen annelik kültürünün mirası vardı. Tüm tarihimizde de bunu görmek mümkündür. Hem dış işgalciliğe, Kürdistan'ın parçalanmasına karşı hem de içte erkek egemen zihniyetin ürünü aşiret kavgalarına karşı kadının her zaman toplumsallığı, ahlaki değerleri koruyan bir duruşu olmuştur. Bu genel bir kadın duruşu olsa da, tarihte yaşanan belli başlı olaylarda öne çıkan isimlerle sembolleşti.

Örneğin Başûrê Kurdistan'da gelişen Şeyh Mehmud Berzencî Serhildanı'nda analar önemli rol oynuyor. Direnişe teşvik eden analar var. Buna en büyük örnek Hafse Neqip Han'dır. Bakurê Kurdistan'da gelişen Şêx Seîd Serhildanı'nda Gülnaz Ana vardır. Gülnaz Ana'nın düşmana karşı duruşu çok önemli ve tarihidir. Gülnaz Ana'nın çocuğu idam ediliyor. Direnişte yer aldığından dolayı onu teslim almak için gelen düşman askerine Gülnaz Ana şunu söylüyor: "Eğer benim oğlum direnişçi olmasaydı ben sütümü helal etmezdim. Direnişçi olduğu için gurur duyuyorum.'' Dersim'de de anaların direnişi var; teslim olmamak için kendini kayalardan atan, soykırım saldırılarına direnen Besê Ana, Zarife Ana örnektir. Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nde de Mina Gazi örneği vardır. Dört parça Kürdistan'da bu örnekler oldukça fazladır.

Tarih boyunca gelişen işgalci saldırılara karşı Kürtler kendilerini ve kültürlerini korumaya çalışmışlardır. Bu konuda da toplumsallığın korunmasında, komünal değerlerin korunmasında anaların belirleyici bir rolü vardır. Aşiretlerin yönetilmesinde de anaların yüklendiği misyon var. Hatta bazı aşiretler Kürdistan'da halen anaların adıyla bilinir. Birçok aşireti de analar yönetmiştir. Kürt dilinin, edebiyatının, sanatının ve kültürünün korunmasında anaların müthiş bir rolü var. Folklorik elbisesiyle, çok lehçeli diliyle, tarih kokan ve yürek yakan ağıtlarıyla, mutlu ve hüzünlü şarkılarıyla, umut

yüklü hikayeleriyle, yaratıcı hüneriyle, üretken sanatıyla hem değerleri korumuş hem de bunları zenginleştirip geliştirmiştir. Tüm bu değerleri ayakta tuttuğu, yaşattığı toplumsallığıyla korumuştur. Toplumu bir araya getiren o zamanki form aşirettir, kabiledir, büyük ailelerdir. Esasta bu toplumsal formları bir arada tutan analardır. Bu konuda sürekli olarak rollerini oynamışlardır.

Ana-kadının diğer önemli ve hayati bir rolü ise; komünaliteyi ve toplumun ahlakını korumasıdır. Komünal değerleri ve toplumu birarada tutan da ahlaktır. Toplum içerisinde barış kültürünün geliştirilmesinde anaların büyük bir rolü var. Şimdiye kadar aşiret kavgalarında anaların beyaz tülbenti ortaya koymasıyla çatışma durmak zorundadır. Bu köklü bir gelenek olup, toplumsallığı koruyor, toplumsal barışı koruyor. Yine saldırı olduğu zaman, çocuklarının, eşinin, aşiret liderinin teslimiyetini kabul etmiyor ve beyaz tülbentini yere atıyor. Teslim olmayacaksın, bağımı bahçemi vermeyeceksin, ülkemi vermeyeceksin, direneceksin, diyor. Tülbent böyle bir sembol olduğu gibi kadının bu tutumu da bir tavırdır.

Beyaz tülbent analık kültürünün simgesidir

Beyaz tülbentin tarihsel olarak dayanağı burasıdır. Öncelikle beyazlığını değerlendirmek lazım. Beyazlık temizlik ve doğayla bütünleşmek demektir, ak pak berraktır, kutsaldır. Kar beyazdır, süt beyazdır. Beyazlık biraz da yaşamın anlamının özüdür. Saflığı ve günahsızlığı ifade eder.

Aynı zamanda doğa ile ana bir tutulur. Ana da doğa gibi doğurgan ve yaratıcıdır. Doğaya Kürtçe; xweza denir; yani kendini doğurandır. Ana da doğurgandır ve doğayla bir bütündür. Bu anlamda anaların sembolü haline gelen beyaz tülbenti başka toplumlarda da görüyoruz fakat Kürtlerde özellikle yer etmiştir. Aslında bunu, bu topraklarda vücut bulmuş doğal toplumdan, Neolitik devrimden gelen, doğayla, canlılıkla, toplumla bütünleşmenin bir simgesi olarak ele alabiliriz. Onun için çok geniş ve derinlikli bir anlamı var. Diğer bir anlamı; ahlakın, barışın korunması, bir diğeri de egemenlere karşı, zulme, teslimiyete karşı toplumun iradesini, onurunu, duruşunu temsil etmesidir. Aslında analığın, analık kültürünün simgesidir. Tarihimizde hep olagelmiştir. Analarımız bu kültürün korunmasını, onun özünü temsil ediyor. Bu realite tarihimizden, köklerimizden geliyor. Doğa ve toplum gerçekliğinin bütünsel ifadesidir.

Önderlik kendi anasını da ana tanrıça kültürünün son temsilcilerinden biri şeklinde değerlendiriyordu. Erkek egemenlikli sistem, son olarak kapitalizmle toplum ve kadın üzerindeki hegemonyasında büyük sıçrama yaparak analık sistemine, kadın eksenli yaşama büyük saldırılar gerçekleştirmişse de Kürdistan'da, Kürt kadını ve analarında böyle derin bir kültürün, bir tanrıçalık kültürünün mirası hala canlıydı. Önderlik; "Ben bu ananın çocuğuyum... Ben tanrıça ananın; emek, üretim, aşk, sevgi ve yaratan-geliştiren ananın çocuğuyum.'' diyordu. Bu temelde Üveyş Ana da bu kültürü temsil eden bir anaydı. Önderliğin, Önderlik olarak gelişiminde, Üveyş Ana şahsında genel analığın, tanrıça ana kültürünün etkisini görüyoruz.

Önderlik bu kültür ve mirasa yeniden anlam biçmesi sonucu, kadın özgürlük ideolojisi ve mücadelesini geliştirdi. Bu mücadele büyük bir emek, mücadele, örgütlenme ve savaş ile bugünlere geldi. Partileşti, ordulaştı, bir kadın sistemi oluştu. Kadının öz kimliğiyle yeniden buluşmasını, kendi tarihi üzerinde yeniden toplumsallaşmasını sağladı.

Aynı zamanda doğa ile ana bir tutulur. Ana da doğa gibi doğurgan ve yaratıcıdır. Doğaya Kürtçe; xweza denir; yani kendini doğurandır. Ana da doğurgandır ve doğayla bir bütündür. Bu anlamda anaların sembolü haline gelen beyaz tülbenti başka toplumlarda da görüyoruz fakat Kürtlerde özellikle yer etmiştir. Aslında bunu, bu topraklarda vücut bulmuş doğal toplumdan, Neolitik devrimden gelen, doğayla, canlılıkla, toplumla bütünleşmenin bir simgesi olarak ele alabiliriz.

PKK hareketi olarak özgürlük mücadele tarihimizde de kadın her alanda öncü konumda olduğu gibi analarımızın rolü çok büyük olmuştur. Maksim Gorki'nin ''Ana'' kitabı Rus Ekim Devrimi'nde anaların rolünü anlatır. Kürdistan'da da PKK'nin ilk kuruluş yıllarında devrime büyük katkıları olan birçok ana olmuştur. Mücadelenin her alanına, devrime katılarak analar büyük rol oynadılar. Önderliği, Partiyi, devrimcileri sahiplendiler ve kucakladılar. PKK'nin ilk kongresinin yapıldığı Fis'teki evin sahibi Seyfettin Zoğurlu arkadaşın anasından tutalım, Ankara-Tuzluçayır'daki Hatice Ana'ya kadar. Riha'dan Dîlok'a, Botan'dan Serhed'e kadar birçok yerde anaların, ilk örgütlenmelerde büyük bir rolü olmuştur. Yine 12 Eylül faşizmine karşı gelişen büyük zindan direnişlerinin de en büyük destekçileri analar olmuştur. Analar tutuklanmış, cezaevine girmiş, sokağa, dağa çıkmış ve direnmiştir.

Analar mücadelemizin her aşamasında yerlerini aldı

Komplo sürecinde Önderliğin esaret altına alınmasıyla birlikte gelişen büyük direniş ve serhildanlarda analar en önde yerlerini aldı. Hatice Ana komployu protesto amacıyla kendini balkondan attı. Kendisini yakmaya çalışan analar oldu. Özyönetim direnişinde Taybet Ana'nın durumu, Mehmet ve Orhan Tunç'un annesi Esmer Ana'nın başeğmez duruşu hala hafızalarımızda tazedir.

Rojava Devrimi'nde anaların önemli rolü olmuştur. Önderliğin Rojava'ya ilk gidişinden itibaren herkesten daha fazla analar sahiplenip çalışmalara katılıyor. Devrim sürecine kadar tüm baskılara rağmen anaların kesintisiz bir mücadelesi olmuştur. Özellikle devrimin ilk yıllarında şehit olan analar olduğu gibi bugün de tüm toplumsal alanlarda ve özsavunma çalışmalarında analar yerini alıyor.

Özgürlük Mücadelemiz önemli bir düzeye ulaşmış, Kürdistan sınırlarını aşmış durumdadır. Bölgesel bir devrime öncülük yapan bir aşamaya gelmiştir. Önderliğin paradigması temelinde Bakur'daki büyük gelişme, Rojava'daki devrim ve dört parçadaki genel gelişmeler bölge hakları için olduğu kadar dünya halkları için de bir özgürlük umudu yaratmıştır. Bundan rahatsız olan hegemon güçler bu gelişmelerin öncülüğünü yapan Önderliğimiz ve Hareketimize karşı yirmi yıldan sonra komployu yeniden güncellemek istediler. İlk önce Önderliği hedef alarak mutlak bir tecritle düşüncelerinin dışarıya yansımasını engellemeye çalıştılar. Bu tecritle aslında Önderliği unutturmak; bu olmazsa halkı İmralı sistemine alıştırmak istediler. Faşist, soykırımcı AKP-MHP hükümetine her türlü destek verilerek Kürt halkına, Özgürlük Hareketine karşı büyük bir soykırım saldırısı başlatıldı. Bakurê Kurdistan'da, Efrîn'de şehirler yerle bir edilerek halk evlerinden, topraklarından edildi. Rojava Devrimi'ne karşı saldırılarını devam ettiren DAİŞ'e her türlü destek verilmeye devam edildi. Bu yönelimlerle Özgürlük Hareketi bitirilmek, gerilla ve yönetim kademesi darbelenmek, Rojava Devrimi yenilgiye uğratılarak halkların umudu yok edilmek istendi. Buna karşı direnen kadına da; "Kadın da olsa, çocuk da olsa vurun.'' diyen zihniyet, kadına-analarımıza karşı hep bir saldırı içerisinde oldu. Komplonun yirminci yılında tümden bitirilmek istenen, Özgürlük Mücadelesiyle birlikte aynı zamanda Kadın Özgürlük Mücadelesiydi. Fakat bu topyekûn soykırım saldırılarına karşı başta İmralı'da olmak üzere, Rojava'da, Bakur'da, Başûr'da ve her alanda büyük bir direniş içerisinde olundu.

Tam bu esnada yürütülen mücadeleye paralel olarak tecride ve faşizme karşı yeni bir direniş hamlesi başlatıldı. Hem zindanlarda hem dışarıda hem de ülke dışında ardı ardına süresiz-dönüşümsüz açlık grevi eylemleri başladı. Ve bunun öncülüğünü bir ana, bir kadın, bir siyasetçi, bir devrimci olarak Leyla Güven yaptı. Cezaevlerinde ve dışarıda Avrupa'dan Mexmur'a kadar binlerce kadın da bu direnişe katıldı.

Bu direnişin özellikle son iki ayında tecride ve faşizme karşı yaşamı sahiplenen, ana-kadın kültürünün direniş mirasının temsilcileri analar beyaz tülbentleri ile dışarıdaki direnişe öncülük yapmaya başladı.

Önce cezaevi kapılarında başlayan direniş sonra sokaklara, meydanlara ve Türkiye Meclisi'ne kadar taşındı. Tüm faşist saldırılara, baskı ve işkencelere rağmen günden güne büyüdü ve toplum, kamuoyu, siyaset üzerinde büyük bir etki yarattı.

Beyaz Tülbentliler Hareketi

Sürece damgasını vuran bu eylemler Beyaz Tülbentli Analar Hareketi olarak isimlendirildi. Tarihine uygun şekilde tam bir analık hareketi oldu. Bu hareketin geçmişini ve özelliklerini irdelemek gerekir.

Birincisi; mücadele tarihimizde Barış Anneleri Hareketi de gelişti. Barış Anneleri mücadelenin en kritik dönemlerinde önemli roller oynadı. Fakat şimdi bu Hareket daha da büyüyerek tüm toplumu, sistemi etkileyen, bir sürecin öncülüğünü yapan bir düzeye geldi. Gerçekten de faşist bloku zorladı, sıkıştırdı; faşist, soykırımcı yüzünü daha fazla teşhir etti. Hiçbir direniş belki bu kadar faşizmi zorlayamazdı. Çünkü anaların gücü farklı, onlar toplumun kutsalı ve vicdanıdır. Anaların direnişi diğer yandan Önderliğe bağlılığın göstergesi oldu. Çocuklarının davası ve taleplerini sahiplenen anneler, "Ben bu tecridi kıracağım" derken, diğer yandan "Çocuklarım ölmesin" dedi ve yaşamı savundu. Tüm baskı, saldırı ve hakaretler; binlerce polis ve zırhlı araçlar karşısında kararlı, heybetli ve hesap soran duruşları tüm topluma büyük bir cesaret ve moral aşıladı.

İkincisi; Analar kültürüyle direniyor, beyaz tülbentiyle direniyor, diliyle, Kürtçesiyle direniyor. Klamlarıyla, sanatıyla direniyor. Bunun için bu direniş hem tecridi kırmaya yöneliktir hem de Kürt'e reva görülen kültürel soykırıma karşı Kürt kültürünün direnişidir.

Üçüncüsü; Bu direniş aynı zamanda kadının, egemenliğe karşı eylemidir. Devlet sistemine karşı toplumsallığın ruhunu temsil eden bir direniştir. Bunun için de eyleminde moral, coşku, ruh ve sevgi var. Toplumsallığın yeniden canlanması var. Kadın eksenli yaşamın, analık kültürünün ve onun ruhunun tekrar dirilmesi var.

Dördüncüsü; Bu direniş, aynı zamanda bir özsavunmadır. Faşizmin kolluk güçlerine, polislerine karşı bir duruştur. TC faşizminin uygulamalarını, baskılarını ve zorunu kabul etmiyor. Günlerce yerlerde sürükleniyor, coplanıyor ama tekrar gidiyor. İşkence yapılıyor, tutuklanıyor, bırakılınca gidip tekrar direnişteki yerini alıyor. Yani faşist rejim ne yapsa bu direnişi durduramıyor. Tartışma esnasında kendisini savunuyor; gençlerini, çocuklarını ve onların davalarını savunuyor. Boyun eğmiyor, saldırıyı kabul etmiyor. Bunun için analarımızın direnişinde özsavunmayla birlikte, büyük bir onur savaşı var. Bir arkadaşımız "Şehir gerillası gibi hareket ediyorlar" demişti. Gerçekten de yerinde ve realiteye uygun bir tespittir.

Beşincisi; Bütün bu özelliklerin yanında anaların eylemlerinin demokratikleştiren bir karakteri vardır. Demokratik sistem oluşturmada öncü bir rolü vardır. Bir ülkede, toplumda tüm yönetenler analar olsa; analık sistemi-kültürüne göre yeni bir sistem, büyük bir demokratikleşme hareketi gelişim gösterirdi. Onun için analar nasıl direnişçiyse, o kadar demokratikleştiricidir de. Onun için eğer demokratikleşme isteniyorsa, anaların, yaşamın her alanında yer alarak, işlevli olması, katılım sağlaması gerekir. Türkiye Meclisi'nde direnen analar, aslında esas söz sahibi olması gerekenlerin ta kendisidir. Toplumun en güzel vekilliğini yapacak, toplumu temsil edebilecek, sorunlarını çözebilecek olan onlardır. O güce, birikime ve iradeye sahiptirler.

Anaların direnişi etrafında mücadele büyütülmelidir

Bu direniş adım adım kazanımlar elde ediyor. Ama kazanımların kalıcı olması ve daha büyük kazanımlar için Anneler Hareketinin daha büyümesi gerekiyor. Tüm dünyadan anneleri bu direnişe çekebilmemiz gerekiyor. Onbinlerce, yüzbinlerce ana bu direnişe katılıp hareketi büyütürse hiçbir güç anaların önünde duramaz, faşizm yıkılır.

Anaların bu kahramanca direnişine öncelikle evlatları ile işçisi, köylüsü, erkeği, yaşlısı ve özellikle öncü kadını ve genciyle tüm halk katılmalıdır. Anaların direnişi öyle bir düzeye gelmiştir ki; artık evrenselleşmiştir. Arjantinli anaların gelip Leyla Güven yoldaşın ellerini ellerine alması bunun evrenselleştiğinin ve desteklendiğinin göstergesidir. Filistinli analardan tutalım Afganistan'dakilere, oradan dört parça Kürdistan'a kadar gelen destek bu paradigma ve mücadelenin evrenselleşerek bir özgürlük umudu ve direniş odağı haline geldiğinin kanıtıdır.

Dünyada birçok kadın örgütü, feminist hareket, kadın özgürlük hareketleri mücadele veriyor. En son 8 Mart'ta büyük eylemler oldu. Sisteme karşı tarihsel öfke yüklü bir mücadeleydi. Mücadelemize yönelik de İspanya'dan Arjantin'e, Almanya'dan Ortadoğu ve Türkiye'ye kadar, kadın örgütlerinin belli bir ilgisi var fakat bu yetmiyor. Bu ilginin direnişçi analarla birleşmesi, ortaklaşması gerekiyor. Sadece desteklemek yetmiyor, direnişlerine katılmak gerekiyor. Böylece faşizme karşı büyük bir direniş hareketi gelişir. Bunun için Beyaz Tülbentliler Hareketi sadece Kürt analarının direnişi değildir. Tüm anaların, kadınların, gençlerin direniş hareketine dönüşmelidir. Doğrudur, Kürt analarımızın son eylemleri tecride karşı bir tutum ve tavır olarak öne çıktı. Fakat işin esasında, bir bütün olarak egemenlikçi sisteme karşı bir direniştir. Bugün Tayyip Erdoğan şahsında temsilini bulan faşist iktidara karşı direnişe geçmek, aslında faşizmin kadına yönelik sürdürdüğü katliamlara, yürüttüğü saldırılara da dur demektir. DAİŞ zihniyetine dur demektir. Ve bu tüm dünyadaki kadınların mücadelesini etkileyecektir. Bu temelde analarımızın direnişine katılmak bunu gerçekleştirmek demektir.

Daha önce belirttiğimiz gibi, Mayıs ayının ikinci haftası Anneler Günü olarak bilinir. Bazı kesim, kişi ve parti başkanları, siyasetçiler anaların ellerini öperek bu günlerini kutlarlar. Hatta Türkiye Meclisi'nde, grup toplantılarında, basın karşısında konuşurlar. Hz. Muhammed'in hadislerinden söz ederek; "Cennet anaların ayakları altındadır" derler. Aslında bu, egemenlikçi sistemin analara biçtiği roldür. Salt doğurgan ve ağlayan ananın, teslimiyetçi ananın kutsanmasıdır. 'Bir günlüğüne hatırlayalım, o kadarı yeter' şeklinde kendini ifade eden zihniyetin tecellisidir. Fakat bu sene özellikle analarımız bu düşünceyi, yaklaşımı ve anlayışı boşa çıkartmıştır. Analarımız direniş anneleri olarak meydana çıkıp bu anlayışı yıkmış ve 'Yaşamda, direnişte bir özneyim, bir özne olarak faşizmi, bu sistemi alaşağı edeceğim, tecridi kıracağım, çocuklarıma da, davalarına da sahip çıkıyorum' demiştir. Ve bu analar mutlaka kazanacaktır. Anaların direnişi büyüdükçe toplum da kazanacaktır.

Analarımız, Özgürlük Mücadelesiyle birlikte çok bilinçlenmiş ve politikleşmiş durumdadır. Önderliği çok iyi anlıyor ve dile getiriyorlar. Özlü cümlelerle çok güzel ifade ediyorlar. Demokrasiden ve demokratik haklardan taviz vermiyorlar. Bu onların demokratik karakter sahibi olduklarının ifadesidir. Analarımız kendi kendisini yönetebilecek bir toplumun sözcülüğünü yapıyor artık. Bunun için müthiş bir bilinçlenme, politikleşme var. Ahlaki ve politik toplum niteliğini anaların bu direnişlerinde, tutum ve davranışlarında çok iyi görebiliyoruz. Bu temelde devrimciler olarak biz de böyle analara sahip olduğumuz için gurur duyuyoruz. Diğer yandan analara verdiğimiz bir söz var, bu sözü yerine getirecek, analarımıza layık evlatlar olarak, analarımızın kültürüne layık devrimciler olarak, onlara cevap olmaya çalışacak ve bu kültürü devam ettireceğiz.

Direnenlere ve Beyaz Tülbentliler Hareketine bin selam olsun…

■■■

Analarımız, Özgürlük Mücadelesiyle birlikte çok bilinçlenmiş ve politikleşmiş durumdadır. Önderliği çok iyi anlıyor ve dile getiriyorlar. Demokrasiden ve demokratik haklardan taviz vermiyorlar. Bu onların demokratik karakter sahibi olduklarının ifadesidir. Analarımız kendi kendisini yönetebilecek bir toplumun sözcülüğünü yapıyor artık. Bunun için müthiş bir bilinçlenme, politikleşme var. Ahlaki ve politik toplum niteliğini anaların bu direnişlerinde, tutum ve davranışlarında çok iyi görebiliyoruz. Bu temelde devrimciler olarak biz de böyle analara sahip olduğumuz için gurur duyuyoruz.

Meha Gulanê berxwedana gelê Başûrê Kurdistanê û helwêsta hikûmeta herêmê

Diyar Xerîb

Meha Gulanê di dîroka tevgera Apoyî de, bi meha şehîdan tê naskirin. Lewre di vê mehê de yek ji pêşengên tevgera Apoyî û hevalekî sereke yê Rêber Apo şehîd bû. Heval Haki Karer ku Rêber Apo wek ruhê xwe yê veşartî bi nav dike, 18ê Gulana 1977 di demekê de ku tevgera Apoyî ji bo pêngava partîbûnê xwe amade dikir, bi destê komek xayîn hat şehîdkirin. Bêguman ev ne tiştekî tesaduf e, bi zanebûn hat kirin. Lewre gelê Kurd her tim demsala biharê, bi taybetî meha Gulanê têkoşîna xwe bilind kiriye. Dixwaze ruhê ji Newrozê girtî meha Gulanê bigihîne asta herî bilind. Rewşa xwezaya 2011, ji bo êrîş û komkujiyan mînak in.

Li hemberî wan kiryarên qirêj gelê Kurd û tevgera azadî jî meha Gulanê têkoşîna xwe bilind kirine. Ev çand bi tevgera Apoyî û PKKê re gihîşt lutkeya xwe. Biryara Rêber Apo û hevalên wî ji bo avakirina PKKê wek gavekê ji bo xwedîderketin li şehîd Haki Karer û tevayiya şehîdan, navlêkirina meha Gulanê bi Meha Şehîdan, çalakiya Ferhat Kurtay û hevalên wî şeva 17-18 Gulana 1982, berxwedana heval Salih, Hêlîn û Hozan li hemberî komkujiya PDKê ya li Hewlêr û Diyana mînakên berbiçav in. Ev bû sedem ku bi derketina PKKê re, siyaseta dijmin ya li ser gelê Kurd pûç bibe, roj bi roj bandora wê kêm bibe û berxwedana gelê Kurd bi encam bibe.

her gel û pekhateyên civakî pirtir rûbirûyê wan kiryarên qirêj bûye. Gelê Başûrê Kurdistanê jî herî zêde rastî sitem, zor û qirkirina fîzîkî bûye.

Başûrê Kurdistanê heya şerê yekem ya cîhanê (1914-1918) beşek ji axa dewleta Osmanî bû. Lê piştî şer xilas bû, Osmanî bin ketin û xwe radestî hêzên serkeftî kirin, di çarçoveya çend Peyman û lihevkirinên, weke Syks–Pîkot (1916), Qahîre(1921), Lozan (1923), Brûksel (1934) û Enqere (1926) ji dewleta Osmanî hat veqetandin û ket binê çavdêriya Ingilîzan û bû beşek ji dewleta Îraqê. Ev nêzî 100 salî ye bi piratîkî Başûr bûye beşekê Îraqê. Di vê pêvajoyê de ji aliyê Ingilîzan û Iraqê ve di fermiyetê de Kurd nehatine înberkkirin û destdanîna ser mal û zeviyên Kurdên Feylî di navbera salên 1963–1980, koçberkirina gelek Kurdên herêmên nakokî li ser wan heye di navbera Kurd û hikûmeta Iraqê de (niha fjê re dibêjin herêma maddeya 140. Rêber Apo bi herêma navî bi nav kir). Derxistina Kurdan ji erkên girîng ya hikûmetê. Weke din guhertina nasnameya neteweya Kurd. Bêguman ev siyaset di dema desthilatdariya Be'is (BAAS) û Seddam Huseyin de zêdetir bû. Di dema Be'is de piranî gundên Kudistanê û hejmarek bajerok jî hatin xerabkirin. Çeka Kîmayayî dijî gelê Kurd hat bikaranîn. Mirov dikare bi kinayî behsa hin ji wan kiryaran bike.

Destpêkê hikûmeta Iraqê xwest rolê qîn, Şareban, Mendelî, Şingal, Şêxan, Xurmatû, Celewla, Sei'diye, Bedre û Cessan derdixistin. Li cihê wan Ereb ji başûrê Iraq bicih dikirin. Ji bo Kurdên li cihê wan hatîn derdixistin ji wan re digotin eger hûn biçin Hewlêr, Sileymanî û Dihokê em nahêlin hûn tiştekî bi xwe re bibin. Lê eger hûn biçin bajêrên din Iraqê hûn dikarin û emê alîkariyê jî bikin. Ev jî ji bo asîmîlasyonê bû. Bi wî awayî jimara Kurdan li wan deveran kêm bû. Mînak; heta jimartina sala 1957an, (Her 10 salan carekê jimar çêdibû) bajerokê Şareban, Bedre, Mendelî, Cessan, Se'idiye û Celewla piranî Kurd bûn. Lê niha bûne hindikayî.

Hikûmeta Iraqê salên heftêyî bi navê qanûna sererastkirina nasnameyan qanûnek derxist. Li gorî wê nasnameya gelek kes, eşîr û komên civakî yên Kurdistanî guhertin. Kurdên nasnameya xwe bikirana Ereb, hikûmetê her derfet dida wan. Bi taybetî li herêma navî ev qanûn bi giranî pêk anî. Bi wî awayî gelek Kurdan nasnameyên xwe guhertin. Lê hikûmetê li gorî wê qanûna nasnameya Êzîdî, Homerî, Gergerî, Hesinî û Goyiyan kir Ereb. Vê jî bandora Kurdistanê jî ji bo vê guncaw e. Li hemberî wû dagîrker û neyarên gelê Kurd jî dixwazin bi komkujî û perçiqandinê îradeya gelê Kurd bişkînin. Ev jî bû sedem ku dijmin vê demsalê heval Haki şehîd bike. Li hemberî vê Rêber Apo jî bi zanebûneke dîrokî û kûr, ev meh bi Meha Şehîdan bi nav kir.

> **Li hemberî wan kiryarên qirêj gelê Kurd û tevgera azadî jî meha Gulanê têkoşîna xwe bilind kirine. Ev çand bi tevgera Apoyî û PKKê re gihîşt lutkeya xwe. Biryara Rêber Apo û hevalên wî ji bo avakirina PKKê wek gavekê ji bo xwedîderketin li şehîd Haki Karer û tevayiya şehîdan, navlêkirina meha Gulanê bi Meha Şehîdan, çalakiya Ferhat Kurtay û hevalên wî şeva 17-18 Gulana 1982, berxwedana heval Salih, Hêlîn û Hozan li hemberî komkujiya PDKê ya li Hewlêr û Diyana mînakên berbiçav in. Ev bû sedem ku bi derketina PKKê re, siyaseta dijmin ya li ser gelê Kurd pûç bibe, roj bi roj bandora wê kêm bibe û berxwedana gelê Kurd bi encam bibe.**

Çawa ku şehîdkirina Haki Karer di vê mehê de çûbûye, Peymanana Qesra Şîrîn ya 1639 a Kurdistan parçe kirî, vê mehê di navbera dewleta Osmanî û Sefewî de hat mohirkirin. Êrîşa ser Şêx Mehmûdê Berzencî Gulana 1919 ji aliye Ingilîzan ve darvekirina Şêx Ebdulqadirê Nehrî, Dr. Fuad û hevalên wan Gulana 1925, darizandina Şêx Seîdê Pîran û biryara darvekirina wî sala 1925, biryara dewleta Tirk 4ê Gulana 1937, ya li dijî Dêrsimê û destpêkirina komkujiyê, darvekirina Leyla Qasim û çar hevalên wê 12ê Gulana 1974 pêk hatin.

Perçiqandina hewldana Reşîd Elî Geylanî ya 1941ê, ku xwest Ingilîzan ji Iraqê derxe, di heman mehê de pêk hatiye. Darvekirina Deniz Gezmîş û hevalên wî 06-05-1972, şehîdkirina Îbrahîm Kaypakkaya 18-05-1973, li zindanên Tirkiye û komkujiya li Meydana Taksîmê 1 Gulana 1977, mînakên êrîşa ser têkoşîna demokratîk ya gelên vê herêmê ne.

Piştî şehadeta Haki Karer jî meha Gulanê vê hişmendiyê xwe parast. Em dibînin 03-05-1983 heval Mehmet Karasungur dema navbeynakariya YNK û Hizba Şuiî(Komonîst) ya Îraq hat şehîdkirin. Şehîdkirna hevala Mizgîn 11ê Gulana 1993, hewldanên MÎT û kesên di hundirê îstixbarata Suriye de ji bo terorkirina Rêber Apo, 14-05-1997 êrîşa mezin ya dewleta Tirk ya ser xaka Başûr û komkujiya Hewlêr ya ji aliye PDKê ve nêzî 100 kadro û xebatkarên tevgera Apoyî hatin şehîdkirin. Destpêkirina mehkemeya Rêber Apo meha Gulanê ji aliyê dewleta Tirk ve sala 1999, darvekirina hevala Şîrîn Elemhulî û mamoste Ferzad Kemanger û hevalên wan Gulana

Destpêkê hikûmeta Iraqê xwest rolê Kurdan li Bexda û hikûmeta navend de kêm bike

Dixwezim li ser têkoşîn û berxwedana gelê me ya li Başûr ku li dijî dagîrkerî û qirkirinê daye meşandin bisekinim. Dîroka mirovatiyê ji me re dibêje, hêzên dagîrker û kedxwar her tim dixwazin bi zor, sitem, perçiqandin û kuştinê, mirovan bê îrade bikin, baweriya pêkhateyên civakî bi hev kêm bikin, da bikarin civakê lawaz bikin û li ser civakê desthilatdariya xwe mayînde bikin. Mixabin gelê Kurd di vî warî de ji karkirin, beravajoya wê mafên wî yên çandî, xwendin û xwerêveberî bi awayekî otonom hatine pejirandin. Ev maf ji aliyê Cemiyeta Miletan ve jî sala 1925 hatine qebûlkirin. Cemiyeta Miletan wan mafan wek şertê girêdana Başûrê Kurdistan bi Iraqê ve jî diyar kiribû. Digel wan jî di pratîkê de gelê Kurd rastî gelek kiryarên ne rewa hatiye, mafên wî yên siyasî, civakî û jiyanî ji destê wî hatine standin, rûbirûyê komkujiyên mezin bûye. Desthilat û Hikûmetên Iraqê di çarçoveya siyaseta koçberkirin û asîmîlasyonê de xwestine gelê Kurd ji rastiya wî dûr bixin, nasname û îradeya wî tine bikin. Koç-

Kurdan li Bexda û hikûmeta navend de kêm bike. Ji bo wê gelek Kurd ji kar avêtin, bi taybetî, karên ji bo hikûmeta navendî karê girîng. Hin jî ji malnişîn(emeklî) kirin. Wekî din êdî Kurd li wan sazî û navendan qebûl nedikirin. Ev bû sedem ku Kurd ji gelek mafên welatîbûnê werin bêparkirin. Bêguman bandora wê li civak dikir.

Gelek komkujî kirin

Li wan bajar û bajerokên li herêmên navî, serî li guhertina demografîk da. Ji bo wê bi sedemên cuda Kuurd ji bajar û bajerokên wekî Mûsil, Kerkûk, Xane-

xwe li demografiya wan herêma kir, êdî ew bajar û bajerok weke bajêrên Erbebî hatin binavkirin. Her di çarçoveya wê qanûnê de Kurdên Feylî bi tevayî bênasname kirin û nasnameyên wan ji wan standin. Wek Îranî bi nav kirin û ji Iraqê derxistin. Pişt re jî dest danîn ser mal û sermayeya wan.

Piştî sala 1975yan hikûmetê di binê navê pêşkêşkirina xizmetê de gundên sînor vala kirin û li kampan bi cih kirin. Piştî sala 1983yan ev siyaset pir berfereh bû. Heta sala 1987-1988-1989an piraniya gundên Kurdistanê û bajarokên weke bajerokên Pencewîn, Çiwarta, Mawet, Hecî Omeran, Seyidsadiq, Qe-

redax, Sîdekan, Qeledize û Sengeser xerap bikin. Vê jî gelek bandor li aboriya Kurdistanê kir.

Digel vê siyasetê bi kîmyayê gelek komkujî kirin. Wekî kîmyabarana Dola Balîsan û Şêx Wesanan Nîsana 1987, Helebce 16-03-1988, Sewsênan 22-03-1988, Goptepe û Esker 03-05-1988. Enfal û komkujiya Barzaniyan jî beşekê ji wê siyasetê bû. Hikûmetê Be'is azadî û siyaset qedexe kiribûn. Kesê li gorî wê siyasetê tevnegerabûya, digirtin û

gelek jî bêdadgeh darve dikirin.

Jin û ciwanan têkoşîna civakî pêş dixistin

Li hemberî vê siyasetê gelê me serê xwe netewand û li ber xwe da. Ev jî bû sedem ku rûbirûyê ewqas komkujî bibe. Rewşenbîr, rojnamevan, jin, ciwan û siyasetvan, di nava berxwedanê de bûn. Her kesî dixwest ji derfetên qanûnî yên di destûra Iraqê de sûdê bigire. Ji bo wê rewşenbîrên Kurd bi derfetên xwe xwendina Kurdî û xebata çandî pêş xistin, rojname û kovar derxistin. Jin û ciwanan jî têkoşîna civakî pêş dixistin. Dema tevgera siyasî û leşkerî jî pêş diket, piraniya civakê derfetên xwe dixistin xizmeta wan tevgeran. Ji bo wê gelek ciwanên Kurd yên weke Leyla Qasim, Xalê Şehab, Cafer Ebdulwahid û Enwer Zorab hatin darvekirin. Li kêleka wê Başûrê Kurdistan di dema borî de her tim ji bo Kurdên perçeyê din bûye penageh(barınak-sığınak). Yên ji parçeyên din dihatin jî xwe xwediyê tevgera Başûr didîtin. Ev bû sedem ku siyaseta parçekirina Kurdistanê bi tevayî pêk neyê. Gelê Kurd li her derê bihêvî bû ku rojekê Kurd û Kurdistan bibin yek. Piştî serhiladana sala 1991ê, ku beşek ji Başûr hat rizgarkirin, hêviya gelê Başûr û Kurdan bi giştî ew bû ku Başûr ji bo gelê Kurd bibe mîkanekê baş û deskeftiyên wir ji bo azadiya tevayiya Başûr û perçeyên din yên Kurdistanê bibin bingeh. Lê mixabin ev hêvî pêk nehat, tersê wê hate niha deskeftiyên Başûr mayînde nebûne. Piştî her serhiladanê bin ketiye. Di hundirê her serheldanê de jî li kêleka wan nêzîkbûnên welatparêziyê yên gelê Başûr, nêzîkbûnên dûrî welatparêziyê jî di nava tevgerên Başûr de derketine. Hem zirar gihandine tevger û gelê Başûr, hem doza gelê Kurd yên li perçeyên din yên Kurdistanê.

Ev jî du sedemên wê hene. Yekem: Dewletên dagîrker, bi taybetî dewleta Tirk, xwest wan deskeftiyan tine bikê, lê dema nikarî, hewl dan ji bo xwe bidin xebitandin. Di vê mijarê de ji têkiliyên xwe yên bi Hikûmeta Herêmê û partiyên deselatdar yên Başûr, bi taybetî PDKê sûd girtine. Ji bo lêdana tevgera Kurd yên li beşên din yên Kurdistanê, gelek caran alîkarî ji wan hêzan girtine. Duyem: Rêveberiya PDK û hikûmeta Herêmê jî gelek caran ji bo alîkariya dewletên cîran û hêzên derve vekirî bûne. Bi kurtayî em li Başûr du helwêstên cuda bi zelalî dibînin. Yekem; helwêsta gele, ku welatparêzî û dostayiya gelê Kurd li perçeyên din esas digire, ya din jî helwêsta desthilatdarên Başûr e, ku têkeliya bi dewletên dagîrkerên Kurdistanê re esas digire û wan dewletan dost dibîne. Ev du helwêst herî dawî di bombaranên derdora Şêladize û şehîdkirina 4 welatiyên wê deverê de hat dîtin. Gelê wê herêmê dewleta Tirk şermezar kir û li dijî wê serhildan kir, lê mixabin serokê Hikûmeta Herêmê û beşekê zêde ji berpirsên PDKê, PKK tawanbar dikirin û rexne dikirin.

Di dîroka nêz de me dît ku reveberiya tevgera Îlonê pişta xwe pir da hêzên derve

Ev rewş cihê mixabininiyê ye û pêwîstiya bi şiroveyeke rast û çareserî heye. Divê siyasetvan, ciwan, jin, kedkar û rewşenbîrên Başûr vê mijarê yekbêj(ciddi) bigirin dest û li ser bisekinin. Pêwîst e gelê Başûr bipirse, gelo çima helwêsta Hikûmeta wî ne li gorî daxwaziya wî ye? Gelo wê ev helwêst deskeftiyên Başûr ber bi kû ve bibe? Heman demê bipirse, gelo sedemên ku gelek caran serhiladanên Başûr rastî şikestinê hatine çi ye? Gelo ev helwêst rêveberiya Başûr û deskeftiyên Başûr xurt dike, yan jî lawaz dike? Gelo îzahên ku Hikûmeta Herêmê û berpirsên PDKê ji bo helwêsta xwe diyar dikin, rast in yan na? Gelo ew helwêst dikevin xizmeta deskeftiyên gelê Başûr? Eger ew helwêst rast in û dikevin xizmeta Başûr û doza Kurd, çima ewqas gelê Başûr rastî şikestin tê? Bêguman ev helwêst nakevin xizmeta gelê Başûr û deskeftiyên wî naparêze. Nakevin xizmeta yekîtiya neteweyî û gelê Kurd ji hev dûr dixin. Hêncetên(bahane) ku nişan dikin, gelek dûrî rastiyê ne, ew helwêst dikevin xizmeta dagîrkeran. Dagîrker jî taktîkî nêzî wan kes û rêxistinan dibin. Dema karê wan bi wan desthilatdaran namîne dev ji wan berdidin û deskeftiyên gelê me jî weke demên borî dikevin binê lingên wan. Di vî warî de ezmûnên Başûr pir zêde ne. Di dîroka nêz de me dît ku reveberiya tevgera Îlonê pişta xwe pir da hêzên derve. Ji bo xweşkirina dilê wan gelek kar kir ku ne di xizmeta gelê Kurd de bû. Weke cemidandina xebata PDKê ya li Rojhilat û Bakur di dema tevgera Îlonê de. Ji bo tesfiyekirina komên dixwestin tevgera şoreşgerî li wan welatan pêş ve bibin, gelek destek dan Îran û Tirkiyê. Weke terorkirina Suleyman Muînî û hevalên wî li Rojhilat, tesfiyekirina Seîd Elçî û Seîd Kirmzitoprak. Lê dema karê wan dewleta bi tevgera Îlonê nema, dev ji Kurdan berdan. Ew jî bû sedem ku tevgera Îlonê nikaribe li ser piyên xwe bisekine û têkçû.

Em niha jî rewşeke weke dema tevgera Îlonê dibînin. Em dibînin ku piştî serhilana sala 1991ê desthilatdarên Başûr jibo karê istixbaratî, leşkerî û sermayedariya wan dewletan welat kirine zemîn. Kirine cihê bêdengkirina tevgerên perçeyên din. Her tevger û kesên ev siyaset rexne kiribe, wek dijberên Kurdan bi nav kirine û êrîşî wan kirine. Û li dijî wan heq dane xwe ku bi Tirkiye û Îranê re alîkar bin. Di pêvajoya dawî de her kes dibîne ka dinavbera dezgeha istîxbarata PDKê û MÎTê de çiqas têkilî pêş ketîye. Her roj bi alîkariya dezgeha parastina PDKê li ser gerîla kom dike û dide Tirkiye, balefirên Tirk êrîşî gund û çiyayên Kurdistanê dikin. Digel wê di dema êrîşa DAIŞê ya ser Başûr de, dema Barzanî û PDKê xwestin refrandomê encam bidin, rastiya dostayiya dewleta Tirk derket holê. Dewleta Tirk dixwest DAIŞ paqij nîşan bide û ti alîkarî neda PDKê û Barzanî. Ji bo refrandomê jî berî her kesî Tirkiye li dijî sekinî.

Tevgera Azadî dixwezin li ser xeta Rêbertiyê têkoşîn bike

Helbet dema em vê siyasetê rexne dikin, em nabêjin bila herêma Kurdistan şerê Tirkiye û dewletên din bike. Lewre gelek caran PDK û hikûmeta Herêmê wisa bersiva gel û rexneyan didin! Bêguman wê tikiliya herêma Kurdistanê bi dewletên cîran û dewletên din re jî hebe, lê divê ew têkilî li ser esasê stratejiyeka neteweyî, wekhev û dostayiyê be, ne li ser esasê xwegirêdana bi wan ve. Dibe em xwe iqna bikin ku eger ew dewlet pîvanên demokratîk, maf û azadiya gelan bi taybetî yên gelê Kurd xwe qebûl nekin, ti maf û azadîyeke gelê Başûr, yan jî cihêkî din qebêl nakin. Mînaka herî dawî dewleta Tirk mûdaxeleyî Japonya kir û qebûl nekir ku di zanîngeheke Japonî de zimanê Kurdî bê xwendin. Divê desthilat û siyasetvanên Başûrî vê rastiyê bizanin. Eger li gorî vê rastiyê tevnegerin, pêwîste ew kes û hêzên xwe cuda dibînin vê mijarê di ber çavjan re derbas bikin qebûl nekin. Nexwe wê Başûr bi temamî bikeve binê kontrola dewleta Tirk hêzên derve. Komkujiya li Hewlêr çêbûyî, astengiya li pêşiya xebata demokratîk û neteweyî li Başûr ji bo wî çêdibin. Vê dema dawî jî ew astengî ku ji bo Tevgera Azadî, sazî û rêxistinên neteweyî çêbûn girêdayî vê mijarê ne.

Em dibînin hêzên weke Tevgera Azadî dixwezin li ser xeta Rêbertiyê têkoşîn bike, hêzên din jî hene; weke Tevgera Goran û Neweyê Nû. Ew jî behsa guhertinê dikin. Li kêlekê wan jî gelek kes û kom rexneyên wan ji bo desthilatdariya herêmê hene. Dibêjin, bersiva daxwaziyên me nade. Lê pirsgirêka sereke ew e ku Tevgera Azadî, rêxistin û saziyên ku fikir û ramanên Rêber Apo ji xwe re esas digirin, heya niha nikarîne wî fikirî bi cih bikin, civakê şiyar bikin û li derdora wê rêxistineke xurt pêş bixin. Ew rêxistinên din jî yan nexweşiyê baş tesbît nakin, yan jî li gorî pêwîstiyê çareseriya xwe amade nakin. Ji bo wê nefesa wan kin dibe û nikarin bibin bersiv. Ev jî ji bo siyaseta deselatdariya herêmê û dewletên derve li ser Başûr didin meşandin dibe alîkar. Heman demê dibe sedem ku xeter dewam bike. Ji bo ku ew dîrokên biazar dubare nebin û careke din gelê Kurd rûbirûyê şikestinê nebe, divê hem Tevgera Azadî, hem partî û rêxistinên din dest bidin hev, pêşiya civakê ronî bikin û di guhertina û di siyaseta xwe de israr bikin. Ev hêz dikarin ji bo sûdê ji ezmûnê PKKê û Tevgera Bakur û Rojava bigirin.

PKKê gelê Kurd pirtir nêzî hev kiriye

Her kes dibîne ku digel zehmetî û pirsgirêkên zêde, tevgera Kurd li Bakurê Kurdistanê kariye bi stratejiyeke serbixwe û Kurdistanî siyasetê bike. PKKê her tim xwestiye li ser esasê gavên demokratik û çareseriya doza Kurd, têkiliyê bi her dewlet û hêzê re dayne. Her tim ji dewleta Tirk re jî gotiye divê siyaseta xwe li hemberî Kurdên parçeyên din yên Kurdistan biguherîne. Herî dawî jî dema parêzer çûn gel Rêber Apo, di peyama xwe de got divê statûya QSDê û doza Kurd were qebûlkirin. Vê helwêsta PKKê gelê Kurd pirtir nêzî hev kiriye. Ev jî bûye sedem ku dewleta Tirk hebûna PKKê û siyaseta wê ji bo xwe xeter dibîne. Dîsa ji bo wê ye ku ewqas êrîşî PKKê û kes û hêzên nêzî wê dibin, dike. Bêguman eger azad bê qurban û fedakarî bihata standin, pir baş bû, lê dîroka mirovayiyê nîşan daye ku azadî bedel dixweze. Yên bixwezin azad bijîn, divê ji bo bedelê wê amade bin. Çawa ku Rêber Apo ji bo hevala Ronahî û Bêrîvanê dibêje; eger azadî hêsan bûya, Ronahî û Bêrîvanê xwe nedişewitandin. Pewîste em hemû bizanin ku heya doza Kurd bi giştî çareser nebe, wê destkeftinên gelê me li parçeyekî mayînde nebin. Li Başûr jî ti kes nikare bêje karê me bi doza Kurdên li perçeyê din nîne, bila her kes ji bo xwe kar bike. Helwêstên bi vî rengî dagîrkeran xurt dikin. Tişta ku desthilatdariya Başûr jî dike ev e. Her kes wê rastiyê dibîne. Ku em jî deng nekin, dagîrker dev ji me bernadin, ew li ser doza me li hev dikin û li dijî me helwêsta xwe dikin yek. Divê her welatiyê Başûr bizane ku pirsa sereke ya Başûr deswerdanên wan dewletan û siyaseta girêdayî wan ve ye. Eger destê wan dewletan di Başûr de were qutkirin, dawî dawî li siyaseta girêdayî wan were anîn, wê pirsgrêka Başûr çareser bibe.

Herî dawî jî dema parêzer çûn gel Rêber Apo, di peyama xwe de got divê statûya QSDê û doza Kurd were qebûlkirin. Vê helwêsta PKKê gelê Kurd pirtir nêzî hev kiriye. Ev jî bûye sedem ku dewleta Tirk hebûna PKKê û siyaseta wê ji bo xwe xeter dibîne. Dîsa ji bo wê ye ku ewqas êrîşî PKKê û kes û hêzên nêzî wê dibin, dike. Bêguman eger azad bê qurban û fedakarî bihata standin, pir baş bû, lê dîroka mirovayiyê nîşan daye ku azadî bedel dixweze. Yên bixwezin azad bijîn, divê ji bo bedelê wê amade bin. Çawa ku Rêber Apo ji bo hevala Ronahî û Bêrîvanê dibêje; eger azadî hêsan bûya, Ronahî û Bêrîvanê xwe nedişewitandin. Pewîste em hemû bizanin ku heya doza Kurd bi giştî çareser nebe, wê destkeftinên gelê me li parçeyekî mayînde nebin.

■■■

Saniye saniye direniş adım adım zafere

❖❖❖

Açlık grevi yöntemi ile direniş, bir kişilikteki maneviyatın ne kadar güçlü olduğunu da göstermektedir. Demek ki insan için aslolan maneviyattır. İnsanın maneviyatın gücüyle yaşadığına da ispat olan açlık grevi direnişi, insanı maddiyatçılıkla teslim almaya çalışan kapitalist uygarlık sisteminin kendisini ne kadar güçlü sunarsa sunsun, maddi saldırı araçlarını ne düzeyde kullanırsa kullansın, insanlığı tümüyle teslim alamayacağını da çok açık ve net bir şekilde ortaya koymaktadır.

❖❖❖

Cihan Eren

Açlık grevi en zor direniş biçimidir. Bir insanın kendi bedenine, açlık hissine -ki beslenmek temel iç güdülerden biridir- hükmetmesi, kontrol altına alması, insani olarak anlaşılması gereken müthiş bir iradedir. Bu direniş biçimi kesinlikle farklı bir yoğunlaşma düzeyini, irade anlamındaysa keskinliği ifade eder. Dinlerde özellikle tasavvufçuların “ruhu, beden zindanından azad etme, ilahi varlıkta erime, yok olma, maddi dünyadan kopma” gibi kavramlarla anlatıp, yaşayarak anlam kazandırdıkları bir duygu ve düşünce düzeyi ya da seyri olmazsa, bu duygu ve düşünceye paralel bir ruh haline sahip olunmazsa saniye saniye direnmek mümkün olamaz. Açlık grevi; bir kişinin kendi kendisiyle her an mücadele ederek toplumu harekete geçirmesi yoluyla, düşmanını yenmesi eylemidir. Tüm kutsal metinlerin nefs terbiyesi, bilimsel düşüncelerinse kişilikte devrim diyerek en büyük erdem saydığı, insanın bizzat kendi içindekilerle adeta savaşarak ya kişiliğini yeniden yapılandırması ya da bir hedefe yöneltmesi, açlık grevlerindeki kanunun kendisidir. Bu direniş halinin büyüklüğü ve erdemi bu ilkenin pratikleştirilmesinden ötürüdür. Hareket anlamında pasif, irade ve etki bakımındansa oldukça sert ve keskin bir başkaldırı eylemidir açlık grevi ile özgürlük için direnmek. Açlık grevinin derin anlamı ve gücü tam da buradan kaynaklanmaktadır.

Belirttiğimiz bu ilkelerin ahlak ve toplumla olan organik bağı, direnişteki bir devrimcinin talebini kısa bir süre içinde milyonların talebi haline getirebilmektedir. En başta vicdan sahibi insanlarda yankı bulup toplumsal bir talebe dönüşen direnişin amacı, zaman içinde örgütlü mücadele haline gelerek eylem üreten bir kaynağa dönüşür. Bu çöktürünceye kadar devam etmesini sağlar. Örneğin; Kürdistan Özgürlük Mücadelesi’nin temel değerlerini yaratan 14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişi tam olarak böyle zafere yürümüştü.

Açlık grevi direnişindeki bir insanın en azından direniş sürecindeki kişilik durumunu alışılagelmiş belirlemeler, tanımlamalar ve analizlerle anlamanın güç olduğunu da belirtmek gerekir. Örneğin; bir direnişçinin iradesini kontrol etme, yöneldiği hedefe kilitlenme, düşmana öfke, uğrunda direnişe girdiği değerlere sevgi ve bağlılık düzeyinin, değil sıradan bir insan, ortalama bir militanınkinin de çok üstünde olduğuna şüphe yoktur. Bu gerçekliği de “Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan’ı Özgürleştirelim” direnişçilerinin aylardır süren direniş süreci boyunca verdikleri mesajlarında ve yüzlerindeki ışıkta görmek mümkündür. Direnişçilerin kişilik olarak böyle bir özellik taşıdıklarını, direnişlerde de böylesi bir ‘iksir’in var olduğunu söylemek mümkündür.

Direnişçi kişilik gerçekliği, kendi nefsini kontrol altına alması, duygu ve düşüncesini en yüksek bilinç düzeyi ile örgütlendirmesi açısından da ileri bir noktayı ifade eder. Açlık grevindeki direnişçi kesinlikle ‘manevi besinle’, moral değerlerle beslenmektedir. Bu da insan için en doğru tanımlama olarak; “ahlaki ve politik bir varlık” olduğunu söyleyen tespitin doğruluğunu ortaya koymaktadır. Önder Apo’nun yeni paradigmasındaki insan ve toplum tespitleri ve tanımlamaları, açlık grevi direnişçilerince bir bir ispatlanmaktadır. Dolayısıyla Önderlik gerçeği dediğimiz husus ve bu gerçekliğin teorik tespitleri, direnişçiler şahsında maddileşmekte ve tüm halka umuttan da öte kişilik kazandırmaktadır. Bu husus direnişin siyasi anlamından daha öte ve derin bir anlam taşımaktadır.

Bu eylem, Kürt halkını ve halkları etkilemektedir. Düşündürüp, dönüştürmektedir. Zaten direnişle birlikte ortaya çıkan siyasi sonuçlar ve diplomatik ilişkiler de bunu göstermektedir. Leyla Güven arkadaşın altı ayı aşan direnişi, diğer yoldaşların ayları geçen eylemi, otuz yoldaşın ölüm orucuna başlaması, Önder Apo felsefesinin, ideolojisinin değiştirip dönüştürdüğü insanın cesaret, irade ve kararlılık sınırlarını göstermektedir. Bu realite de başta Parti kadroları olmak üzere tüm yurtseverlerce her boyutuyla anlaşılmak durumdadır. Tanık olduğumuz direniş, devrimci direnişçi kişiliği, yeni özgür insanı, özgür toplum bireyinin sorumluluk bilincini de göstermektedir. Ortaya çıkan sonuçlar, ister kadro, ister sempatizan ve yurtsever hiçbirimiz için, başarı getirmeyen gerekçeli duruşlarımız, sistem gerçekliği içinde eriyen ve etkisizleşerek biten kişilikler için tek bir gerekçe bırakmamaktadır. Sömürgeci, soykırımcı düşmanı korkutan şeyin direnişteki insan kararlılığının üst sınırı sayılan kararlılık olduğuna şüphe yoktur. O zaman bu direniş, amaçlanan zaferi sağlayacak kişilik ve tarzın kazanılması için tüm Apocu militan ve sempatizanlarını eğiten bir okul olarak ele alınmak durumundadır. Çünkü bu direniş, kişiliğin irade zaferidir.

Doğru partileşme, düşmanı darbeleyip teslim alan tarzda dile gelendir

PKK kadroları ve sempatizanları açlık grevi direnişi ile partileşme anlamında çok çarpıcı bir gelişme düzeyini ortaya koymuş durumdadır; doğru partileşme, düşmanı darbeleyip teslim alan tarzda dile gelendir. Direniş ve mücadele söz konusu olunca PKK gerçekliğinde tek bir çizginin ve militan gerçekliğin var olduğu bir kez daha hem de mucizevi denilebilecek tarzda ispatlanmaktadır.

Benzer bir ispat PKK halk gerçekliğinde de yaşanmaktadır. “PKK halktır halk burada” sloganı açlık grevindeki Kürt yurtseverlerinin duruşuyla oldukça çarpıcı ve etkileyici bir biçimde bir kez daha kendisini gösteriyor. Bu bağlamda nasıl ki, ölüm orucu fedailik anlamında çarpıcıysa, yurtseverlerimiz şahsında da direniş, PKK hareketinin halklaşma düzeyini çarpıcı bir şekilde ortaya çıkarıyor. Burada önemle üzerinde durmamız gereken şey; doğru partileşmenin hangi bilinç, irade, kararlılık ve bağlılıkla gerçekleşmekte olduğunu anlamamızdır. Partileşme derken de sadece kadro ve militanların partileşmesinden bahsetmiyoruz. Leyla Güven, Nasır Yağız, Yüksel Koç, Fadile Tok ve diğer Kürdistanlı yurtseverlerin PKK ile özgür Kürt olma düzeylerini ya da halkımızın pek sevdiği ve sıkça kullandığı ifadeyle, Apoculaşmalarını, yaşananlardan görüyoruz. Aslında Kürdistan halkı içinde Apoculaşarak özgürlük bilinci ve kültürünü kazanmak ve direnerek yaşamak noktasındaki timsaller yeni değildir. Apoculaşmada örnek ve öncü olan çok sayıda özgür Kürt insanı olduğunu biliyoruz. Doksan yaşına merdiven dayamışken Önder Apo’yu tanıdıktan sonra “Ben gençleştim” diyen Seyda Abdurrahman Timoqî, Suriye rejiminin işkencede katlettiği şehit Mamoste Osman, Cizîr Halk Meclisi Eşbaşkanı şehit Mehmet Tunç yoldaş, yine özyönetim direniş şehidi Pakize Nayır gibi yoldaşlarımız bu gerçekleşmeyle tarihe adını yazdırmış halk önderlerinden bazılarıdır.

Direnişten anlamamız gereken partileşme gerçekliğini, her kadronun iliklerine kadar hissetmesi ve yaşaması ahlaki bir zorunluluk, örgütsel bir görevdir. Partimizin gerilla çizgisinde Egîd, fedai çizgisinde Zîlan neyse, 14 Temmuz direnişçilerinin de “En zor şartlarda nasıl partili olunur” çizgisinin yaratılmasında onu temsil ettiklerini hepimiz biliyoruz. Demek ki zindanlarda esaret altındaki yoldaşlarımızın canları pahasına ortaya koydukları direniş, 14 Temmuz çizgisinin ‘En zor koşullarda direnerek kazanmak’ ilkesini temsil etmekte ve yaşatmaktadır. Açlık grevindeki yoldaşlarımız bu çizgiyi güncellemekte ve gençleştirip yaygınlaştırmaktadır.

Bilindiği gibi Partimizin ilk yıllarında kurucu kadroların Önderlikten sonra görüşlerine başvurduğu kişi Hayri Durmuş arkadaştır. Yine bağlılık, cesaret, irade, yaratıcılık anlamında Kemal Pir Yoldaş, her zaman bulunduğu ortamın öncüsü olmuştur. Dolayısıyla açlık grevi yöntemiyle ‘en zor şartlarda’ direnerek zafer kazanmanın yolunu bu arkadaşların açması, çizgi haline getirmeleri tesadüf değildir. Açlık grevi yöntemi ile direnmek, silahlı mücadele imkanının mümkün olmadığı ya da toplumsal vicdanlarda derin yarılmaların, toplumda korku ve bastırmanın ahlaki çöküntüyü derinleştirdiği bir ortamda gündeme gelir. Tarihte de genelde böyle durumlarda açlık grevleri direnişi gelişmiştir. Bu açıdan bakıldığında da 14 Temmuz direnişi ile bu direnişten ilham alan ve ruhunu yaşatan bugünkü direnişin toplumsal, siyasal olarak çok benzer koşullar içinde gerçekleştiğini görürüz.

“Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan’ı Özgürleştirelim” direnişi bazı yanlarıyla 12 Eylül sürecinden daha karanlık bir faşizan ortamda başlamışsa da müdahale ettiği siyasi ve toplumsal ortam birçok açıdan 12 Eylül 1980 sürecine benzemektedir. 14 Temmuz 1982 direnişi, 12 Eylül faşist karanlığına karşı PKK çizgisinin aydınlatıcılığıyla Kürdistan’ı aydınlatmıştır. 7 Kasım 2018 tarihinde süresiz-dönüşümsüz olarak başlayan, 30 Nisan 2019’da birinci ve 10 Mayıs 2019’da ikinci on beş kişilik devrimci grubun ölüm orucuna dönüştürdüğü direniş ise Uluslararası Komplo’ya karşı Önderlik çizgisinin nasıl savunulacağı ve zafere taşırılacağını göstermektedir. Bu direnişin 14 Temmuz direnişinden farkı, Kürdistan toplumsal yapısında 14 Temmuz ruhunun başlattığı değerlerin Apoculaşma, PKK’lileşme adıyla somutlaşması ortamında sürdürülüyor olmasıdır. Bu husus, “Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan’ı Özgürleştirelim” direnişinin daha etkili sonuçlar açığa çıkarmasını sağlayacaktır. Direnişin daha nihai hedefine ulaşmamışken bile birçok siyasi ve askeri sonuç yaratması, gelişmeleri belirlemesi bundandır. Örneğin; 31 Mart yerel seçimlerinde Kürdistanlıların, AKP-MHP faşist birliğini stratejik yenilgiye uğratmasında direnişin verdiği bilinç ve düşmana duyulan öfkeyi büyütmesinin etkisi çok fazla olmuştur.

“Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan’ı Özgürleştirelim” direnişine Leyla Güven Yoldaş’ın öncülük etmesi, Kürdistan’da gerçekleşmiş partileşme düzeyi bakımından derin bir anlam taşımaktadır; “PKK bir kadın partisidir, PKK’nin özgür kadın çizgisi olan PAJK, toplumun özgürlük teminatıdır” çerçevesindeki Önderlik belirlemelerinin, halk içinde teorik tespit olmaktan çıkıp, bedene kavuşmuş olduğunu bu eylem kadar güçlü ifade eden başka bir duruş daha yoktur. Kürt halk gerçekliğinin ve kültürünün kadın orijinli olduğu da bu direnişteki onlarca kadın yoldaşın zafer sloganlarında tekrar tekrar yaşam bulmaktadır. Bu gerçekleşmenin ana yüreklerindeki ifadesi ise tarifi oldukça zor olan bir özgürlük ve güzellik abidesidir. Toplumsal yaşamı var eden, değerlerini bünyesinde barındıran tüm ideolojilerin dillendirdiği ahlakilikle topluma seslenen Kürt anaları şahsında, ana tanrıça kültürünün ne kadar canlı ve etkili yaşanmakta olduğunu görüyoruz.

“Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan’ı Özgürleştirelim” şiarı ile di-

renen özgürlük savaşçılarının partileşme anlamında temsil ettikleri bir diğer doğru ise; şiarın kendisinde de zaten formüle edilmiştir. Önderlik tecridinin Kürt halkının ve tüm Türkiye halklarının tecridi demek olduğu, AKP-MHP faşizminin her uygulanmasında görülmektedir. Bu durum Önderlik gerçekliğinin aynı zamanda halkların demokratik kimlik ve yaşam gerçekliğinin kendisi olduğunu da ispatlamaktadır. Kimler ve hangi değerler tecrit ve baskı altındaysa, orada az ya da çok Önder Apo gerçekliği vardır. Bunu en derin ve şiddetli hisseden ve yaşayan kuşkusuz ki kadınlar ve Kürt halkıdır. Kürdistanlı yurtseverler ile Türkiyeli demokratlar ve vicdan sahibi insanlar dışındaki bir kesimin, Önderlik tecridinin kaldırılmasını hedefleyen direnişin anlamını idrak etmemesi, daha da ileri gidip eleştirmesi, kapitalist modernite bencilliğinden kaynaklanmaktadır. Zaten ideolojik olarak direnişçiler, kapitalist liberal ideoloji ve değerleriyle mücadele halindedir. Zaman zaman eleştiri konusu olan direnişe yeterince destek sunmamanın asıl nedeni faşizmin baskısından çok, liberal ideolojiye ve yaşamına saplanmış kişilikten kaynaklanmaktadır. Önderlik sadece bir kişi değildir. Bir ideoloji ve yaşam felsefesidir. Hepimizin kendimizi tanımlarken övünerek dillendirdiğimiz, yaşamda zorumuza giden tutum ve davranışlar karşısında bize güç veren şey Önderlik gerçeğidir. Mücadele bilincimiz, zorluklara göğüs gerdiren ruhumuz da Önderlik gerçeğidir. Önderliği salt bir kişi olarak ele alan yaklaşım, kapitalist modernite kültürü ve alışkanlıklarıyla düşünüp yaşayanların anlayışıdır. Bu minvalde düşünenler kapitalist milliyetçiliğin, liberalizmin ve onun bin bir versiyonunun, kendilerince yaratılıp geliştirilen bir fikir ve davranış çeşidi olduğunu sananlardır. Bunlara göre gidersek, yedi buçuk milyar insanın her birinin kendisine ait bir ideolojisinin olduğunu kabul etmemiz; mitolojileri, dinleri, felsefe ve bilimsel ideolojileri unutmamız lazım gelir ki, bu da toplumsal manada tüm geçmişimizi unutmak demek olacaktır. Toplumda kültür, kimlik ve kişilik yaratan ve geliştirenler, sorunları çözerek yarınlara umutla bakmamızı sağlayanlar mitoloji, din, felsefe ve bilimsel düşünce yöntemlerini geliştiren alimler, filozoflar, ideologlar ve büyük sanat insanlarıdır. Önderliğimiz tüm bu özellikleri kişiliğinde birleştirmiş, şairin deyimiyle 'Son Serüvenci'dir. Görüldüğü gibi açlık grevi direnişi ile aynı zamanda kapitalist ideolojiyle de çok köklü bir mücadele içindedir direnişçiler. Maddiyatçılığın hükmettiği günümüzde birilerinin hiçbir çıkar gözetmeden canını ortaya koyması kelimenin tek manasıyla evliyalık, dervişliktir. Günümüz kavramını kullanarak belirtirsek; devrimciliktir, fedailiktir.

Açlık grevi direnişi, vicdanları isyana çağırma eylemidir

Açlık grevi yöntemi ile direniş, bir kişilikteki maneviyatın ne kadar güçlü olduğunu da göstermektedir. Demek ki insan için aslolan maneviyattır. İnsanın maneviyatın gücüyle yaşadığına da ispat olan açlık grevi direnişi, insanı maddiyatçılıkla teslim almaya çalışan kapitalist uygarlık sisteminin kendisini ne kadar güçlü sunarsa sunsun, maddi saldırı araçlarını ne düzeyde kullanırsa kullansın, insanlığı tümüyle teslim alamayacağını da çok açık ve net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Açlık grevi direnişi, vicdanları isyana çağırma eylemidir. Şahlanmış vicdanın insandaki tüm duygu ve düşünceleri sarması, biçimlendirmesi, sürekli besleyerek bir hedefe kilitlemesini amaçlamaktadır. Günümüz kapitalist dünyasında bir insanın bir hedefe kilitlenerek yaşaması, bir amacı gerçekleştirmek için tüm iradesini ortaya koyması belki de en zor şeydir. Elinde çıplak bedeninden başka araçları, imkanları olan birinin bile günümüzde çok zor olan özgürlük hedefine azimle yürümesi söz konusuyken, en zor koşullarda ve elinde sadece çıplak bedeni olan birinin gösterdiği direniş, azimle hedefine yürümesi, kelimelerle tarifi gerçekten de çok zor bir durumdur. Kısacası insan gerçekliğinden bakınca, açlık grevi gibi bir direniş biçimini tam anlamıyla anlatmak kolay bir iş değildir. "Bazı şeyler anlatılamaz, yaşanır" sözünü en çok da direnişin bu biçimine başvurmuş

Açlık grevi yöntemi ile direniş, bir kişilikteki maneviyatın ne kadar güçlü olduğunu da göstermektedir. Demek ki insan için aslolan maneviyattır. İnsanın maneviyatın gücüyle yaşadığına da ispat olan açlık grevi direnişi, insanı maddiyatçılıkla teslim almaya çalışan kapitalist uygarlık sisteminin kendisini ne kadar güçlü sunarsa sunsun, maddi saldırı araçlarını ne düzeyde kullanırsa kullansın, insanlığı tümüyle teslim alamayacağını da çok açık ve net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Kürt halk gerçekliğinin ve kültürünün kadın orijinli olduğu da bu direnişteki onlarca kadın yoldaşın zafer sloganlarında tekrar tekrar yaşam bulmaktadır. Bu gerçekleşmenin ana yüreklerindeki ifadesi ise tarifi oldukça zor bir özgürlük ve güzellik abidesidir. Toplumsal yaşamı var eden, değerlerini bünyesinde barındıran tüm ideolojilerin dillendirdiği ahlakilikle topluma seslenen Kürt anaları şahsında, ana tanrıça kültürünün ne kadar canlı ve etkili yaşandığını görüyoruz.

bir insanın duygu ve düşüncesini, azim ve kararlılığını anlatmak için kullanmak yerinde olacaktır.

Ölüm orucu ve süresiz dönüşümsüz açlık grevi direnişi aynı zamanda insanlık için bir imtihandır

Tüm bu genel belirlemeler ışığında hem süresiz dönüşümsüz açlık grevi direnişini hem de ölüm orucu direnişini ideolojik ve siyasi olarak değerlendirmek daha kolay olacaktır. Görüntüde tecridin kaldırılması şeklinde ifade edilen siyasi bir talep söz konusudur. Ancak derin amaç kesinlikle insanlık, ahlak, vicdan ve özgürlüğe çağrıdır. Hepimizin çok iyi bildiği gibi, tüm bu hususlarda insanlık çok derin bir kriz ve kaos içine düşürülmüştür. Bu açıdan ölüm orucu ve süresiz-dönüşümsüz açlık grevi direnişi aynı zamanda insanlık için bir imtihandır. Gerçekten de Kürt halkının talepleri karşısında kendilerini sol, sosyalist, demokrat, ilerici gibi kavramlarla tanımlayanlar da dahil, inandığı kutsallara dua eden, gündelik yaşamıyla meşgul biri de ahlâken ve vicdanen sınanmaktadır. Kürt direnişi kişileri ve kurumları netleştirmektedir.

Direnişçiler, eylemlerini, aynı zamanda bir özeleştiri eylemi olarak da tanımladı

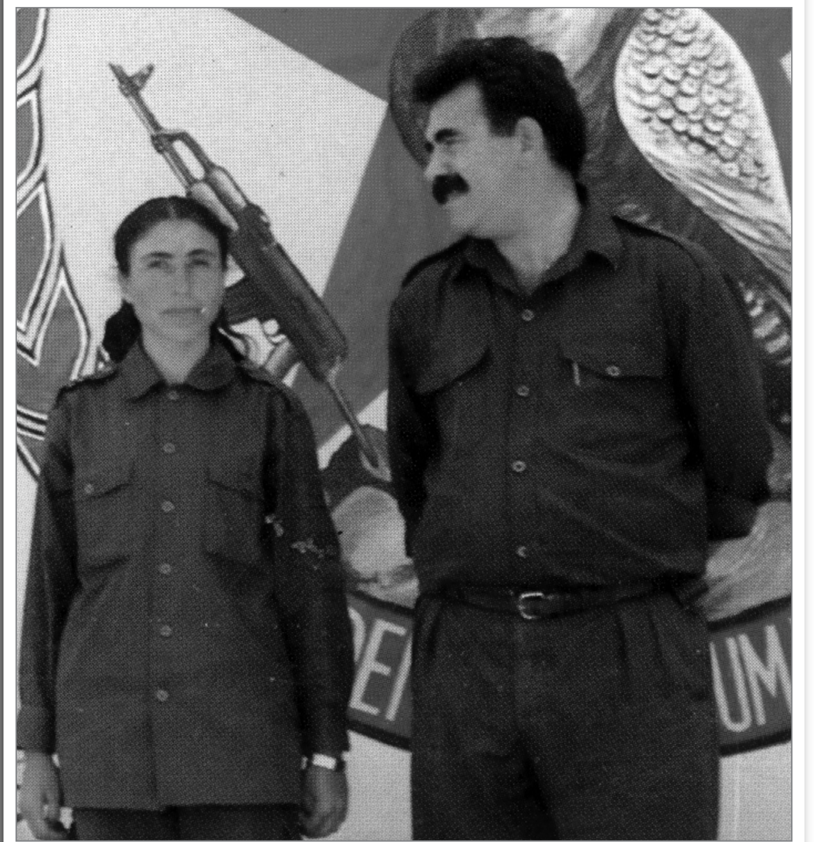
Direniş, Kürt inkârının uluslararası sistemle doğrudan bağını, siyasi ve diplomatik alanda Kürtlerin nasıl ele alındığını da çok daha çarpıcı netleştirmiş bulunuyor. Ve başta Avrupa'daki halkımız olmak üzere yurtdışındaki halkımızın demokratik direnişinin ne anlama geldiğini çok çarpıcı gözler önüne serdi. Ve aynı zamanda yurtdışındaki süresiz-dönüşümsüz açlık grevi direnişinin derin anlamını da daha iyi anlamamızı sağladı.

Direnişçiler, eylemlerini, aynı zamanda bir özeleştiri eylemi olarak da tanımladı. Leyla arkadaş, "Daha önce direnişi büyütmüş olsaydık Önderliğimiz şimdi aramızda olurdu, geciktiğimiz için Önderliğimizden özür diliyoruz" diyerek bu gerçekliği ifade etmiştir. Bu açıklamanın kendisi, büyük bir erdem ve özgürlüğe bağlılık ifadesidir. Eylemin çok kısa bir süre içinde yüzlerce kadro ve yurtsever tarafından sahiplenilmesi, aylardır sürdürülmesi ve otuz arkadaşın ölüm orucu düzeyine çıkarması, bu özeleştiri cümlesinde dile gelen duygu ve düşüncenin Özgürlük Hareketimizin ve tüm yurtsever Kürtlerin aklından ve yüreklerinden geçtiğini de göstermiş oldu. Bu ortak ruh ve bilinç, direnişin zaferle sonuçlanmasının garantisidir.

Direniş, PKK kadro ve sempatizanlarıyla Rêber Apo arasındaki kopmaz bağın sağlamlığını bir kez daha göstermiştir. Önderlikten fiziki uzaklık, yıllarca haber alamamak bu bağı zayıflatmamıştır. Önderliğimize dönük yaklaşımların hepimizde öfke büyüttüğü de bir kez daha çok net görülmüştür.

Partimiz, içinde bulunduğumuz süreçte büyük zafer ve özgür yaşam direnişi olan açlık grevi direnişini özetle şöyle ifade etmişti: "Bu direniş, nereden bakarsak bakalım büyük bir direnişi öngörüyor. Bunu başta sevgili Leyla Güven olmak üzere zindanlarda ve dışarıda açlık grevi direnişi içerisinde olan devrimci ve yurtseverler birçok kez net bir biçimde ifade ettiler ve bu yönlü tutum geliştirdiler. Gerçekten de Mazlumların, Ferhatların, Kemallerin, Saraların direniş ruhunu yeniden canlandırdılar. Hareket ve halk olarak böyle kritik bir süreçte bizi, Özgürlük Mücadelemizi zafere taşıyacak bütünlüklü bir direniş içerisine çektiler. Büyük bir duyarlılık gösterdiklerini, tarihi bir sorumlulukla hareket ettiklerini, yüksek bir cesaret ve fedakârlığa sahip bulunduklarını, her şeylerini ortaya koyarak Kürt halkı için, halklar için, kadınlar ve tüm insanlık için özgür ve demokratik bir yaşamın yaratılması sorumluluğunu en yüksek düzeyde taşıdıklarını görüyoruz. Bu, kuşkusuz devrimci ruh ve duygu, devrimci bir tutum, yiğitçe, kahramanca, militanca bir duruş, Apocu fedai çizgisinin en üst düzeyde yaşanmasıdır. Bu temelde PKK olarak tüm bu direnişleri doğru, devrimci, özgürlükçü, fedai militan bir duruş olarak tanımlıyor ve sahipleniyoruz. Mevcut direniş gerçeğini, içinde bulunduğumuz süreçte bizi zafere taşıyacak öncü bir direniş ruhu, çizgisi olarak görüyor, bu temelde selamlıyoruz. Direniş hamlemizi en kısa zamanda faşist soykırımcı zihniyet ve siyaseti ciddi bir biçimde zorlayarak, büyük başarılar kazanma noktasına getirmiş olan bu öncü direnişçilerin izinden sonuna kadar yürüyeceğimizi belirtiyoruz."

Emeksiz bir yaşam anlamsız bir yaşamdır

Baş tarafı sayfa 32'de

Elbette tüm bu gelişmelerin esas kaynağı, açığa çıkaranı ve yaratanı Önder Apo'dur. "Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir" felsefesiyle kadın ordulaşmasında, partileşmesinde ve Kadın Özgürlük İdeolojisi'nin açığa çıkarılmasında Önder Apo hem teorik-fikirsel hem de felsefik-yaşamsal öncülüğü bizzat kendisi yapmıştır. Ancak Önderliğin özgürlük felsefesini doğru özümseyen, kendini buna adayan, bu anlamda özgürleşen ve bunun mücadelesini yürüten yoldaşların da bu gelişmelerin ortaya çıkmasında payı büyüktür. Bunlardan biri de Azime arkadaştır. Tıpkı Sara Yoldaş gibi, Zîlan, Bêrîtan ve Sema yoldaşlar gibi Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin gelişmesinde ve bugünkü düzeye gelmesinde belirleyici rolü olan arkadaşlardan biridir. Onun yarattığı ilk özgün kadın birlikleri daha sonra kadın ordulaşmasının, partileşmesinin ve Kadın Özgürlük İdeolojisi'nin açığa çıkmasının zeminini oluşturmuştur.

1992 Güney Savaşı'nda cephe komutanı olarak Heftanîn direnişinde, en ön cephede güçleri koordine eden Azime arkadaş, bu savaşta önemli bir rol oynamıştır. Botan'da gerillanın kökleşmesinde ve düşmana büyük darbeler vurulmasında Azime arkadaşın komuta ve savaş yeteneğinin büyük payı vardır. Kadın komutanlaşmasında öncü düzeyde yer alarak, kurduğu özgün kadın bölüğüyle, kadın ordulaşmasının gelişmesinde büyük emeği olan Azime arkadaş, 94 baharında Botan'da özgün kadın birliğinin başında savaşa katılmıştır. Aynı yıl, düşmanın topyekûn saldırıları karşısında bulunduğu Herekol alanında savaşı koordine ederken, yaşanan bir çatışmada havan atışları sonucu şehadete ulaşmıştır. Şehadetinden bir süre sonra gerçekleşen PKK 5. Kongresi'nde 'Manevi Merkez Komite Üyesi' olarak seçildi. Ardından 1995'te 1. YAJK Kongresi'nde, 'Kadın Ordulaşmasının Manevi Komutanı' olarak onurlandırıldı.

"Azime, Bêrîvan (Binevş Agal), Hanım Yaverkaya, Çiçek Selcan, Rahime Kahraman, Nafiye Öz, Sultan Yavuz gibi arkadaşlar bugünkü gerillanın ve kadın ordulaşmasının ilk nüveleridir. Temel onlardır. Öz çaba onlardır. Onlar o zaman tek başlarına bir kadın ordusu gibi hareket ettiler. Onlar toplumlarına, örgütlerine, arkadaşlarına büyük güvendiler, güven verdiler. Kadının binlerce yıllık kabuğunu delip dışarı çıkmasında, varlıklaşmasında, değere dönüşmesinde kendilerini çizgi haline getirdiler, sembolleştiler. Özgürlük simgesi oldular. Binlerce yıllık korkuları bertaraf edip, cesareti yaşanılır kıldılar. Özgürlük yürüyüşünü onlar kendi yürüyüşleriyle kadında yarattılar." Bu açıdan onlar Kürdistan dağlarında fedai çizgide mücadele yürüten gerillanın zafer direnişinde ve kadın öncülüğünde zafere yürüyen mücadelemizin özgürlük ruhunda yaşıyorlar ve hep yaşayacaklar.

Mücadele arkadaşları

İran devletinin Kürt ve Kürdistan politikaları

Medet Serhed

Başlangıç itibarıyla bir iki noktada İran'ın geçmişi ile şimdiki anlamda anlaşılan ulus devlet İran ayrışmasını yapmak gerekir. Çünkü İran kavramı, Farsizm ve Fars ulus devleti ile özdeşleştiriliyor. Böylece yaklaşık 3 bin yıllık geçmiş kültürel, ideolojik, teolojik, politik ve demografik toplumsal birikim Farsizme bahşediliyor. Bu anlamda yanlış tarih kurgulanmaları inşa edilmeye başlanıyor. Oysa İran kavramı, devlet ve siyasal düzlemde 1934 yılından bu yana kullanılmaktadır. Kültürel, etimolojik anlamda İran sözcüğünün kökeni, Sanskritçe Aryan sözcüğünden gelir. Modern Farçaya, Zerdüştlüğün kutsal kitabı Avesta'da yer alan proto İran terimi olan "Aryanam"dan gelmiştir. Bu kelime devletten çok halkı, yaşayan toplumsallığı tanımlamıştır. Bu anlamda İran ve Mezopotamya'da gelişen siyasal yapılanmaların hiç birinin ismi İran değildir. Bu, bütün tarihi kayıtlarda böyledir. Örneğin; bugünkü İran topraklarında kurulan siyasi oluşumların en belirgini Medlerdir. Peşi sıra Axemenişler, İskender dönemi, Selekusler, Sasaniler, İslamiyet-Emeviler, Abbasiler, Selçuklular ile Eşkani, Safevi, Hutikıyar, Afşaryan, Zend, Qacari ve Pehlevi adları ile anılan devlet sistemleridir. Yazımızın konusu olmaması sebebi ile sadece değineceğiz. Bu adı geçen hiç bir devlet Farslar adına değildir. Hatta hiç bir etnisite adına değillerdir. Hepsinin ortak paydası İrani kültürel dokuyu esas almalarıdır.

Bilinen bilgilerden hareketle, adı geçen devletleri yönetenlere atfedilen etnik kimlikler şöyledir: Medler, Kürtlerdir. Axemeniş, Farslara mal edilir ama çok tartışmalıdır, İskender Makedon'dur, Selekoslar İskender'in artıklarıdır. Sasanilerde Kürtler ağırlıktadır, Emevi ve Abbasiler Arap İslam-sünnidir, Selçuklular karmadır; Eşkaniler Fars ve diğerlerinin karmasıdır. Safeviler ilk başta Kürt ve daha sonra Fars-Azeri bileşimdir, Hutikıyar Afgan kökenlidir, bütün bağımsız kaynaklar Afşaryan'ın Kürt olduğunu gösteriyor. Zendler Kürt, Qacariler Azeri, Pehleviler Kuzey İranlıdırlar; kimliklerini Azeriler, Farslar ve diğer azınlıklar da sahipleniyor. Kuşkusuz dış saldırılarla da geçici siyasi el değiştirmeler olmuştur.

İran kültürel olarak bütün İranlıların mirasıdır

Bunları şunun için belirtiyoruz: Bir; Heredot'un kulaktan dolma tarihi bilgilerine, Firdevsi'nin Şahname'sine dayanan ulus devletin mikro tarih inşalarından kurtulmak gereklidir. Çünkü bunlara göre; başta Kürtler olmak üzere diğer İrani halklar ya yoklar ya da gölgemsi konumdalar, varsa yoksa her şey Farsizmdir. Zaten Heredot'taki Harpagos ve Kiryos hikayesinde, "MÖ 550'de gelişen saray darbesiyle Med yönetimi Persler'in eline geçer." O gün bu gündür, zihinlerimizde inşa edilen tarihi bilgiye göre; Kürtler Farsların boyunduruğu altındadır. Oysa yukarıdaki iktidar kimliklerinin çoğunluğu Fars değildir.

İran'ı Farslara ve Şia dinciliğine sıkıştırarak tanımlamak tarihsel, politik yanılgılara götürür. İran kültürel olarak bütün İranlıların mirasıdır, bir etnisiteye bu mirası bahşetmek bütün toplumsal değerlerin reddi anlamına gelir. Bundandır ki Qacar barbarlığı, İran halklarının kültürel mirasını yok ederek, "batıcılık" politikaları ile kendi olan toplumsal dokuyu iradesizleştirerek dıştan medet umar hale getiriyor.

Sünni Kürtlerin, Şah İsmail'in Kızılbaşlık dayatmaları karşısında o dönemin Sünni mezhebini temsil eden veya yaslanacakları ideoloji Osmanlıydı. İdris-i Bitlisi'nin rolü de burada gündeme geliyor.

Çaldıran Savaşı öncesi

Pehlevilerle başlayan Farslaştırma ve 1979'dan sonra Humeynicilerle başlayan Fars-Şiaizm İrani kültürel dokuyu tahrip etti; inkar edilen ve bastırılan diğer diller, kültürler etki-tepki yasası gereği şimdi çatışır duruma geldiler. Bunun esas temeli kuşkusuz Safeviler döneminde atıldı. Başta Kürt halkına karşı ayrım, dıştalama ve yok etme son 500 yıldır devam ediyor ama Kürtler vardırlar ve dipdiriler. Alınlarında katliamcı, işgalci ve talancı lekesi olmadan İrani, Aryenik kimlikle Zagroslar'da hala da insani değerleri tüm görkemi ile var kılıyorlar.

1512-1514 Çaldıran Savaşı ile başlayan ve 1639'da Qasr-ı Şirin Anlaşması ile sonuçlanan Osmanlı ve Safevi devletlerinin Kürt ve Kürdistan'a yaklaşımlarının günümüze kadar gelen devamlılığını anlamak önemlidir. Anlamak; anlam vermek ve güncelde yürütülen politikaların arka planını biraz olsun aydınlatmaktır.

Genel anlamda ortak kanı; Safevilerin kurucusu Şeyh Safiyuddin tarikatı Kürdistan'daki Kızılbaş Aleviliği içinde örgütlenmiş, öğretisini bu alanlarda geliştirmiştir. Şah İsmail bu aileden biridir. Çeşitli kaynaklar Şah İsmail'i Şeyh Safiyuddin'in oğlu olarak gösterir. Ancak konumuz babında önemli yön; bu tarikatın genel tabanının Kürdistan'da kök salmasıdır. Bu taban üzerinde 1501'de tarikatının adına atfen Safevi Devleti kurulur. Bütün kaynaklarda ifade edilen; Şeyh Safiyuddin'in Kürt olduğudur (Pantürkizm tezleri, kaynakları dışında). Devlet kurma ve savaşa başlama yeri Erzincan ve çevresidir; buradan başlar, Tebriz'i alır ve 1511 dönemine kadar bugünkü Kürdistan'ın kuzeyinin ağırlığını oluşturduğu alana, doğunun geneli ve güneyin önemli bir kısmına ve bugünkü İran topraklarının geneline hakim hale gelir.

Çaldıran Savaşı öncesi Şah İsmail'in Sünni Kürtlere dayattığı Kızılbaşlaştırma durumu söz konusu. Şia değil de Kızılbaş dememizin nedeni: İran ve Rus tarihçilerinin genel belgeleri ve görüşlerine göre; Safevi devletinin ilk oluşumundan 1550'lere kadarki dönemi Şiacılıktan çok Kızılbaş Aleviliğidir. Yine Şerefxanê Bedlisi Şerefname'sinde ve Ehmedê Xanê yazılarında o dönemi "Kızılbaş" savaşı diye tanımlarlar. Şiacılık 1550'lerden sonra baskın hale gelmiş ve 1550 ortalarında resmileşmiştir.

Sünni Kürtlerin, Şah İsmail'in Kızılbaşlık dayatmaları karşısında o dönemin Sünni mezhebini temsil eden veya yaslanacakları ideoloji Osmanlıydı. İdris-i Bitlisi'nin rolü de burada gündeme geliyor. İdris-i Bitlisi, Safevi baskısından kurtulmak için Sünniliğin ideolojik, politik ve askeri merkezi Osmanlıdan yardım talep ediyor. Kızılbaş Kürtler de Şah İsmail yandaşı ve taraftarlarıdır. Bu iki dini olgu parçalılığı, Kürtleri, her iki bölgedeki egemenlik savaşı veren güçlerin kendilerine dayanak yapma argümanı konumuna sokuyor. Bu parçalılık üzerinden her iki savaş gücü, Kürdistan coğrafyasını kana buluyorlar, sonuç; her iki taraftan 60-70 bin Kürt'ün ölümüdür. Erzincan, Dersim ve Serhat'ın Alevileri, Şah yanlıları Doğu Kürdistan'a ve oradan da 1515'ten sonra Şah İsmail tarafından Xorasan'a gönderildiler. Kuzey Kürdistan ve Anadolu'ya sığınan Aleviler ise Yavuz Selim tarafından sistemli katliamlara uğratıldılar. Sünni Kürtler de Osmanlının yedek asker deposu olup İslam ümmeti adına entegresyona tabi tutuldular.

İdris-i Bitlisi, Safevi baskısından kurtulmak için Sünniliğin ideolojik, politik ve askeri merkezi Osmanlıdan yardım talep ediyor. Kızılbaş Kürtler de Şah İsmail yandaşı ve taraftarlarıdır. Bu iki dini olgu parçalılığı, Kürtleri, her iki bölgedeki egemenlik savaşı veren güçlerin kendilerine dayanak yapma argümanı konumuna sokuyor. Bu parçalılık üzerinden her iki savaş gücü, Kürdistan coğrafyasını kana buluyorlar, sonuç; her iki taraftan 60-70 bin Kürt'ün ölümüdür.

Qasr-ı Şirin'de Kürdistan ikiye bölündü

Bu savaşta yaşanan; bir muharebe savaşından çok, daha sonraları 1639'a kadar varan savaşlarda fiilen ikiye bölünen Kürdistan'la birlikte, Neolitikten beri gelen Kürt ruhunun Kızılbaş, Sünni adına parçalanmasıdır, ortak yaşam dokusunun parçalanmasıdır. Bu parçalanmanın artçı sarsıntılarını halen de yaşıyoruz. Bugün Aleviler ile Sünni Kürtler arasında tam bir ulusal ruhun, ulusal dokunun oluşmamasının temeli Çaldıran Savaşı'nda atıldı. Yani Kürt halkının ortak kültürel, coğrafik dünyasına hançer saplandı. Yürek kanaması öyle bir düzeye geldi ki Êzidîler, Sünni ve Alevi Kürt toplumu birbirini hissedemez hale geldi. Birbirinin ekmeğini yemek haram sayıldı, birbirine selam vermek suç sayıldı. Hatta Alevi ve Êzidîyi öldürmek, "Cennetin kapısıdır, onları öldürmek sevaptır" fetvaları ile Sünni Kürt'e kardeş kanını akıttılar. Bunun somut bir örneği; 2014'te Şengal' de Êzidîlerin savunmasını yapmadan çekilen bir peşmerge, "Niye çekildiniz?" sorusuna, "Onlar Êzidîdir, zaten Allah'a inanmıyorlar!" cevabını sakince ve inanarak veriyordu.

1639'da yapılan Qasr-ı Şirin anlaşması Kürdistan coğrafyasının ikiye bölünmesinin birinci ayağı olarak bilinir. Bu öyle doğal ve sıradan bir bölünme değildir. Çünkü, bölünen coğrafyanın anlamı; Kürdistan'ı bir insanın fiziğine benzetirsek, bel kemiğini boyundan aşağıya kadar kesmektir. Zagros dağları silsilesi Kürdistan coğrafyasının bel kemiği gibidir. Buradan bölünen coğrafya demografik anlamda da parçalanma ve birbirinden uzaklaşmayı getirdi, dağların aşılmazlığına bir de militarizm engeli eklendi.

Erzincan, Dersim ve Serhat'ın Alevileri, Şah yanlıları Doğu Kürdistan'a ve oradan da 1515'ten sonra Şah İsmail tarafından Xorasan'a gönderildiler. Kuzey Kürdistan ve Anadolu'ya sığınan Aleviler ise Yavuz Selim tarafından sistemli katliamlara uğratıldılar. Sünni Kürtler de Osmanlının yedek asker deposu ve İslam ümmeti adına entegresyona alındılar.

İkincisi; politik olandır. İran merkezi devlet sistemi 1514 Çaldıran Savaşı yenilgisinde Zagros dağ silsilesinin Kuzey ve Kuzey Batı sınırlarında durdurulmuştu. Bu durumu bozmak ve tekrar Anadolu kapılarına kadar sınırlarını genişletmek için belirli aralıklarla, yaklaşık yüz yıldan fazla Osmanlıya karşı savaş verdi. Ancak bazen sınırlarda ufak değişiklikler olsa da fazla bir şey değişmiyordu. Qasr-ı Şirin anlaşması bu oluşan sınır üzerinden yapıldı ve Kürdistan bölgesel anlaşma ile ikiye bölündü. Bu bölünme anlaşmasını yapanlar sadece coğrafi sınırlar üzerinde anlaşmadılar. Her iki devlet Kürtlere karşı asıl olarak stratejik bastırma, var olmalarını engelleme üzerinde anlaştı. Rus Kürdolog Lazarev ve Şeref Mixoyan da araştırmalarında ve Kürdistan Tarihi kitaplarında, "Qasr-ı Şirin'den günümüze kadar, Osmanlı ve Safevi'den İran İslam Cumhuriyeti'ne kadar Kürtlere karşı yürütülen her türlü politika ortaktır" derler. Bundandır ki, Ehmedê Xanê politik derinliği hala geçerli olan aşağıdaki şiiri dillendirir:

"Tasek ji vê ava zelal,
Nadim bi hewza Kewserê
Levhatina Qesra Şîrîn
Lê nabînim tu meferê
Piştî roja me bu tarî
Mirin xweş e ji emberê"

Yine Ehmedê Xanê bir belirlemesinde der ki; "Görün! Arabistan'dan Gürcistan'a Kürt vatanıdır. Ama ne zaman Pers okyanusu ve Türk denizi kabarsa, kan içinde boğulan hep Kürt bölgesidir." Bu "boğulmanın" hukuksal zemini Qasr-ı Şirin'de atıldı.

Pehleviler döneminde Kürdistan

Safevi devletinin çökmesinden sonra Kürdistan'da önemli oranda bir politik rahatlama meydana geldi. Kürdistan'da mirliklerin özerk bölgeleri önemli mevziler kazandı. Merkezi hükümete kısmi vergi ve dış saldırılara isterse asker verebilirdi. Ancak Qacarlar döneminde bu özerkliklerini kısmen korusalar da yine Qacarlar tarafından önemli oranda sınırlanırlar. Birçok yere Qacarlar kendi valilerini atarlar; yine aynı Abdulhamit politikaları gibi, aşiret çocuklarını okutma, evlendirme adına kendi merkezinde denetime alır ki, aşiret liderleri kendisine karşı çıkmasın. Yine Osmanlı politikaları gibi, bir mirden yetkiyi alıp diğer bir mire vererek aşiretleri karşılıklı kışkırtma politikasına başvurur.

Pehleviler sadece Kürtlere karşı değil, Farslar dışında İran'daki tüm halklara karşı eritme ve tekleştirme politikaları, toplum mühendisliği projeleri devreye koydu. Buradan hareketle kültürel asi-

milasyon devreye konarak, Farslar dışında diğer bütün halkların kültürleri, dilleri, tarihsel bellekleri hakir görülerek, gelişmelerinin önüne politik, askeri ve pedagojik engeller konarak, zamana yayarak Fars potasında eritme esas alındı. İlk kez Pehleviler döneminde Fars dili resmileşti. Farsça İran'ın ortak tek dili olarak yasallaştı. Kılık kıyafet yasaları ile başta Kürtlerin ve diğer halkların ulusal giysileri yasaklandı. Başkent Tahran'a taşınıp milli-merkezi bir sisteme gidilerek, yerel özerk sistemler bir bir ortadan kaldırıldı ve o döneme kadar İran-Mezopotamya'da kurulan siyasi sistemler ya aşiret ya da aile adı ile resmileştirildi. Pehleviler 4000 yıllık geleneği ortadan kaldırarak 1934 yılında İran ismini resmileştirip, dünyaya ilan etti.

Pehleviler döneminde Kürtlere yönelik geliştirilen temel politikalar, Abdülhamit ve Kemalistlerin politikalarıyla tıpa tıp aynıdır: Mezhep çelişkileri üzerinden Şia-Sünni, Ehl-i Hak-Sünni, Zerdüşti, Yarsan ve benzerlerine karşı Şialaştırma politikası yürüttü veya Sünni sopası ile hizaya getirmeye çalıştı. Kurmanc ile Soran'ı çatıştırarak birleşmelerini engelleme, Lorlar ile Soran ve Hewramanları çatıştırma politikası güttü. Xorasan'daki Kürtleri, "Siz Kurmancsınız" söylemi üzerinden genel Kürtlük olgusundan koparmaya çalıştı, tüm bunların yetmediği yerde kendi militarist gücünü devreye koydu. Yine diğer halkları, özellikle Azeriler ile Kürtleri çatıştırarak her iki tarafı zayıflatıp kendine muhtaç duruma getirmeyi amaçladı. Bu durum Simko Şikak olayında çok belirgindir. Simko'nun kardeşi Cafer Ağa, Azerilerin eli ile öldürtülüyor ve Şikak aşireti Simko önderliğinde Azerilere saldırıyor. Bu savaşta her iki taraftan ciddi kayıplar olur. Simko'nun yenilgisi ve Azerilerin Nexede ve Urmiye'de Kürt kitlelerine uyguladıkları katliam ve baskılar Kürt halkında Azerilere karşı bir tarihsel nefrete dönüşür. Halen de her iki halk arasında meydana gelen bu olaylar, birlik önünde önemli bir psikolojik bariyerdir. O dönem Soran sınırları güvenliğine Lorlar yerleştirilir. Soranlar sınır ticareti ve akraba ziyaretleri için geçişlerde Lor askerleri ile yüz yüze gelirler ve çatışmalar yaşanır. Bu olaylar da Soranlar ile Lorların arasını bozar ve her iki kesim arasında nefrete yol açar. Kurmanc sınırı ise Kuzey Kürdistan'dır. Bu sınıra da güvenlik gerekçesiyle Azeriler yerleştirilir ve Azeriler ile Kürtlerin çatışması sağlanır. Xorasan da Afganistan ve Türkmenistan'a sınırdır. Bu sınıra da Arap ya da Beluclardan oluşan güvenlik güçlerini dikerek Kürtler ve Afganları çatıştırdı. Halkları, toplumları, dini ve mezhepsel farklılıkları birbiriyle çatıştırarak varlık gösteren Tahran merkezi hükümeti aynı politikaları İran İslam Cumhuriyeti döneminde daha da derinleştirerek günümüze kadar devam ettirdi. Pehlevi ve devamı olan İran İslam Cumhuriyeti devlet yönetimine göre; Farsizm-Şiaizm dışındakiler "barbardır", kendi bekaları için her zaman çatışır durumda tutmak gerekir ki bu, zamanla direnç damarlarını bitirmek ve Farsizm-Şiaizm içerisinde asimile etmek demektir. Bunun politik anlamı, "Barbarı barbara kırdırmak"tır.

Qasr-ı Şirin'de Kürdistan ikiye bölündü. Bunu takip eden yüzyıllarda Kürdistan'ın bütününde (kuzeyi, güneyi) yaşanan irili ufaklı tüm toplumsal direnişler, varlığını koruma mücadeleleri İran merkezi devleti tarafından bastırılmaya ve bitirilmeye çalışıldı. 1920'li yıllara gelindiğinde Doğu Kürdistan'da Simko direnişi, Güney Kürdistan'da Şêx Mahmut Berzenci direnişi, Kuzey'de Azadî Örgütü ve devamı Şêx Seîd ve Xoybûn Örgütü, Ağrı Dağı direnişi ve Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin, tüm bunların bastırılmasını, yenilmelerini sağlayan temel politik akıl İran merkezi Pehlevi rejimidir. Buna en iyi örnek, Simko Şikak'ın direnişidir. Bu direnişi bastırmak için Pehlevi rejimi, Kemalistlerle birlikte plan yapar. Bu planlara göre, hareket Kemalistlerce göreceli desteklenir ama Kemalistler Lozan'da Kuzey Kürdistan'ı alınca Simko'yu İran'la anlaşmaya zorlar. Hatta Simko buna yanaşmayınca, Simko'nun yoluna pusu kurulur ve Simko güçleri ciddi kayıplar vererek Güney Kürdistan'a geçmek zorunda kalır. Daha sonra Şah'la anlaşma için çağrılır ve Urmiye'ye varmadan katledilir.

Pehleviler döneminde Kürtlere yönelik geliştirilen temel politikalar, Abdülhamit ve Kemalistlerin politikalarıyla tıpa tıp aynıdır: Mezhep çelişkileri üzerinden Şia-Sünni, Ehl-i Hak-Sünni, Zerdüşti, Yarsan ve benzerlerine karşı Şialaştırma politikası yürüttü veya Sünni sopası ile hizaya getirmeye çalıştı.

Diğer bir örnek ise Ağrı Dağı direnişidir. Ağrı Dağı direnişi ilk başlarda ciddi askeri mevziler kazanır, bölgede halk desteği de büyür. Doğu Kürdistan'daki Makû, Xoy ve Urmiye şehirlerinden yoğun halk desteği gelişir, savaşın maddi ve manevi arka cephesi doldurulur. Ancak İran Pehlevi rejimi devreye girer; Kemalistler ve Bolşeviklerle birlikte sınırlar kapatılır, hareket kuşatmaya alınır, bilinen yenilgi gelişir. Bu yenilgi karşılığında İran Qasr-ı Şirin' de kaybettiği Kotol ilçesini, Küçük Ağrı'yı vermek kaydı ile alır. Bu iki bölgenin önemi; biri diğerinin iç bölgesine giriyor ve bu da sınır denetimini zorluyor. Yani amaç; Kürtlerin tam izolasyonudur. Direnişin askeri komutanı İhsan Nuri Paşa'ya "insancıl!" bir eda ile Şah'ın gözetiminde Tahran'da, bir daha Kürdistan sınırlarına, coğrafyasına yaklaşmaması kaydıyla tam bir tecrit hayatı inşa edilir. Sonradan bir trafik kazasında (motorsiklet çarpması sonucu) 18 Mart 1976'da Tahran'da öldüğü/öldürüldüğü söylenir.

Fars merkezli düşünceden kendilerini kurtaramıyorlar

Ancak Ağrı direnişi yenilgisi sonrası varılan anlaşmalar üzerine, bu anlaşmayı takiben 1937 Temmuz'unda Türkiye, İran, Irak ve Afganistan birlikte İran Şahı'nın Sadabad Sarayı'nda Kürtlere karşı ortak anlaşmalar yaptılar. Bu anlaşmanın adını da "Sadabat Anlaşması" koydular. Bu anlaşma özünde Qasr-ı Şirin'in güncellenmesidir de. Anlaşmayla; her üç ülkenin mevcut sınırları korunacak ve Kürtlere karşı ortak mücadele tutumu alınacaktır. Anlaşmanın en önemli boyutu ise ortaklaşılan konularda politik devamlılıktır. İran'da Şahlık rejimi devrilince İran İslam Cumhuriyeti, Şah Pehlevi'nin imzaladığı Sadabat Anlaşması'nın tüm maddelerini geçersiz saydı ama Kürtler ve Kürdistan'la ilgili maddeye bağlı kaldı.

Yine İran devleti 1963'ten 1975'e kadar Barzaniler öncülüğünde Güney Kürdistan halkını, Irak devletine karşı kullanarak savaştırdı. Fars Körfezi'ni almak kaydı ile imzalanan Cezayir Anlaşması sonucu neler olduğu biliniyor, çokça yazılıp çizilmiştir.

İran merkezi devlet sisteminin tarihsel akıl inşası ile bütün toplum ve halkların varlığı Fars halkının varlığı üzerine oturtulmuştur. Farslar olmadan hiç bir toplum varlık gösteremez. Sosyal şovenizm mantığı buna dayalıdır. Bu bir tarihsel ideolojik yaklaşımdır, kaynağını Firdevsî'nin Şahnamesi ve Safevi Şiacılığından alır. Firdevsî'ye göre diğer halklar, Rûstemê Zal gibi yiğitlerin hepsi Fars kökenli Şahları iktidara taşımanın araçlarıdır. Safevi Şiacılığı özünde Ali Şiasından koparak, Şiayı İran ve Kum merkezli yeni bir inşa ile şekillendirir. Bu yeni Şia, "Yeniden bir Mehdi gelecek, bizi kurtaracaktır", bundan dolayı, "O gelinceye kadar biz (mollalar- wilayete feqih) iktidarda olmalıyız, onun gelişinin zeminini hazırlamalıyız" der. Bu iki görüş de merkeze Farsları koyar ve diğer halkları buna göre olmaya zorlar.

İran merkezi devlet sisteminin tarihsel akıl inşası ile bütün toplum ve halkların varlığı Fars halkının varlığı üzerine oturtulmuştur. Farslar olmadan hiçbir toplum varlık gösteremez. Sosyal şovenizm mantığı buna dayalıdır. Bu bir tarihsel ideolojik yaklaşımdır, kaynağını Firdevsî'nin Şahnamesi ve Safevi Şiacılığından alır. Firdevsî'ye göre diğer halklar, Rûstemê Zal gibi yiğitlerin hepsi Fars kökenli Şahları iktidara taşımanın araçlarıdır.

Trajik olan şudur: Son yüz yıldaki ve günümüzdeki sol, sosyalist ve kominizim adına hareket eden hareketler de bu Fars merkezli düşünceden kendilerini kurtaramıyorlar. TUDEH'in diğer halklara yaklaşımının TKP'den hiç farkı olmamış ve şimdi de sosyal şovenizmi aşamamışlardır. Diğer sol cenahtakilerde de diğer halkları tanıma olsa da, federasyon gibi tartışmalar olsa da özündeki düşünceler Tahran-Fars merkezlidir.

Bu eğilimler, İran halklarının 1979 devrim hareketinin gelişmesinde, halkların ortak paydada mücadelesini, birlikte devrime sahiplenmeyi engelledi ve "İslam, Şia kardeşliği" şiarı ile Humeyni kitleleri daha çok etrafında topladı, toplumların ortak değerlerine vurgu yaptı. Qasimlo ile görüşmelerinde kısmi kültürel hakları tanımıştı ama devrimi garantiledikten sonra ilk katliam fetvasını Kürt hareketlerine karşı yaptı. Bu fetvası, "Ma ba kafir mî cengî ne Kurd", yani "Biz kafirlerle cihat yapıyoruz, Kürtlerle değil" der. Humeyni ilk etapta Hizbullah milislerini Kürdistan üzerine gönderir. PDK-İ ve KOMALA peşmergeleri o dönem genel anlamda Sine'den Urmiye'ye kadar tüm köy ve şehirleri ele geçirmişti. Burada yaklaşık bir yıllık kanlı çatışmalardan sonra peşmerge güçleri tüm şehirleri kaybettiler ve dağlara çekildiler. Yani İslam rejimi "İslam kardeşliği" adına geldi ama kendi rengi ile var olmak isteyen Kürtlere katliamla, sokak infazları, yargısız infaz ve toplu kırımlarla cevap verdi.

İran İslam devleti Qasr-ı Şirin'den beri devam ederek gelen Kürtleri yok etme, kendi potasında eritme politikalarını olduğu gibi devraldı ve derinleştirerek daha yumuşak, daha planlı-sistemli, zamana yayılmış eritme, yok etme politikalarını devreye koydu. Hatta Kürt dili ve kültürünü Farsçayı zenginleştirmek için hammadde olarak kullanıma açtı.

Kürtlerin varlığı kültüreldir ve siyasi bir tanımı, hakkı yoktur

1980'lerden sonra Güney'deki Kürt örgütlerine yaptığı silah ve para desteğiyle Doğulu örgütlere saldırttı, yok edilmeleri için 1991'e kadar çatıştırdı. Güney Kürdistan topraklarında YNK peşmergeleri ile kasabalara girdi. Halepçe Katliamı'nın "sebebi" olan Saddam katliamının ortağı idi ve aynı dönemde Saddam güçleri Doğu Kürdistan'ın Serdeşt kentine de kimyasal attı, binlerce insan toplu imha edildi. Ama İran molla rejimi bu olayın uluslararasılaşmasını engelledi. Hatta Kürt kamuoyunda dahi olay tam anlamıyla açığa çıkarılamadı ve öğrenilemedi.

İslam rejimi anayasası Kürtleri tanıyor; Kürdistan adında bir eyalet ve Kürdistan adında bir cadde de var. Ancak anayasa tanımında sadece "var." Varlığı kültüreldir ve siyasi bir tanımı, hakkı yoktur. Yine Kürtlerin hepsini kapsamıyor. Azerbeycanê Xerbi (Batı Azerbaycan) Eyaleti denerek; Mahabad, Nexede, Şino, Urmiye, Salmas, Xoy ve Makû Kürtlük dışında tutuluyor. Xorasan'da yaklaşık 3 milyon Kürt, "Kurmanc" denerek ve birkaç eyalete bölünerek Kürtlükten koparılmış. Loristan Lorlarını zaten Farsların bir kolu sayıyorlar. İran içlerinde, Hazar Denizi kenarındaki Kürtlerin yeri zaten yok. Geriye kalan Sine Eyaleti ve etrafı Kürt olarak tanımlanıyor.

İran İslam devleti Qasr-ı Şirin'den beri devam ederek gelen Kürtleri yok etme, kendi potasında eritme politikalarını olduğu gibi devraldı ve derinleştirerek daha yumuşak, daha planlı-sistemli, zamana yayılmış eritme, yok etme politikalarını devreye koydu. Hatta Kürt dili ve kültürünü Farsçayı zenginleştirmek için hammadde olarak kullanıma açtı.

Tüm bunları yeterli görmeyen rejim son kırk yılda Kürtleri Şialaştırmak için yoğun çaba sarf etti. Tam istatistik vermek zor olsa da bu konuda ciddi mesafe aldıkları söylenebilir. Xorasan-Kızılbaş Alevilikten olanlar genelde Şialaşmış, Loristan'ın geneli Şialaşmış, Kirmaşan'ın 1980'de 4/1'i Şia iken şimdi yarısı Şiadır. Burada Şiacılığa karşıtlık yaptığımız anlaşılmamalıdır. Sorun, İran rejiminin Şiacılığı bir sömürge politikası olarak kullanmasıdır.

İran rejimi, Türkiye devleti gibi son yıllarda doğa tahribatını geliştirerek toplumu göçe zorluyor ki demografik yapıyı değiştirsin. Su bendleri, Urmiye Gölü'nün kurumaya terk edilmesi, orman kesimleri vb son on yıldır sistemli bir şekilde sürdürülüyor.

Diğer bir nokta; özel savaş politikaları ile Besic (korucu, ajanlaştırma) kurumlaşması ilkokul çağındaki çocuklar içinde geliştirmiştir. Besicleşenler kendi aileleri içindeki her bilgiyi rejim istihbaratına aktarıyorlar, olası toplumsal muhalefeti bastırmada Spay Pastaran emrinde her türlü karanlık işlerde kullanılıyorlar.

Rejim kendi sistemindeki hiçbir idari işte Kürt asıllı olanı birinci derecede sorumlu kılmaz. Örneğin; orduda üst düzeyde birinci derecede Kürt'e yer verilmez. İmam makamında hiç bir Kürt'e yer verilmez ama Azerilere bu kapıların hepsi açıktır. Örneğin; şimdiki ruhani lider Ali Xamaney Azeri Şiasıdır.

Tüm bunların sebebi nedir? Neden bir halka karşı bu düşmanlık? Kuşkusuz bunun tarihsel, kültürel ve jeostratejik sebepleri vardır. Halkların özgür kimliklerini kazanmaları ile "Fars-İran-Aryen üstün" tarihsel kimlik tezleri yerle bir olacaktır; jeostratejik anlamda İran'daki halkların özgürlüklerine kavuşması, Fars etnisitesinin, merkezi devletin İran'ın orta kısmına sıkışmasına ve tüm dünyadan izole olmasına yol açacağı gibi, diğer taraftan tüm yer altı ve yer üstü maddi kaynaklardan mahrum kalacaktır. Örneğin; su kaynaklarının büyük çoğunluğu Kürtlerin yaşadığı coğrafyada akıyor, kısmen de İran'ın kuzeyinden gelir. Arapların özgürleşmeleri demek; İran'ın Körfez kapısının kapanması anlamına gelir. Kürtlerin özgürleşmesi, Anadolu ve Arap yarımadasına açılan kapıların kapanmasıdır. Azerilerin özgürleşmeleriyle, Kafkaslara açılan kapılar kapanır. Yani özcesi; Farsizm şovenizmi, tüm bunların olmaması ve ulus devlet inşasını ayakta tutmak için halklara her türlü kirli savaşı; özeli, geneli demeden uyguluyor.

Kürtler bu savaşların temel kurbanı konumundadır. Çünkü; Kürt halkının özgürlüğü, diğer halkların özgürlüklerinin anahtarıdır. Fars kültüründe erimeyen, dipdiri ayakta olan, kendi içinde İrani, Aryenik kültürü en güçlü taşıyan toplum konumundadır. Kuşkusuz diğer halkların kendi değerli kültürleri, dilleri vardır ancak Kürtler, Farslarla aynı dil ve kültür ailesindendir. Diğer önemli husus ise coğrafik, maddi zenginlik ve jeostratejik konumudur.

Şimdi olan da, tarihin farklı şekilde devamıdır. İran işgalci rejiminin ABD'nin kuşatması, tecridi karşısında ilk tedbir geliştirdiği yer Kürdistan'dır. Son günlerde Irak'tan çektiği Heşti-Şabi güçlerini Kirmaşan, Qesr-i Şirin ve Sine'deki Bane şehrine yerleştirmiştir. Yine, ABD'ye karşı Spay Pastaran lideri Huseyin Selami ilk tehdidini Güney Kürdistan'a yöneltmiştir; "Dikkat edin yoksa Güney Kürdistan'ı yerle bir ederiz" diyor. Rojava'da her türlü yok etme planlarının içindedir. Yani Qesr-i Şirin ve Sadabat anlaşmaları güncelde devam ediyor ama Kürtler artık o dönemlerin Kürtleri değildirler!

■■■

Emeksiz bir yaşam anlamsız bir yaşamdır

Kod Adı: Azîme Bilind
Adı Soyadı: Mihriban Saran
Doğum Tarihi ve Yeri: Mûş/Gimgim-1957
Katılım Tarihi ve Yeri: 1981
Şahadet Tarihi ve Yeri: 9 Ekim 1994
Herekol-Botan

Mücadele tarihimiz boyunca topluma mal olmuş çok büyük tarihi kişilikler ortaya çıkmıştır. Önder Apo'nun yoldaşı olabilmeyi layıkıyla yaşamsallaştıran bu kahraman yoldaşlarımızın emeği ve çabasıdır bizleri bugünlere getiren. PKK'nin 40 yıllık zafer yürüyüşü, Önder Apo öncülüğünde bu yoldaşlarımızın emsalsiz kişiliklerinin bir sonucudur. Geçmişi iyi bilen, günü gerçeğe uygun değerlendiren, geleceği doğru öngören bu yoldaşlarımız, bulunduğu an'a kişilikleriyle, duruşlarıyla ve eylemleriyle cevap olabilmeyi başararak, bugün bizleri zaferin eşiğine getirmişlerdir.

Bu önder kişiliklerden biri de Azime Yoldaştır. Azime (Mihriban Saran) arkadaş, Mûş'un Gimgim (Varto) ilçesi, Tatan köyünde dünyaya gelmiştir. 1980 öncesi süreçte genç bir öğretmenken Apocularla tanışan Azime arkadaş, 1981 yılında Partiye katılmış ve Lübnan'daki eğitimin ardından, 1982-94 yılları arasında aktif bir şekilde gerilla saflarında savaşmıştır. PKK 3. Kongresi'nde aktif ve kararlı duruşu nedeniyle Merkez Komite-MK üyeliğine seçilen bir arkadaştır. En meşakkatli süreçlerde, en zorlu alanlarda, en imkânsız koşullarda Özgürlük Mücadelesi'nin öncü militanlarından biri olmuştur. İmkânların en kıt olduğu, her türlü yaratımın insan iradesi, inancı ve bilincinin eseri olarak ortaya çıktığı süreçlerde, bir kadın gerilla olarak her zaman en önde olmuş, kadına karşı var olan tüm gerici ve geleneksel yaklaşımları pratiğiyle, yaşamıyla ve duruşuyla boşa çıkararak, özgür kadın çizgisinde mücadeleyi kendisi için esas almıştır.

Azime arkadaş Kürdistan'ın özgür dağlarında ilk kadın gerillalardan ve ilk kadın komutanlardan biri olarak mücadele tarihimize adını yazdırmıştır. Botan alanında büyük bir emek ve çabayla yürüttüğü destansı mücadele, insan iradesinin, özgür kadın iradesinin nelere muktedir olduğunun kanıtıdır. Azime arkadaşın bu süreçteki cesareti ve savaşçı kişiliği dillere destan olmuş ve düşmanın korkulu rüyası haline gelmiştir. Öyle ki, pek çok defa Türk basını Azime Yoldaş'ın ismini vererek yaptığı eylemleri kamuoyuna duyurmuştur. Komutanlığıyla düşmanına korku salan Azime arkadaş, yoldaşlarına ve Botan halkına da büyük bir güven ve moral kaynağı olmuştur. Önder Apo'nun Azime arkadaşa ilişkin, "Askerlikte en güçlü olan arkadaşımızdır, militandır. Ne söylesen yapar, her şeyi yapabilecek biridir" sözleri, onun militan duruşunun ve savaşçı kişiliğinin en özlü ifadesi olmaktadır. Botan'ın asi dağları daha sonraki yıllarda özgürlük gerillalarının mekânı haline gelmişse ve Botan halkı direnişin sembolü olmuşsa, Azime Yoldaş gibi büyük kişiliklerin emeği bunda belirleyici olmuştur. Üstelik sadece sömürgeci Türk devletine karşı değil, erkek gericiliğine, geleneksel kadın yaklaşımlarına ve çeteci eğilim ve anlayışlara karşı da Apocu çizginin temsilini yaparak, özgürlük eğiliminin büyük temsilcisi olmuştur.

Kendisini eğiten, teorik olarak yetkin, Önderliği anlama ve pratikleştirme düzeyi yüksek, örgütsel refleksleri güçlü, yaşamı ve kişiliği emek, tevazu ve sadelik üzerine kurulu komple bir militan kişiliği Azime arkadaşta görmek mümkündü. O, Önder Apo'nun Özgür Kadın Çizgisi temelinde açığa çıkardığı Demokratik Sosyalizm felsefesini özümsediği gibi yaşamında ve kişiliğinde hem bunun temsilini yapıyordu hem de bu büyük fikrin örgütlendirilerek yaşamsallaştırılmasının mücadelesini yürütüyordu. Bu anlamda Azime arkadaş büyük amaçlara adanmış bir kişilikti. Önderliğin, "Amacı güneş kadar berrak olanlar, yolunu bulur" belirlemesi adeta Azime arkadaşı anlatmaktadır. O zorlu koşullarda Önderlik felsefesinin temsili ve pratikçisi olmak, amaç berraklığıyla, amaca adanmayla ancak açıklanabilir. Önderlik öğretisi temelinde özgürleşmek, özgür insanın yurdu olarak ülkesini özgürleştirmek, onun tutku düzeyinde bağlı olduğu, güneş berraklığındaki amacıydı. Bu anlamda Azime arkadaş, Kürt kadını ve toplumu için özgürlük çizgisinin güçlü temsilcilerinden oldu. Özgür topraklarda, özgür kadın inancının yeri ve yurdu oldu.

Azime arkadaş öncü, mütevazı ve fedakâr kişiliğiyle tüm mücadele arkadaşlarına sonuna kadar örnek oldu. Arkadaşlarını her zaman, her şeyden üstün tuttu. Onda yoldaşına bağlılık, yoldaşına büyük değer verme esastı. Yoldaşına bir şeyler vermek, onu eğitmek kadar, yoldaşından bir şeyler almak ve bir şeyler öğrenmek temel yaklaşımıydı. "Şu arkadaş biliyor, şu bilmiyor; şu arkadaş iyidir, şu değildir; şu arkadaş güçlüdür, şu değildir" gibi yaklaşımlar onda kesinlikle yoktu. Azime arkadaş, bölüğünde yer alan arkadaşların hepsine eşit yaklaşır, kimseyi eksikliği ile yargılamaz, eksikliğini aştırmaya çalışır, yoldaşını geliştirmeyi esas alırdı. Tüm arkadaşlarına yaklaşımı eşitti. Kişiliğinde, toplumsal değerlerin bileşkesini taşırdı. Hem kadın arkadaşlar hem de erkek arkadaşlar için adeta gizli bir güç gibiydi. Onun kişiliğinde, insan duygularını büyütmek ve geliştirmek çok önde ve öncelikli bir özellikti. Onun için en özel ve önemli olan şey mücadele arkadaşları ve özgür bir ülkenin mücadelesini büyütmekti.

Erkek arkadaşlar da Azime arkadaştan çok etkilendiler. Azime arkadaşla kalan onlarca arkadaş, "Kendimize karşı güvensizdik, yaşama karşı çelişkilerimiz vardı" diyerek, Azime arkadaşın onları nasıl savaşa kattığını sürekli anlatırlardı. Azime arkadaşın onlarla ilişkisi, alıp vermesi, üslubu, pratik çabaları, onlara değer verişi gibi birçok şeyin kendilerini nasıl etkilediğini anlatırlardı. "Elbiselerimizi yıkayamıyorduk, suya batırıp çıkartıyorduk. Azime arkadaş gelip bize gösteriyordu. Ateş yakmasını, yemek pişirmesini bilmiyorduk, yanımıza geliyor, bizimle yaparak öğretiyordu. Onunla beraber iş yapınca rahatlıyorduk. Silahlarımızı temizlemeyi bilmiyorduk, gelip bize gösteriyordu. Mevziye girmesini bilemiyorduk, gelip bize nasıl mevzide kalacağımızı anlatıyordu. Nerede hangi hataya düşeceğimizi, başımıza neler getireceğimizi bizden daha iyi biliyordu. Dikkatlice, titizce bizi uyarıyordu. Onu anlıyorduk. Çünkü hem hislerimize hem aklımıza yeni şeyler yediriyordu. Bizi öğrettikleriyle, anlattıklarıyla, söyledikleriyle, yaptıklarıyla doyuruyor, koruyor, güçlendiriyordu" diye anlatıyorlar. Gerçekten bir ana çocuğunu nasıl eğitir, her şeyi gösterirse gerillacılıkta da Azime arkadaş bu rolü oynadı. Azime arkadaşın fiziği de güçlüydü. Kürt kadın tipinin özgürlüğe baş koymuş karakteriydi. Azime arkadaşın sporla da arası iyiydi. Bilinçli, bilgili bir öğretmendi; bu biçimde bir katılımı oldu. Botan gibi bir yerde herkesin gönlünde yer tuttu. Halkın, arkadaşlarının gönlünde yer edindi.

Bugün başta Botan olmak üzere pek çok mücadele alanında halkın eski Apocuları aradığını, onlara hayranlığını ve bağlılığını her fırsatta dile getirdiğini görüyor, duyuyor ve biliyoruz. Neydi eski Apocuların efsunu? Bu soruya verilecek en güzel cevap ve örneklerden biri, Azime arkadaş olmaktadır. Kendisi için değil yoldaşları ve halkı için yaşayan, bu uğurda her türlü zorluğu ikirciksiz en önde göğüsleyen, etrafına hep umut yayan, yaşanan sorun ve sıkıntılara çözüm gücü olan, iradeli, inisiyatifli, mütevazı, sade ve emekçi kişiliğiyle yoldaşlarında ve halkta güven ve hayranlık uyandıran gerçek bir devrimciydi Azime arkadaş. Kendisini hiçbir yoldaşından üstün görmediği gibi, halkçı yaklaşımlarıyla kendisini tanıyan herkesi etkileyip, harekete geçirebiliyordu.

Azime arkadaş, Önderlikten aldığı güç ve inancı kendi yaşamında gerçekleştirirken, aynı zamanda bunu etrafına da yayıyordu. Hem dile getiriyor hem de yaşamda gerçekleştiriyordu. En çok kızdığı ve karşı çıktığı anlayışlar ise; "Kadın kırık bir daldır", "Kadın savaşamaz, direnemez" biçimindeki değerlendirmelerdi. Bu anlayışların düşman zihniyeti olduğunu dile getirirdi. Bu anlayışların tersine, kırık bir dal olduğu ve savaşamayacağı söylenen kadını, Önderlik çizgisinde yeniden canlandırarak, hem öz gücünü açığa çıkarttı hem de yaşamda yeniden yeşertti. Bundan dolayı da örgütlediği kadın gücünü büyüterek, bu anlayışlara karşı büyük bir mücadele yürüttü.

Azime arkadaş, bir komutan olarak her zaman yoldaşlarıyla iç içeydi ve hiçbir zaman özel veya bireyci bir yaşamı yoktu. Tüm emek ve çabalarının temelinde Önder Apo'dan öğrendiklerini tüm yoldaşlarına aktarmak, onları eğitmek vardı. Bundan dolayı da, Önderlik sahasına gidip ikinci kez özgür dağlara doğru yol aldığında, Önder Apo'dan aldığı güçle bir karar aldı. "Kadınlar kendi öz güçlerini açığa çıkartarak kendilerini yönetmeli" diye ifade etmekteydi bu kararını. Bu karar ve tutumunun sonucu olarak da kadın arkadaşlardan oluşan bir bölük oluşturdu. Yani Önderlik gerçeğini anlayıp, bunun ilk adımını bu biçimde atarak, kadın arkadaşların tüm yaşamını özgün olarak örgütledi. Özgür kadının tüm işlerini kendi öz gücüyle gerçekleştirmesi ve yaşamın tüm ihtiyaçlarını örgütlemesi yönündeki kararlılığı çok güçlüydü. Yani kadın kendi emeğiyle yaşamını oluşturmalıydı. Çünkü; emeksiz bir yaşam, anlamsız bir yaşamdır.

Azime arkadaşın en büyük amaçlarından biri, kadının gizli olan gücünü açığa çıkartabilmekti. O, gerektiği zaman kadının kendi irade ve inancını açığa çıkartabilmesi için, fiziki olarak da erkekten kopması gerektiğini dile getiriyordu. Çünkü; egemen toplumsal ilişkiler içerisinde kadın, erkek olmadan yaşamını sürdüremez ve çalışamaz koşullar içerisindeydi. Fakat Azime arkadaş şunu kanıtladı: Kadın öz gücüne dayanarak, kendi başına ayakta kalabilir, savaşabilir ve yaşayabilir. Egemen anlayışlara karşı özgür kadının gücünü oluşturarak ve bu güce dayanarak, özgürlük mücadelesini büyüttü. Bu anlamda Azime arkadaş, kadın ordulaşmasının temelini atarak, Özgürlük Mücadelemizin bir kadın özgürlük mücadelesine dönüşmesinde tarihsel bir rol oynamıştır. 1989 yılında ilk kez takım, manga ve bölük sistemini Colemêrg tarafında, Qaşura bölgesinde örgütleyen Azime arkadaşın, kadın ordulaşmasında çok büyük bir emeği ve çabası oldu. Mücadele tarihimizde ilk kez bu kutsal ve tarihi görevi Azime arkadaş üstlendi.

Bugün YJA Star, YPJ, YJŞ, HPJ biçiminde kendisini örgütleyen kadın ordulaşması, tüm dünya insanlığı açısından özgürlüğün ve bu uğurda destansı mücadelenin simgesi durumundadır. Ortadoğu ve Kürdistan coğrafyasında her türlü gerici, iktidarcı, devletçi, eril yapılanma ve zihniyete karşı; özgürlükçü, toplumcu, eşitlikçi ve demokratik bir zihniyet ve mücadelenin öncüsü olarak Kürt kadını, dünya ilerici insanlığına ilham kaynağı olmaktadır. PAJK'ta ifadesini bulan Kadın Özgürlük İdeolojisi ve jineoloji, felsefik ve teorik açıdan kadın eksenli bir yaşamı açığa çıkartmanın güçlü bir zemini olmaktadır. Bugün tüm dünyada özgürlüğe en yakın olan ve bunun en büyük mücadelesini yürüten Kürt kadınıdır.

Devamı sayfa 29'da